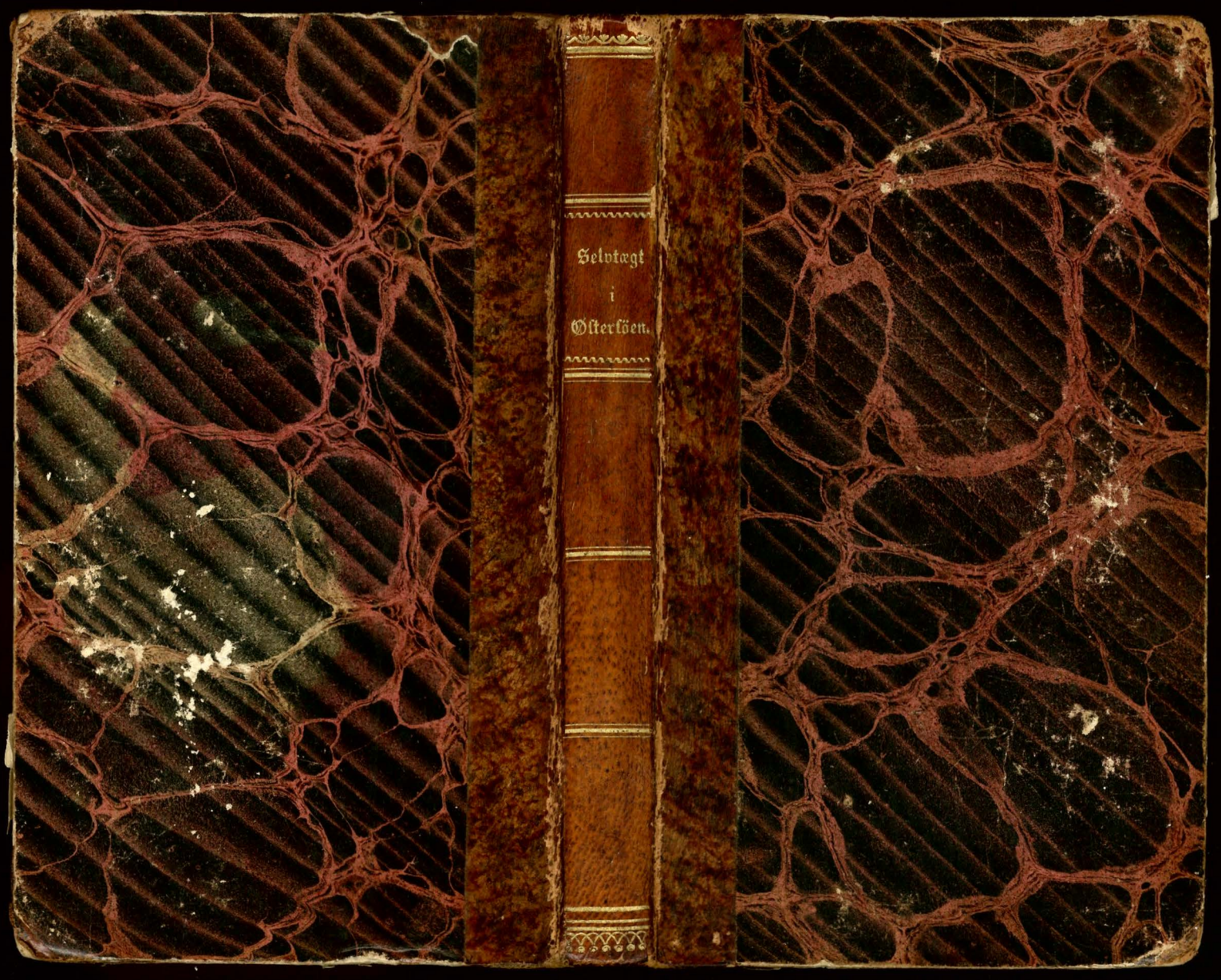

Selvtægt
i
Østerlöwen.

The image shows the front cover of an antique book. The cover is bound in marbled paper with a dark green and black background, overlaid with a complex, branching pattern of reddish-brown veins. The spine is made of worn, reddish-brown leather. The title is printed in a Gothic script on the spine, flanked by decorative horizontal lines. The book shows signs of age, including wear and discoloration.

Selvtegt i Østersøen.

Fortælling

af

Charles Dick.

" Kjøbenhavn.

Jordans Forlag.

Trykt med Hurtigpresse hos E. C. Løser.

1845.

Første Capitel.

Tolbboden.

Jeg havde druffet mit Afstedsglas paa Tolbbod Vinhuus, og var netop kommen igjennem Porten for at bestige en Jagt, der agtede sig til Bornholm, da jeg blev standset af samme Jagts Fører, Skipper Viderik Maglegaard.

„Godt, at De kommer, Wulff!“ — sagde han pustende — „Alle Passagererne ere ombord saa nær som De. Vil Binden staae, ere vi i Ronne imorgen tidlig; men vi maae klare Trekroner inden Kloffen ti i det Seneste. Hvad jeg vilde sige . . . har De provianteret Dem?“

„Var det nødvendigt?“

„Nei — De er velkommen ved mit Bord; jeg haaber, mit Spisestue er ret anstændigt forsynet denne Gang. Men Drifkevarer har De dog?“

„Tre à fire Glasser Vin — to Glasser Cognac og en Demijohn med gammel Rum; men den sidste

har jeg rigtignok ikke ifinde at tage Gul paa, før end jeg kan blande det med Kildevandet i Almindingen paa Mandag."

"Troer heller ikke, det behøves. Alt beroer paa Veir og Wind, veed De. Men som sagt, skynd Dem nu ombord — jeg skal være hos Dem inden ti Minutter; jeg har blot et Par Papirer at klarere endnu. Pas har De dog?"

"Gudbevare's!"

"Farvel saalænge!"

Han ilede gennem Vorten; jeg vendte mig om for at see, om de omtalte Papirer muligens skulde klareres et eller andet Sted i Nærheden. Jeg tog ikke feil; thi Maglegaard styrede lige løs paa Broffens Bod og forsvandt i Indgangen.

Jeg gik ombord. Jagten laa ved Siden af Bommen, og da den var temmelig dybt lastet, kom den Smule Gymnastik mig tilgode, jeg havde lært i Skolen. Jeg vovede et Spring og naaede lyffelig Dækket; men det er muligt, at den Anstand, hvormed jeg betraadte det, ikke bibragte de paa samme staaende Svmand noget høit Begreb om min practiske Duelighed i deres Sag.

"Der har vi ogsaa en af disse Fiirskillingsfyre, der lugte af Seltfervand og fransk Kaneel," — brummede en midaldrende Mand, der lænede sig op til Baaden, idet han tilfaste mig et ringagtende Blik over den venstre Skulder — "Hvor-

for lader Herren vente saalænge paa sig?" — vedblev han høiere og vendte sig om imod mig — "Jagten har jeg været Styrmænd i ligesaa det Dieblif, den første Gang blev lodset ud mellem Røerne udenfor Rønne Havn; men Mage til Smøleri for Passagerernes Skyld har jeg aldrig oplevet før. Havde jeg været Skipper ombord i Skuden, istedetfor — nok sagt . . . saa kan De forbande Dem paa, De vilde have ondt ved at see os i dette Dieblif gennem Deres Glorvine, selv om De tog Baadsmændens Riffert tilhjælp."

Med disse Ord vendte han mig Ryggen og slentrede agterud med begge Hænderne i Lommen.

Forbauset over denne ivertede Modtagelse, saae jeg mig omkring, for, om muligt, at opdage En eller Anden blandt Passagererne eller Mandskabet, der enten maatte føle sig tilbøielig eller pligtig til at komme mig imøde med større Deeltagelse og Høflighed end den, hvormed jeg blev vifset.

Jeg saae Mange; men min Opmærksomhed blev nærmest henvendt paa en ung Mand, der stod ved Siden af mig paa Forlugen. Da han er En af de Faa, hvem min Fortælling nærmest angaaer, vil jeg standse dennes Gang et Minut, for at gjøre Læseren bekendt med hans ydre Personlighed, saaledes som den frapperede mig i det Dieblif, jeg første Gang besøg Jagten "De taufe Søstre", hjemmehørende i Rønne, bygget af den flinke So-

phus Beck, ført af Skipper Diderik Johansen Magle-
gaard, og ladet med Transitsgods, Raalhoveder og
Kommenskringer.

Han var ikke over Middelhøide, men kraftigt
proportioneret og let og smidig i alle sine Bevæ-
gelser. Han bar en almindelig Sømandsdragt:
kort blaa Trøje, lave Sko, hvide Beenklæder og
Panamahat; men Stoffet i Trøjen var af det
fineste engelske blaae Klæde; Skoene glimrede i
Solen i den dybeste Nat; Beenklæderne vare lige-
saa skinnende hvide, som da de bleve tagne ned fra
Snoren af den slinke Vaskerone, og Hatten var
uden Lyde. Silketørklædet om Halsen, der var
bunden paa Sømandsvis i en Knude, som just
ikke truede med at gvæle dets Eier, og den violette
Skjorte talte om andre Zoner — og det gjorde
ethvert Træk i det dristige, tiltrækkende Ansigt.
Jeg er maaskee ikke fri for den almindelige Ratio-
nalskeit, der behersker mine Landsmænd, den at føle
sig tiltrukken af Alt, hvad der er fremmed — en
Feil, som allerede Holberg fandt Grund til at
ridiculere over — men her var det en Feil, som
ingen Sarcasme, hverken af Holberg eller nogen
anden vittig Sædelærer, vilde have været istand
eller bemyndiget til at rette. Alt hos den unge
Sømand var afgjort udanst — den frumme Næse,
de fulsorte, livlige, spillende Øine, det lange Haar,
der slagrede ravnsort om den solbrune Kind, det

frufede Skjæg af samme Farve og det halvspot-
tende, men dog yderst velvillige Smil, der spillede
om de noget opadkrummede Læber.

„Brød Dem ikke om ham, Sir!“ — sagde han
halvsagte i en Dialect, der endnu mere bekræftede
min Overbeviisning om at han ingen Dausser var,
skjøndt Sproget var fuldkommen reent — „Det er
vor Styrmand paa denne Expedition tværs over
Farvandet mellem denne og min smukke Ø, og
paa sit Fartøi er han, hvad Hanen er paa sin
egen Nodding. Forresten er han et gammelt In-
ventarium i Skuden, som man maa holde Noget
tilgode — ikke at tale om, at han hører til den
Klasse Menneffer, over hvis Fornærmelser man
maa have sig.“

„Deres Ø?“ — udbrød jeg uvilkaarligt —
„De er en Bornholmer?“

Han saae vist paa mig.

„Hvad ansaar De mig for?“ — spurgte han
— „Eller hvor kommer, i det Hele taget, en sim-
pel, ubetydelig Bækskaf som jeg til at blive en
Gjenstand for en Herres Opmærksomhed — for
ikke at sige Rysgjerrighed — der uden tvivl har
langt vigtigere Ting at tænke paa end en stakkels
Sømands Jødested? — Dog,“ — vedblev han med
et ironisk Blif paa Bolkærket — „Sven — skjøndt
den egentlig ikke skulde yttre sin Indskydelse endnu
— saa nær Land — Sven har jo den Virkning,

at den jævner Alt — at den nedstemmer det Høie i denne Verden og ophøier det Ringe. Det Sidste har jeg erfaret,” — tilspøiede han med et Smil, der sagde Mere end jeg her kan beskrive.

„Undskyld — det var ikke blot Nysgjerrighed,” — svarede jeg lidt forlegen — „men jeg holdt Dem for en Engländer.”

„Hvorfor, Sir?”

„Allerede i dette Spørgsmaal ligger Svaret, Sir!”

Det forekom mig, at han rødmede.

„Jeg er en Bornholmer,” — sagde han efter en kort Tausshed — „men den Tid, jeg har tumlet mig om i Verden, har maaskee bevirket, at senere Baner have vundet Herredømmet over ældre.”

Med disse Ord fjernede han sig, for at gaae iland.

Han kom snart tilbage, i Selskab med Maglegaard, og Alt gjordes nu klart til at hive gjennem Bommen. Styrmanden fik overordentlig travlt; men jeg lagde Mærke til, at baade Skipperen og de øvrige Søfolk ombord, ligesom ogsaa nogle af de paa Bølværket staaende Tilskuere, iagttog hans Bevægelser og Commandoraab til „Niels” og den Matros, der udgjorde Fartøiets Besætning, med spottende Blikke og gjensidige Bemærkninger.

„Jeg veed ikke,” — raabte han, idet han spyttede sin Skraa ud i Vandet og tog sig en

frisk — „Jeg veed ikke, Skipper Maglegaard, hvad De siger om Passagererne. Mener De ikke, det var bedst, vi fik dem stuvede under Dæk, mens vi manøvrerer her ovenpaa? — Man maa dog have Plads til at røre sig, og jeg svarer ikke for, at et Tong eller en Smule Kjetting faaer fat i deres Pariserstropper og kanskee river hele Modejournalen udenbords.”

„Pas De blot, hvad De har at passe, Hensliffen,” — svarede Skipperen under de Omstaaendes lydelige Latter — „Passagerernes Sikkerhed bliver min Sag. Til de Kjettinger, Jagten er forsynet med, er der Plads nok at løbe paa, uden at komme nogen Mand for nær, naar de blot blive passede som de bør.”

Bommen aabnede sig, og vi smuttede ud, ledsagede af tre Baade, der længe havde ligget og luret paa Leilighed.

„Lyffelig Reise, Maglegaard!” — sagde den ærværdige Veteran paa Broen, idet han blottede sine graae Lokker — „Benyt Vinden, mens De har den, og løb os blot ikke Faltstrebore istykker!”

„Tak for Duffet, Vaadsmænd — jeg fører ingen Kongemand endnu. Jeg tænker nok, at Skuden skal passere Dem og Bommen ligesaa velbeholden om en fjorten Dages Tid som i dette Dieblif.”

Vi hejsede Seil og laverede i smaae Bouter

op imod Tretroner. Det var et yndigt Veir. Jeg troede, at alle Passagererne vare paa Dækket, men tog feil, som jeg senere erfarede. Den unge Sømand passede Forseilene, ifølge en Anmodning af Skipperen, der, som han sagde, havde ladet Niels, Drengen, gaae ned i Kabyssen for at gjøre Fyr paa til Middagsmaden. Jeg fik ved denne Leilighed at vide, at hans Navn var Holm.

Blandt de Skibe, vi passerede paa Rheden, havde jeg allerede fra Toldboden af lagt Mærke til en Skonnert, hvis skarpe Bøug, lave, lange, sorte Skrog og tilbageheldende Master røbede Amerikaneren. Fire blanke Metalkanoner prydede Portene paa Dækket. Da vi nærmede os den i Læ af os, gik Holm hen bag Fokken — som jeg formodede for at betragte den nøiere. Jeg kunde heller ikke modstaae min Lyst til at glæde mig ved Synet af den yndige Bygning, der laa paa Banded som en slumrende Søfugl, og traadte derfor hen til Relingen ved Siden af den unge Mand, dog, som det lod, uden at han bemærkede mig. Vi løb Skonnerten lige paa Siden.

Holm stuttede sig til Banterne og stirrede paa det fremmede Fartoi med et Blik, hvis Udtryk bragte mig til at studse. Det var ikke Beundring, jeg saa, men der laa en Længsel, en Utaalmødighed, en ubestrikelig, næsten smertelig Spænding i dette

Blik, som jeg ikke vidste at forklare mig. Gaa-den blev snart løst.

Netop som vi vare isærd med at passere Skonnerten, viste der sig paa dens Dæk to Stikfælsere, hvoraf den ene nok var istand til at faae en Mand sine til at funkle og hans Kinder til at gløde. Det var en Pige i Ungdommens favreste Flor. Haaret, der var ubedækket, bølgede sig i brune Løkker om den skjøntformede Hals, der omgaves af en blaa, tætsluttende Spencer og en lille hvid Kniplingskrave. Hun smilede over til min Sidesmand — thi det kunde neppe være mig, det gjaldt, og flere var det hende umuligt at see for Seilene. Muligt hun heller ikke fik Ole paa mig, da jeg tildeels dækkedes af Fokkeskjædet. Hun stod ved Siden af en hvi, aldrende Mand, hvis alvorlige Blik syntes at følge Retningen af hendes.

*) „God bless you, James!“ — lod det over Bølgerne fra den unge Piges Læber.

„And Your purpose, my young friend!“ — tilsvarede den gamle Mand, idet han hilste med Haanden.

*) „Gud velsigne Dig, James!“

„Og Deres Forsæt, min unge Ven!“

„Det vil han, Capitain Wilkins! — Emmeline! Dine smukke Læber ville bede for mig, og vor Kjærligheds Skjtsaand vil give mit Foretagende Held.“

„He will, Captain Wilkins,“ — svarede Holm i en dæmpet Tone og tog sin Hat af — „Emmeline! Your fair lips will pray for me, and the genius of our love will assist my doings.“

De to Skibe skiftes ad; Manden forsvandt fra Dækket, og den unge Pige fulgte ham, efter endnu engang at have tilvinket sin Medpassageer et Levvel med sit hvide Tørklæde. Jeg kunde nu tydeligt læse Skonnertens Navn paa Speilet. Det var ganske simpelt: „The Dart, Charleston.“

Holm traadte tilbage og vendte sig om. Han havde troet sig ubemærket; thi da han fik Die paa mig, foregik der en mærkelig Forandring i hans Ansigtstræk. Hans lykkelige Smil forsvandt, Bledet foer ham til Hovedet, og med en truende Mine traadte han mig nærmere. Men pludselig syntes han at gienvinde sin Fatning; thi han gik mig forbi uden at sige et Ord.

Den unge Mand havde fangstet mig fra det første Dieblik, jeg saae ham, og den Scene, jeg uventet var bleven Vidne til, bidrog høiligen til at forøge denne Deeltagelse. Jeg besluttede at lade det komme til en Forklaring, da jeg ikke ønskede, han skulde troe, jeg havde luret med Forsæt. Han havde stillet sig omme paa den anden Side af Masten og stirrede ned i Søen, viensynlig beskæftiget med Tanken om hvad der nylig var fore-

gaaet. Jeg gik hen til ham og lagde Haanden paa hans Skulder. Han saae paa mig med en spørgende Mine.

„De synes at interessere Dem levende for det Fartøi, vi nylig passerede?“ — sagde jeg i den alvorligste Tone, jeg var istand til at opbyde.

„Kan det undre Dem?“ — spurgte han koldt — „Sands for Skjønhed har Enhver, selv en Sømand; men naar denne Skjønhed findes i en fornuftig og smagsfuld Ordnen af Taffel og Tong i et Skibs Rigning, har han det maastee i en højere Grad end enhver Anden.“

„Det synes heller ikke, han lider Mangel derpaa i andre Henseender,“ — svarede jeg — „der kan undertiden være Mere at beundre ved eller i et Skib end dets Taffelag. Oprigtigt talt, jeg hørte de Ord, De verlede med den unge Dame —“

„Og forstod dem formodentlig?“ — afbrød han mig, idet han bed sig i Læberne.

„Og forstod dem, skjøndt jeg naturligviis ikke fattet deres egentlige Mening. Men jeg forstikker Dem paa min Tre, at det skete ganske tilfældigt; hvis jeg havde haft den ringeste Anelse om det iforveien, vilde det ikke være skeet.“

„Siden De forstaaer Engelsk, min Herre, saa lad os fortsætte Samtalen i dette Sprog,“ — sagde han og saae sig uroligt omkring, da Flere af Passagererne syntes at ville nærme sig det Sted, hvor

vi stod — „Eller lad os heller afbryde, om De vil! Jeg modtager Deres Erklæring ligesaa aabenhjertigt som De har givet den, og om Mere kan der jo ikke være Tale.“

Jeg tilstaaer, at min Nysgjerrighed var spændt, og at jeg med Glæde vilde have fortsat Underholdningen; men den Maade, hvorpaa han affærdigede mig, gjorde det umuligt. Jeg gik derfor agterud og sluttede mig til det der samlede Selskab.

Paa Nathuset sad en svær corpulent Mand, smøgende paa sin Pibe. Han syntes at være en Veirkyndig; thi han stirrede uophørlig paa Skyerne, snart med et megetsigende Bifalds-smil, snart med en ikke mindre betydningsfuld Rysten paa Hovedet, hvilke Gebærder han af og til ledsagede med et „Hm!“, der gav dem en uforgribelig Autoritet. Paa en firkantet Kasse under Baaden sad hans blomstrende Datter i Hvergarnskjole. Et Par sorte strikkede Bomuldsvanter indhyllede de temmelig massive Fingre og beskyttede dem for Luftens skadelige Paavirkning. De fyldige Kinder og deres livlige, maafee dog lidt for stærke Couleur vidnede om god Appetit og en usvækket Constitution, hvorvel det just ikke talte synderlig for Mandens Livlighed.

Blandt de øvrige Passagerer, der havde indfundet sig paa Dækket, vil jeg blot udhæve en Tambour, der havde været i Kjøbenhavn for at perfectionere sig i sin Kunst. Det lod til, at det

var lyffets ham; thi der laa en rolig Tilfredshed udbredt over hans hele Væsen, der røbede, at Manden ikke var uden Tillid til sig selv. Han stod lænet til Baaden, stolt og taus. Denne Tausshed vedligeholdte han consequent paa hele Rejsen — fordybet, meente Maglegaard, i smigrende Beregninger over den Triumph, hans Tromme i kommende Tider skulde erhyrve sin Eier ved Mønststringerne paa Rønne Fælled, saavel som ved Gratulationsbesøgene paa Rystaarsmorgen.

Jeg havde netop taget Plads ved Siden af Skipperen, der sad til Roers, da en forunderlig hvinende Stemme lod sig høre fra Kahytstrappen.

„Maglegaard — for Satan! Tag dog Deres unaturlig lange Been af Beien! Man kan jo ikke komme op og faae et eneste Drag frisk Klippeluft, saalænge De sidder der og spærrer Døgningen! — Jo, det er en nydelig Leilighed! — Her ligger Fru Thomsen nede saa syg som en Allise — Botten ligger væltet midt paa Gulvet . . . og saa er der en Stank dernebe — naa, jeg takker!“

„Niels!“ — raabte Skipperen, idet han flyttede Benene hver til sin Side af Kahytsskappen. Et ungt Menneſte med Guldriller og Slængskappe kryb op gjennem Abningen paa samme Tid som et fodet Ansigt kom tilsynne over Kanten af Forlugen. „Niels!“

„Holloi!“

„Svaber og Pøs — gesvindt! Fruen forlanger din Opvartning!”

„Jeg kan ikke godt gaae fra Orterne, Skipper.”

„Hvad er det for Pøsser? — Rap dig!”

„Lad Morten passe Orterne saalænge!” sagde Styrmanden mæglende — „Jeg behøver ingen Hjælp ved Bommen.”

Dette Forslag fulgtes; Niels kom agterud med de forlangte Artikler, og Matrosen paatog sig en Koks ydmyge Skikkelse, indtil Fru Thomsen's Tær var bleven iagttaget.

„Hør, Niels!” — sagde Styrmanden, rømmende sig — „Siden du dog skal ned i Kabytten, kan du lange os Brændeviinsflasken og en Smule Suffer op med det samme. Passagererne pleie ikke at være bange for en lille Hivert mellem Lynetten og Trekroner.”

„Og Styrmand Henriksen endnu mindre,” — mumlede Maglegaard halvhøit — „hverken for een eller ti.”

Holm tilfaste ham et spørgende Blik.

„Flyt Dem et Dieblif, Bulff!” — sagde Skipperen og reiste sig — „Alar til at vende!”

„Skal vi vende om-igjen?” — udbød han med Guldbrikerne, der imidlertid var kommen paa Benene, i en forbauset Tone — „Det frabeder jeg mig — det siger jeg Dem lige i Dinene, Maglegaard ... jeg frabeder mig det! Jeg har

lovet Tante, at jeg vil være hjemme saa betids, at jeg kan bivaane Ballet hos Apotekerens paa Fredag — De veed, han gi'er et lille Sommerbal hvert Aar,” — tilsviede han, idet han vendte sig til mig, der dog var aldeles uvidende om denne Omstændighed — „og Tante har endogsaa engageret Cousine Ida til den første Dands paa mine Begne.”

„Tag Dem iagt for Bommen, Herr Arnken!” — kaldt Skipperen ham i Talen.

„Bommen? Den har vi jo passeret igjennem for længe siden! — Det er blot Udflugter, Maglegaard — De vil faae Dem fra mig — men jeg siger Dem det reentud: hjem maa jeg paa alle mulige Maader.”

„Demmegang maa De tage tilfaste med een ... Lad gaae!”

Det svære Rundholt fløi tværs over Dækket, og „Herr Arnken” drattede ned i Kæ.

Andet Capitel.

Sundet.

Under det Grin og de Anmærkninger, hvor- med denne Samtale og dens endelige Resultat led- sagedes af de lyttende Dienvidner — navnlig af Styrmand Henrikken og den unge Pige, der sad under Baaden, tog jeg Anledning til at spørge Skipperen om hvem det unge, sjantede Menneske var, og hvorfra han forstrev sig.

„Er han Student?“ — spurgte jeg — „Det kan jeg neppe troe.“

„Jo, han er af disse ... hvad kalder man det? ... en af Minerva's Sønner — et Pragt- exemplar af de Genier, hvormed vor lærde Skole derhjemme hvert Efteraar forsyner Universitetet og Hans Majestæts Livcorps,“ — hviskede han — „Folk mener, der er sprunget en Læk i hans Hjerne; men det er da en, hele Familien lider af, kan jeg troe. De har faaet en Mundsmag af hvad han duer til — men giv blot Tid — det bliver nok bedre. Jeg kan ikke sige Dem, Bultff,“ — ved- blev han fortroligere — „hvor slige Subjecter røre Indvoldene op i Livet paa mig. De blande sig i Alt, raisonnere om Ting, de ere ligesaa stive i som Niels i Latinen, og bonte op lige stik i Tæn-

berne paa al sund Sands, trods deres Lærdom og fine Opdragelse. Med simple Folk som mig og mine Lige, der har noget Alvorligt at tænke paa, komme de ingen Vel. De mærke ikke en- gang, at man rider dem tilbunds ...“

„Rof om ham, Maglegaard! Hvem er den forædte Spidsborger, der sidder og damper paa Rathuset?“

„Iys — tag Dem iagt! Det er en stor Mand. I forrige Tider var han en af vore privilegerede Borgere; nu er han Repræsentant og staaer paa Springet til at blive Stænderdeputeret — at sige, hvis der ikke bliver noget af Petitionen. Forresten er han Smaahandler og Brændeviinsmand, eier Sjettepart her i Skuden og Jord i Rønne Bang, og hedder Kasperen.“

„Hvem er Stænderdeputeret for Diebliffet?“

„Det maa De vist vide, Bultff, naar De tæn- ker Dem en Smule om. Det er berømte Navne. Har De ikke hørt tale om den Petition, man ag- ter at indgive til Stænderne?“

„Nei.“

„Ikke? Jo, om at opfordre Thorvaldsen til at hugge vore Deputerede ud i Marmor og stille dem op i Roeskilde. Bornholm vil selv bestride Omkostningerne og levere Stenen.“

„Det skulde altsaa være for at hædre dem?“

„Det var sikkert Meningen fra først af; men

siden er den Grund kommen til, at vi ved den Leilighed muligens vil blive fritagne for at betale Ständerstat. Unde Tunger mene, at Marmoret vil gjøre samme Nytte. Det er altsaa eet Privilegium til, vi faaer. — Men der kommer Niels med Lærken — maa jeg byde Dem en Sopfen, Wulff?”

„Det bornholmske Brændeviin kan jeg just ikke sige, jeg patroniserer, hvis det ikke er bleven forbedret, siden jeg smagte det sidst. Ellers Tak. Hvad mener De, om vi fik mit Flaskefoder op og prøverede Cognacken?”

„Jeg indseer ikke, hvad der kan være tweein. Saa kan vi faae en Smule Skinke og Brød op med det samme, om De synes — for Wrtter bryder De Dem vel ikke om?”

Jeg betakkede mig, Skipperen gav sine Ordre, og vi vare snart placerede omkring en velsmagende Frokost. Smaahandler Raspersen lagde sin Bibe, og Styrmand Henriksen viste, at han forstod at bruge sin Guldkniv. Retterne vare anbragte paa Tosten agter i Baaden, da Rathuset afbenyttedes som Sæde, og Maglegaard lod nu Morten tage Roeret, da vi vare passerende Batteriet og kunde styre Cours nedad Sundet. Enhver syntes forsonet med sin Skiebue, selv Herr Arnzen, hvis Begreber om Evolutionerne tilsvædes Jomfru Ka-

persen imidlertid havde berigtiget. Holm sluttede sig paa Skipperens Opfordring til Selskabet.

„Det smager af Gennymtæ til ønske Dem en lyffelig Reise, Maglegaard,” — sagde han, idet han løstede sit Glas — „og jeg vil derfor proponere Dem Toasten paa en anden Façon. Gid „de tause Søstre” altid maae blive ved at svare til Navnet og ingen Næsefø eller Dyrning tvinge dem til at lufte Næsten op paa en uqvindelig Maade!”

„Apropos — siden vi tale om Fruentimmer,” — kaldt Herr Arnzen ham i Ordet — „Hvad var det for en Dame, Skipper, der stod paa det Fartøi, vi løb forbi?”

„Hvilket Fartøi?”

„Den sorte Kasse, De seer der,” — sagde Studenten og pegede paa Skonnerten.

„Ah — Briggen mener De?”

„Ja netop — Briggen Jeg saae hende gjennem Vinduet i Kabytten.”

„Jeg kunde nok fortælle Dem det,” svarede Skipperen nglende — „men jeg er bange for det kommer videre, og det kunde være den gode Dame en slem Streg i Regningen.”

Studenten saae paa os Andre med en tvivlende Mine.

„Jeg agter Deres Forsigtighed,” — sagde han, efterat have endt sin Mønstring — „men jeg troer

vist, jeg tør svare for disse Herrers Discretion. Nu? Kun frem med Sproget — hvem var det?"

"Det var Hertuginde af — af —"

Studenten foer op.

"Af Berry?"

"Rigtig — jeg havde nær glemt Navnet Hertuginde af Berry."

"Gudsbed! — Veed De hvad De siger, Maglegaard? Frankrigs banlyste Thronroverste? — Veed De, der er sat en Priis paa hendes Hoved? Veed De, det bliver opveiet med Louisdorer?"

"Ja, det hører jeg."

"Og De vender ikke om?"

"Hvorfor?"

"Hvorfor? — For at tage hende — for at fapre eller entre hende, om De vil — for at gjøre en Ende paa hendes Uvæsen — for at vinde et Navn i Historien — for at blive en rig Mand — tænk vel paa det, Maglegaard! — En Mand, der kan leve uden Næringsforger med Kone og tre Børn, uden at behøve at svalke om paa Søen som en anden Havgaase!" —

"Saa maatte jo Deres stakkels Cousine sidde den første Dands over paa Fredag Aften?"

"Ida er en fornuftig Pige — hun vil vide at finde sig i sin Skjebne. Nu, Mand — hvad siger De? — Klar til at vende! Ikke sandt?"

— Men husk paa, det er fra mig, Ideen er gaaet ud! Gævinsten deles lige mellem os Begge."

"Den Speculation var, Fanden hngge mig, ikke ilde," mumlede Smaahandleren — "Nei den var ikke — den var sandt for Dyden ikke ilde."

"Hvor bliver den Discretion af hos Dem selv, som De var saa ædelmodig at svare for hos os Andre, Herr Arnge? — spurgte jeg, oprørt over denne Lavhed i Charakter — Føler De ikke selv det Lumpne i deres Forslag? Eller hvad kommer overalt Frankrigs Affaire Dem ved?"

"Jeg er Cosmopolit, min Herre — Verdensborger, hvis det andet Ord er Dem for høit," — svarede Studenten og trak i sine Flipper med en sjantet Indbildskhed — "En Sag kan betragtes fra een Side, fra to, tre — kort sagt, fra alle mulige Sider. Vel kan min Anskuelse til sine Tider være mindre grundet — thi hvorfor skulde jeg nægte det — jeg er ikke uden Feil —"

"Dog ikke?"

"Desværre, nei — jeg er ingen speciel Regel fra Undtagelsen ... Dog mener jeg, at Deres Synsmaade dennestinde er mere borneret end min. Lad denne Herre dømme os imellem;" — vedblev han og vendte sig til Holm — "Hvad er Deres Mening?"

"Den er kort og god," — svarede Holm med et Blik, der vidnede om den dybeste Foragt —

„og siden De ønsker at høre den, er den til Deres Tjeneste. Jeg kjender ikke Hertuginde af Berry, ligesaa lidt som hendes Indskyldelse paa Frankrig's Tilstand; men efter hvad De selv fortæller, er hun banlyst og ulykkelig. Lad hende være styret med Rette eller ei; en sødt Prindsesse, der ikke har Tag over Hovedet, men maa flakke hjemløs og forfulgt omkring paa et Element, som det svagere Kjønn sjelden eller aldrig lærer at døie, er enhver reitankende Mands Medlidenshed værd. Og hendes Skjebne vilde De være lav nok til at forværre — og det ikke engang af Hævn — blot for de usle Blodpenges Skyld, hendes Hoved veier — skjøndt hun aldrig har rokket et Haar paa Deres? — Det Navn, De vilde vinde i Historien, vilde De ikke staae fare for at blive berøvet af Andres Misundelse. Rug slige smukke Planer ud paa Landjorden, om De vil — i Støvet trives jo alt Kryn — men lyd mit Raad for Deres egen Skyld, og lad aldrig for Fremtiden en Svemand staae Dem i tre Skridts Afstand, naar De hviler om at besmitte hans Hav med en Slyngefreg!“

Sagen havde taget en alvorligere Bending, end Skipperen ønskede; Arngen rettede paa sine Brillen med et spottende Smil, men uden at sige et Ord, og Smaahandleren havde pludselig standset sine Kjøvebeens Virksomhed og stirrede forbløf-

fet paa Holm, hvis Mine nu var ligesaa kold og rolig som ellers.

„Naa,“ — udbød Maglegaard og skænkede i sit Glas — „Vi bleve afbrudte i vore Forretninger. Leve Damerne — Alle uden Undtagelse — Hertuginde af Berry med! . . . Og Jomfru Kasperen ikke at forglemme!“ tilføjede han med et Blik for den rødmenende Skjønhed under Baaden.

„Takker paa Stines Vegne,“ — sagde Smaahandleren med hele Munden fuld, idet han foer med Gaffelen i Stinken og formindskede dens Omfang saaledes, at den næsten blev usjendelig — „Hendes Helsen er det kun maadeligt bevendt med, stakkels Løs — saa Deres Ønske kommer i en god Tid, Maglegaard. Maden smager hende ikke som den har gjort før — da hun kunde sætte sin Tallerken Grød og sin Pot Mælk tillivs hver Aften som en „Sof“. Og saa har hun været plaget med Udflæt i den senere Tid — paa Lænderne og Underlivet —“

„Gud, Ja'er!“ — læspede den blufærdige Datter og slog ham over Hænderne med sin Bomuldsvante.

„Hun skulde giftes, saa kom hun sig nok,“ — meente Styrmanden, idet han fulgte Smaahandlerens Exempel og reducerede Stinken til en Tre-diedeel — „Det gif min Gjertrud ligesaa; men Ole derhenne forstod at curere hende. Brudens-

gen gav Pigebarnet Appetit, og nu er hun saa rund som en Lybekkerpølse. Ikke sandt, Ole?"

Ole, Tambouren, nærmede sig med et forlegent Smil.

"J har Tromme begge To; men hendes er naturlig og uden Stifter" — vedblev Henriksen spørgende — "Tag for dig af Retterne, Mand! — Er du søsng?"

Ole meente, at det begyndte at qualme ham.

"Du har altid havt Anfats til at blive en Smule bleg mellem Skuldrene, naar du har lugtet salt Vand" — sagde Svigersfaderen trøstende — "men det er Bagateller, min Gut, som skylles ned med en Snaps. Kom her — tag for dig! En Smule Flest doer du ikke af."

Ole mumlede Noget om at det var en Skam, men fulgte desuagtet Opfordringen, og Resten af Stinken forsvandt.

Jeg var kjed af denne Underholdning og gik forud.

Det begyndte at lyste bedre op, jo længer vi kom ud i Sundet, og Kjøbenhavns Taarne flernede sig mere og mere. Jeg svøbte mig ind i min Overfrakke og kastede mig ned paa et Seil, der laae paa Dækket. Et Dieblis efter nærmede Holm sig, bredte et Tørklæde ud paa Spillet og tog Blads ved Siden af mig. Det glædede mig; thi det gav mig Haab om at han vilde fortsætte

den Samtale, hans egen Tilbageholdenhed havde afbrudt, og jeg længtes inderlig efter at stifte et nyere Bekjendtskab med den unge Mand.

"Maa jeg byde Dem en Cigar?" — sagde han og rakte mig et Futteral af fint indianst Straa, efter selv at have taget sig en og tændt den ved Hjælp af en Glød fra Kabyssen.

"Jeg takker Dem," — svarede jeg og udvalgte den mørkeste — "De see ret gode ud, saavidt jeg kan skønne — og i den Post maa jeg tilstaae, jeg er yderst fræsen."

"Det er enhver Tobakskjender; men her kan De være rolig. Cigarrerne ere upaaafagelige; jeg kjøbte dem selv for to Maaneder siden i St. Thomas paa en Auction."

"Paa Robinson's formodentlig? Isaaald maa de være af første Skuffe."

"Nei," — svarede han og saae forundret paa mig — "Paa en Auction efter den afdøde Kjøbmand Miller."

"Er Miller død?" — udbød jeg forbauset og reiste mig halvt op fra Lugen.

"Han skjøb sig i Bonelli's Caffehuus, efter at have spillet de sidste Dubloner bort, han eiede," — svarede Holm.

Jeg kunde neppe beherske min Bevægelse.

"Det synes, at denne Tidende gjør et ubehageligt Indtryk paa Dem" — vedblev Holm efter

en kort Pause i en deeltagende Tone — „Og det andrer mig; thi Miller var ingenlunde afholdt — idetmindste ikke paa St. Thomas. Stod De maaſkee i Familieforhold til ham?“

„Endnu ikke; men hvis han havde levet længer, er det rimeligt, at De veed Intet om Agnes' Skjebne — Datterens, mener jeg?“

„Hun kom veibliklig i Huset hos den engelske Præst og har det efter Omſtændighederne godt. Præsten og hans Familie behandle hende som deres eget Barn.“

„Gud velsigne de brave Menneſter!“

„De kender dem alſaa? De har været i Beſtindien, formoder jeg?“

„To Gange, og begge Gange i længere Tid. Jeg var forlovet med Agnes Miller.“

„Deres Navn er Wulff?“ — ſpurgte Holm åvrigt.

„Ja.“

„En Søn af den Wulff, der i ſin Tid var Aſſocié med Huset Fleming & Comp.“

„Ja, min Fader flyttede siden til Danmark, hvor han giftede ſig. Her blev jeg og mine Sødfkende fødte; men jeg har ſenere været paa St. Thomas i Handelsforretninger paa hans Begne og lærte ved den Leilighed Millers at kende.“

„Og De agter at vedligeholde Deres Forhold

til Datteren? Undſkyld dette Spørgſmaal — jeg har mine Grunde til at gjøre det.“

„Siden min Fader døde, er enhver Hindring bortryddet for min Forbindelse med hende. Graværelsen har ikke forandret min Tilbøielighed — tværtimod!“

„Betænk Dem vel, inden De vover noget afgjørende Skridt!“ — ſagde Holm paa Engelsk og vendte ſig om, tilſyneladende for at ſlaae Aſten af ſin Cigar — „De veed, man mumler Allehaande om hendes Herkomst.“

„Det har jeg albrig hørt,“ — ſvarede jeg i ſamme Sprog — „Troer man maaſkee ikke, hun er Miller's egen Datter?“

„Derom tvivler man ikke; men — er De ogsaa overbevist om, at der intet afrikaſk Blod flyder i hendes Arer?“

„Det er mig aldeles ligegyldigt. Jeg er ingen Creoler og deler derfor heller ikke Creolernes Fordomme — de uſteſte, jeg kender.“

„Men Agnes er en fattig Pige,“ — vedblev han — „De er rig og kan gjøre større Fordringer.“

„Hvad anſeer De mig for?“ — ſpurgte jeg, og kunde neppe undertrykke et Smil — „Troer De, jeg er en „Armen“ — eller mener De, at jeg kunde friſtes til at ſpigte den Pige, jeg har „engageret“, fordi jeg muligen kan gjøre et Coup

ved at bryde mit Ord? — Nu, da hun staaer ganske alene og forladt, bliver min Forpigtelse saameget mere bindende, selv om min Tilbøielighed ikke var min fremherskende Bevæggrund; men det er den, og jeg takker Dem for Deres Efterretning, fordi den har revet mig ud af min Dvale og ansporer mig til at handle, som det anstaaer en Mand af Ære og Samvittighed."

Holm taug et Par Minutter og stirrede ud over Søen, endssjøndt, Gud veed det, Synet af Amager intet Tillokkende har ved sig. Jeg var selv for dybt greben af hvad jeg havde erfaret, til at føle mig kaldet til at bryde Tausgheden. Men da min Kjerlighedshistorie intet har at gjøre med disse Blade, vil jeg ikke trætte Læseren ved en Skildring af de Tanter og Følelser, der gjennemstrømmede mig i dette Dieblis, ligesaa tidt som jeg i det Hele vil berøre de Forhold, hvori mit Liv bevagede sig, undtagen forsaavidt de maatte have Indflydelse paa de Begivenheder, jeg oplevede paa denne mindeværdige Rejse.

"Veed De," — tog Holm atter Ordet — "at Kjøbmand Miller engang var en af de anseteste og rigeste Handelsmand i Kingston — og veed De, hvad der foranledigede hans Hypochondri og de trange Kaar, eller rettere den Armød, hvori han henslæbte sit forstyrrede Liv i de sidste sytten, atten Aar paa St. Thomas?"

"Han har fortalt mig det," — svarede jeg — "Han havde realiseret sine Eiendomme paa Jamaica og vilde flytte over til de danske Øer, for at sætte sine Penge i Plantager, men blev udplyndret af en spansk Sørøver under Portorico."

"Hvorfor netop spansk?" — spurgte Holm.

"Saavidt jeg mindes, meente han, det var en Spanier. Piraten har formodentlig ført spansk Flag —"

"Den førte intet Flag!" — afbrød Holm mig med Hestighed, næsten opbragt — "Havde Miller forstaaet Dansk, havde han vel faaet et andet Begreb om Tingen; men han forstod hverken det Ene eller det Andet. Han havde samme Feil som alle hans opblæste Landsmænd — han brød sig kun om sit Modersmaal. — Fortalte han Dem ikke Mere? Nævnedes han ikke Capitainens Navn?"

"Hvilken Capitains? Ham paa Sørøveren?"

"Det vidste Miller ikke dengang — nei, jeg mener Skibets, der bragte ham til St. Thomas."

"Det erindrer jeg ikke: saavidt jeg husker, fortalte han kun, at Fartøiet havde hjemme i Nordamerika."

"Det havde det — og det har det endnu. De har selv seet Skibet," — udbød Holm med et gjennemtrængende Blik, idet Blodet søer ham op i Kinderne — "De har seet Manden, der førte det, og hørt hans Navn."

„Hvor? — Naar?“ — spurgte jeg studeſende, ſkjøndt jeg vieldig anede Sammenhængen.

„For en Time ſiden paa Kjøbenhavn's Kbhed,“ — ſvarede den unge Sømand — „Det var den Capitain Wilkins, De ſaae ombord paa Skonner-ten, og hvis Ord De erklærede, at De ikke fattede Meningen af.“

Jeg vidſte ikke, hvad jeg ſkulde ſige til denne Opdagelſe. Jeg vidſte ikke, hvad Holm tilſigtede med at gjøre mig deelagtig i den. Dog laae der noget Uſædvanligt, noget Eventyrligt i Samtalens Aand, der fængſtede mig og beſtjælede mig med Duſket om at han vilde give mig nyere Oplysning om hvad jeg endnu ikke begreb af det Hele. Han forekom mig.

„Det kunde ſynes,“ — vedblev han roligere — „at jeg her har beſvaret Dem med en Meddelelſe, der hyerken vedkommer Dem eller overhovedet har noget beſtemt Formaal. Men det vil beroe paa Dem ſelv. Det er ſom Agneſ Miller's Brudgom, jeg har tilladt mig at betro Dem Dette og ſenere agter at forklare Dem, hvad De endnu ikke veed; — thi jeg er overbevist om, at De ikke vil ſoige min Tillid, ligesaa lidt ſom De vil be- drage den ſtakkels Pige, der nu kun har Deres Udelmodighed at holde ſig til.“

„Gjør mig ikke bedre end jeg er!“ — ſagde jeg leende — „Og vogt Dem for at beregne min

Opførelſe mod Andre, iſær mod Fremmede, efter den, jeg er beſtemt paa at følge i mit Forhold til Agneſ. Hende elſker jeg, og Kjærligheden er et Baand, ſom ſelv Egennyttens maa bøie ſig under. Imidlertid maa jeg tilſtaa, at det vilde koſte mig Overvindelſe at ſoige et Menneſkes Tillid, ſelv om dette Menneſke var en Uværdig og ſenere blev min Fiende.“

„Vil De beſvare mig et Spørgſmaal oprigtigt?“

„Jeg vil, hvis jeg kan.“

„De kan. Hvad vilde De gjøre, derſom De opdagede den ſkjulte Gjerningsmand til en Forbrydelse, hvis Bevæggrund De kun kunde ſøge i en indgroet Lyſt til at ſee, hvorledes Sjælequal og Fortvivlelſe yttres ſig hos en Anden?“

„Det er en Djevæl, De ſkildrer, og intet Menneſke,“ — ſvarede jeg næſten gysende — „Menneſket har dog gjerne et Motiv — enten Hævnd eller Egennytte —“

„Bibelen lærer os jo, at Djævelen kan beſætte et Menneſke — og det kan han. Men lad os ikke diſputere derom Som ſagt, hvad vilde De gjøre?“

„Det vilde nærmest beroe paa hans ſenere Bandel. Angrede han ſin Brøde, vilde jeg neppe blive den, der løſtede Sløret.“

„Men i modſat Fald — derſom han frem-

turede i sin frække Trods mod sine Dommere baade her og hieset?"

„I saa Fald“ — svarede jeg — „vilde min Pligt som Statsborger berøge mig til at gjøre Alt, hvad der stod i min Magt, for idetmindste at ydmyge hans Trods mod den jordiske Domstol.“

„Nu — Meer forlanger jeg ikke. Vil De iafte, naar de andre Passagerer ere komne til Ro, hjælpe mig at smøge en Cigar her forude paa Dækket? Jeg vil da sætte Dem istand til at afgjøre, om vort Bekjendskab skal modnes til Venkab eller ei.“

„Det skulde glæde mig, om det blev Tilfældet,“ — svarede jeg og trykkede hans Haand — „Jeg haaber, vi vil beholde det gode Veir, idetmindste til ud paa Natten.“

„Det seer ikke ud til Forandring for det Første, kjøndt det er Daarskab at stole paa det jammerlige Klima i disse Egne.“

„Vi vil haabe det Bedste. Hvis Maglegaard har Citroner med, vil et Glas varm Punsch hjælpe os at holde Aftenkulden ude. Jeg har en Demijohn fortræffelig Gammeltrum staaende nede i Kahytten.“

Holm skæntede denne Idee sit Bifald, og vi adlede nu Skipperens Opfordring til at bedømme Niels' Duellighed i den Kunst at lave en velsmagende Kop Kaffe.

En heftig Debatte var imidlertid opstaaet mellem Herr Arnhen og Jomfru Kaspersen. Den Sidste benægtede „Cousine Ida's“ Ret til at sætte Næsen saa heit tilveirs paa Ballerne i Ronne eller bringe Vagstykket af sin Kjøle i en saa svingende Berørelse, som den gode Dame havde vænnet sig til; hvorimod Studenten i sit Fersvar gik ud fra den Paastand, at Cousine Ida var den første af alle mulige Piger.

Ernie Kapitel.

Gjemmeligheden.

„Har De noget Grinde paa Bornholm, Wulff?“ — spurgte Skipperen — „Eller er det blot for at more Dem, at De bærer os med Deres Nærværelse?“

„Jeg er bleven inviteret derover af en god Ven,“ — svarede jeg — „Under mit sidste Ophold paa Den, for to Aar siden, morede jeg mig saa kosteligt, at jeg anseer det for en Umulighed at kjede sig der. Det gjorde jeg i Kjøbenhavn, og Indbydelsen kom derfor høist belejligt.“

„Hvad er det da, De finder saa tiltrækkende ved Den? — Pigerne?“

Selvtagt i Skriften.

„Nu, ogsaa dem, om De vil.“

„Og hvad Mere?“

„Alt, baade Naturen og Beboerne. Begge ere saa eiendommelige, saa yderst forskjellige fra hvad man er vant til at see i det øvrige Danmark, at man fristes til at troe sig hensat i en anden Kant af Verden.“

„Det tager meer og meer af, Wulff, især i Kjøbstæderne.“

„Kjøbstæderne taler jeg ikke om. Efter hvad jeg kunde see af det Hele, da jeg var der sidst, gaaer det til der, som det gaaer i alle Smaaøyer; man efteraber Hovedstaden i alt Det, der ikke duer, uden at lægge Bind paa, hvad der er værd at efterligne.“

„Det er altsaa vore Bønder, De foretrækker?“

„Ubetinget. Den gjæstfrie og trohjertige Venlighed, hvormed man bliver modtaget paa de bornholmske Gaarde, gjør et herligt Indtryk paa en Fremmed — især om Aftenen, naar man har streift omkring hele Dagen og er træt af at beundre den vilde Natur, der udmærker Den.“

„Jeg vil ikke stride Dem imod; det vilde være upolitisk af mig at nedsatte mine egne Landsmand i en Fremmeds Dine. — Hvad jeg vilde sige — Vi sees dog i Almindingen paa Lørdag?“

„Ved Folkeseften? Kan De tvivle derom?“

„Folkeseften? — Gud hjælpe os for Folkeseft,

Wulff. De Tider ere forbi. Enhver, der bilder sig ind at være lidt høiere paa Straa end Andre, selv Skrivere og Kjøbmandssønner, vilde stamme sig ved at tage Deel i Storgildet St. Hansaften.“

„Destoværre for dem! De berøve sig selv en Fornøielse, som jeg for min Part sætter høiest af alle.“

„De opsatte den kun til senere hen paa Aaret — til den saakaldte Prindsedag, den Dag, da Hans Høihed, vor tilkommende Konge, besøgte Almindingen. Paa Høien, hvor han satte sin naadige Fod, fik de da en Pavillon og en Støtte opreist.“

„Dem saae jeg, da jeg var der for to Aar siden.“

„Og Navnet „Jomfruhøien“ blev caaseret og omdøbt til „Christianshøi“. Paa den Maade fik de sine Cavallerer et velkomment Paaskud til at undgaae al Berørelse med de Simplere.“

„Nu — de Herrer kan man vel undvære. Herr Arnzen hører formodentlig ogsaa til den Klasse — men De, Holm — De kommer dog paa Lørdag?“

„Hvis jeg faaer Tid,“ — svarede han — „Det vilde unægtelig gjøre mig ondt at undvære denne Hjælp, da jeg staar i Begreb med at sige Den Farvel for lang Tid, maaskee for steds.“

„Niels!“ — raabte Skipperen — „Kom og

tag af Tasselet — og lad os saa faae Bredsoffen tilveirs! Vi vil dog see, om vi ikke kan vise Brændesløberen der forude vort Agterspeil.“

Hen paa Eftermiddagen paaserede vi Faltersbo, uden at løbe Revet ityffer. Jagten stød en god Fart, da vi nu fik Vinden mere ind paa Eidet, og der var al Sandsynlighed for at Ratten vilde bringe os til vort Bestemmelsessted. Herr Arngen og Jomfru Kasperen havde gjort Fru Thomsen Selskab i Kabytten, hvor en klagenende Stensten og en stadig Raaden paa Pose og Krukker røbede, at hendes Ildbeholdende havde været af en smitsom Natur. Smaahandleren havde frøbt sig ind i en stor hvid Kawai og saa og snorkede paa Kahytsoffet; Tambouren forbandede sin Skjebne under Forklugen, og Holm sad paa Reslingen og læste i Newgate's Kalender. Maglegaard paasjede sit Roer, og den almindelige Tausch af afbrødes kun nu og da af en Bemærkning af Hendriksen angaaende de omseilende Fartøiers Form, formeentlige Ladning og sandsynlige Bestemmelsessted. Men Ingen svarede paa disse Bemærkninger. Jeg gik op og ned ad Dækket, og skjøndt min Cigar var upaafagelig, faldt Tiden mig dog uendelig lang, da jeg længtes efter Astenen og den Forklaring, Holm havde lovet mig.

„Er der Intet, man kan tage sig for her ombord, Maglegaard,“ — spurgte jeg endelig, idet

jeg standse min Gang —, for at faae Hast paa den lange Eftermiddag? Jeg er kjed af at gaae her op og ned og maale Dæksplanernes Længde.“

„Holder De af at spille Dam? De og Holm kan jo tage Dem et Parti. De seer, der er Damsbræt paa Nathuset, og Brifferne ligge nede i mit Chatol.“

„Jeg vil ikke forstyrre Holm,“ — sagde jeg — „Han synes at være saa fordybt i Eugen Aram's og Jack Sheppard's Bedrifter, at jeg nødig vil anmode ham om at lægge Bogen. Jeg vilde ønske, det var Asten.“

„Hvorfor? For at De kunde faae et Baaftud til at gaae tilfids? Gæener Dem ikke, Wulff! Min Kvie staaer til Tjeneste, naar De vil. Ligger Arngen i den, saa har De min Fuldmagt til at kaste ham ud. Og inat kan De ogsaa beholde den; for jeg bliver oppe.“

„Jeg takker; jeg vilde helst være fri for at ligge dernede i det indstrænkede Rum mellem de syge Menneffer. Mener De ikke, der lod sig indrette et Leie i Baaden?“

„Hvis vi beholde Tørrereir, gaaer det godt an. De kan faae min Madratse og Hovedpude op og kaste mit uldne Teppe over Dem. Det kan skee strax, om De vil.“

Jeg samtykkede, og Niels fik atter travlt. Leiet blev indrettet saa beqvemt som muligt; jeg tændte

en ny Cigar, svingede mig op i Baaden og svøbte mig ind i Teppeet.

„Sov vel!“ — sagde Holm — „Jeg skal vaage over Dem og viste enhver usforkammet Flue bort, der vil sætte sig paa Deres Næse. Men er De ikke bange for, De vil faae en søvnløs Nat ovenpaa denne Luur?“

„Det skulde da være, fordi jeg fik Mære at tænke paa end jeg har for Diebliffet,“ — svarede jeg og saae paa ham — „Forresten agter jeg at tage en god Sovedrik ind iaften. Apropos, Maglegaard, kan vi faae noget Vand kogt iaften — Klokken circa ti à elleve?“

„Hvorfor ikke? Vil De lave Punsch maastee?“

„Jeg vil prøve Rummen. Om det bliver Punsch eller Toddy, berøer paa Dem.“

„Vi har Citroner i Mængde.“

„Godt. — Varsko mig, hvis vi skulde faae en Byge, og hold godt Udkig efter Erovere.“

„Dem vil vi opsoge iland,“ — sagde Holm sagte.

Jeg stirrede paa ham; men han havde atter ladet Hovedet synke og syntes ene søsselfat med sin Bog. Jeg kunde ikke Andet end bringe disse Ord i Forbindelse med hvad han tidligere havde ytret, og under de sælsomme Gisninger, dette fremfaldte, gik min Cigar ud. Da jeg ikke vilde

tænde den igjen, kastede jeg Stumpen overbord, vendte mig op paa den anden Side og faldt isøvn.

Da jeg vaagnede, var Solen ikke langt fra Horizonen. Vinden havde været stik Norden hele Dagen, men havde nu dreiet sig en Streg eller to mere mod Østen, saaledes at vi havde den tværs ind. Jeg sprang op og rystede mig, vækkede Sønnen ud af Dinene og saae mig nu nøiere omkring. Everrig havde vi havt isigte hele Tiden og kunde endnu see nogle adspredte Klumper mod Nord, som Maglegaard udpegede mig og nævnede ved Navn. Aftensmaden stod allerede serveret paa Bagtoften af Baaden. Den bestod af Lard, røgede Sild, Æg og Anchovis. Smaahandleren havde indtaget sit Sæde paa Rathuset med Ansigtet mod Masten, og Styrmændene prøvede Eggen af sin Joldefniv paa Neglene, efterat have anbragt Ekstraen i Vestelommen med al mulig Forsigtighed. Med Undtagelse af Holm vare ingen af de øvrige Passagerer komne tilhøne.

Morten fik i Commission at purre Kahyttens Beboere ud og anmode dem i Skipperens Navn om at tage tiltakke med en Bid røget Lard, inden Ratten faldt paa. Efter lange Parliamenterier kom han op igjen med to fulde Pese samt den Bækked: fra Urnken, at han og hans røgede Lard kunde ryge ad Helvede til — og fra Jomfru Ka-

spersen, at hun blot ønskede, hun laae hjemme i sin Seng; hun kunde ikke tænke paa Mad, uden at faste op, og det var dog blot den rene Galde, der var tilbage. Fru Thomsen, der endelig var faldet i Søvn, havde den medlidende Matros ikke nænnet at vække, da hendes Tilstand gjorde det tvivlsomt, om hun kunde eller vilde benytte sig af hans Tilbud.

Vi Andre gjorde Skipperens Gæstfrihed al Væ; thi først da der var gjort reent Bord, erholdt Niels Ordre til at tage Retterne afveien. Morten fik nu Lov til at gaae tilføis, Smaahandleren stavrede ogsaa ned, og kun Drengen blev oppe, for at sætte Vand paa til Punschen. Rummen kom for en Dag, jeg pressede Citronerne af i en gammel Terrin, og det varede ikke længe, førend Bollen stod dampende paa Tøsten. Efterat have klinket med Skipperen, tog Holm og jeg hver sit Glas, tændte vore Cigarer og leirede os forude.

„Der er adskillige Træk ved min Barndom,“ — sagde Holm, da vi havde taget Plads — „hvis Eiendommelighed havde en afgjørende Indflydelse paa min senere Skjebne. Det vil mere mig at faste et Blik tilbage paa disse Minder, skjøndt de kun staae i en middelbar Forbindelse med det, jeg egentlig vilde betroe Dem.“

„Det skal glæde mig at høre dem,“ — sagde jeg — „Vi har jo Tiden for os, Deres Cigar-

futteral lader til at være udtømmeligt, og Terrien derhenne kan fyldest igjen. Lad os klinkes engang, inden De begynder! Jeg haaber, det ikke bliver sidste Gang.“

Vi klinkede, og den unge Mand begyndte sin Fortælling:

„Min Moder døde, inden jeg endnu var gammel nok til at vide, hvad jeg tabte i hende. Efter Alles Sigende var det en herlig Kone, blid, fredsommelig og begavet med en Dannelse, som man sjelden træffer blandt den Klasse af Mennesker, hvori hun hørte hjemme. Jeg har Marisag til at troe, at hun gik til Altret som et ufrivilligt Offer for sine Forældres Pengebegjærighed og verdslige Planer. Min Fader var en duelig og driftig Landmand i et af Bornholm's sydlige Sogne, men derhos stræng og raa i hele sin Færd. Hans Brutalitæt, især i hidslige Diebliske — og de vare ikke faa —, affrakkede Naboeerne fra at holde Omgang med os; den Eneste, der besøgte os paa Gaarden, var Sognepræsten. Det var en ung Mand, der nylig var bleven ordineret og var aldeles uerfaren i Jordbruget. Hans Formand havde forsømt Eiendommen paa den usorvarligste Maade; den trængte til en omhyggelig Behandling, for at komme i ordentlig Drift, og min Fader, der kjendte Jorderne nøie og nærede en oprigtig Deeltagelse for den unge Mand, gik ham tilhaande med Raad

og Daad. Præsten troede at opbæge, at jeg besad et lyst Hoved. Han tog mig med hjem til sig og lærte mig at regne og skrive. Min Fader brød sig ikke om mig; lærte jeg Noget, var det godt; lærte jeg Intet, stædede det ikke, naar jeg blot kunde styre en Plov, føre en Lee og binde et ordentligt Læs. Men med det hastede det ikke endnu. Hvad Præsten lærte mig, fattede jeg med usædvanlig Lethed. Rigefra jeg var fem Aar gammel, var det min eneste Lust at hænge i en Bog, og Alt, hvad jeg læste, præntede sig uudsletteligt i min Hukommelse. En af de første Bøger, jeg fik fat paa, tilhørte Præstens gamle Huusholderstæ. Den handlede om Keiser Carl den Store og hans tolv Jernvinger. Roland og Danemund bleve mine Helte."

"Jeg kender Bogen," — sagde jeg — "Saa vidt jeg veed, var det en af de første, der bleve trykte i Danmark."

"Men disse straalende Navne sluktes i evigt Mørke," — vedblev den unge Mand — "da jeg i Præstens Bibliothek fik Fingre paa Tusind og een Nat. Sindbad's Keiser staae endnu saa levende for mig, at jeg vilde kunne skildre deres Indhold i samme Orden, som de fortælles Lastdrageren, og Chalifen Haroun al Raschid kan jeg endnu den Dag i Dag ikke tænke mig som en vellystig Østerlander eller som en vantroende Despot,

men kun som de Troendes stormægtige Behersker og Idealet for alle Regenter paa Jorden. Dette gav min Phantasi et tidligt Sving, og min Sjæl antog sin bestemte, uigienksbelige Retning. Medens Naboernes Drengs sloges med Sne eller gled paa Isen, sad jeg hjemme og studerede Eventyr; om Sommeren kastede jeg mig gjerne bag en Buks i Stoven eller bag en Klippe ved Havbredten — thi min Faders Gaard grændsede lige til Søen — og læste om Bidunderne i Bagdad og Balfora. Naar jeg blev træt af at læse, flødte jeg mig af og boltrede mig i Volgerne; det kjelige Bad styrkede mig til at fortsætte mit afbrudte Studium. Ved den Leilighed blev jeg en færdig Svømmer, uden egentlig at ville det."

"Maaskee denne Kunst senere kom Dem til Nytte som Sømand?" — spurgte jeg.

"To Gange," — svarede Holm, efterat have tømt sit Glas — "Men det er Noget, vi vil komme til at omtale senere. Stif Deres Glas ud og lad Niels bringe os en fuld Ladning, inden jeg gaaer videre!"

Drengen fyldte vore Glas, og Holm optog atter Traaden i sin Historie:

"Da jeg var ti Aar gammel, skrev jeg en god Haand, og paa min Stil var der Intet at udsætte, meente Præsten. Hans Bibliothek havde jeg for længe siden læst igennem; thi det bestod

næsten udelukkende af Romaner og Digterværker; det Smule Engelsk, han kunde, vidbragte han mig troligen, og hvad han ikke kunde, tilegnede jeg mig selv ved et omhyggeligt Studium af Goldsmith's og Walter Scott's Værker. Det er rimeligt, at disse Værker udøvede en større Indflydelse over min Indbildningskraft end over min Forstand; men dog havde denne Indflydelse gjort mig yderst omfindtlig for den Naahed, der omgav mig paa min Faders Gaard. Præsten vilde med Vold og Magt have mig anbragt i en lærd Skole; min Fader svor paa, at jeg havde været Dagtyv længe nok, og at det nu var paatide, jeg hjalp ham i hans Kald og blev til noget Nyttigt i Verden. Denne Strid, der fra min Faders Side blev ført med hele hans vanlige Grovhed og fra Præstens med den ydmygende Overlegenhed, Kundskaber give, gav den første Anledning til det uforsonlige Had, der siden herskede mellem Begge. Min Fader forbød mig at see „den indbildske, skindhellige Bogrotte“ oftere og truede med at knuse Arme og Been paa mig, hvis jeg overtraadte hans Forbud. Jeg førte et sorgeligt Liv paa Gaarden. Tvungen til Sygler, jeg affhyede, og mishandlet ved den ringeste Forsømmelse, besluttede jeg endelig at tage min Stjebne i min egen Haand. Jeg havde allerede pakket mine Bøger og Smaasager sammen i en Bylt og ventede blot paa Aftenen, for at flygte

til Nero og gaae ombord paa den første den bedste Dvase, der agtede sig til Kjøbenhavn, da et Tilfælde forraadte min Plan. En af Pigerne kom ind i mit Kammer, for at lede efter mit Linned, der samme Nat skulde vask. Hun havde søgt om det i Dragkisten, sagde hun, men der var intet at finde. Jeg vidste naturligviis af Ingenting. Min Fader, der just stod og huggede Staver til i Huggehuset, blev kaldt ind og underrettet om det formeentlige Tyveri. Han havde tilfældigviis beholdt sin Dre i Haanden, da han troede, Tælen var om en eller anden Ubetydelighed, og, naar denne var jernet, atter vilde tage fat paa sit Arbejde. Der blev anstillet en formelig Huusundersøgelse. Bylten, der laa under min Seng, kom for en Dag. Min Plan var robet. Truffen i Hovedet af Bagen af Dren, styrtede jeg til Gulvet, frømmende i mit Blod. I flere Uger laa jeg uden Sands og Samling; den Pleie, jeg nød, var maadelig, og først da man begyndte at tvivle om mit Liv, blev der hentet en Doctor fra Nero. Jeg kom endelig til mig selv; men der forløb Maanedener, inden jeg blev saa rask, at jeg turde vove mig udenfor Stuen. Min Fader var paa Doctors Indberetning bleven stærket ind for Ketten og dømt til en betydelig Fængselbøde; dette forøgede hans Had imod mig, og de samme Følelser, der besjælede mig som Søn, behøver jeg ikke at skildre

Dem. Men jeg lod mig ikke mærke med det Mindste; tværtimod fik jeg min Fader bragt paa den Tro, at hans Kuur havde været radical, og at jeg nu uden Knurren underkastede mig min Løb og hans Villie. Det var imidlertid saa langt fra mine Tanker, at jeg fra nu af uophørlig gik og spekulerede paa Midler til paany at tværfsætte min Plan.

I mit fjortende Aar giktede min Fader sig anden Gang med en velhavende Enke fra Sognet, der allerede havde vorne Børn. Nu blev mit Liv et sandt Helvede. Min Stedbroder var vel altfor stor en Unjon til at indlade sig med mig; thi jeg viste ham flere Gange, at han havde med et lille giftigt Kryb at bestille, der ikke brød sig om 'at miste sit Liv med Braaden, naar den kun traf; og de to Sjønheder, der flyttede ind paa Gaarden, holdt min Tunge i Ave; men min elskværdige Stedmoder var der intet Udkomme med. Det gik saavidt tilfjeldt, at jeg ikke vovede mig ind i Dagligværelserne, men maatte snige mig ind i Kjøkkenet, hvergang Hungeren drev mig, for at anraabe Pigernes Barmhjertighed om Noget at stille den paa. Min gamle Tyrk, den eneste sande Ven, jeg havde paa Gaarden, maatte dele sit Leie med mig om Ratten i Hundehuset. Præsten havde jeg aldrig ganske ophævet min Forbindelse med; men jeg var for stolt til at klage min Rød

for en Fremmed. Jeg viste ham den aldrig i dens sande Farver.

En Aften i Høst, da min Fader var kjørt til Byen, lod min Stedmoder mig kalde ind til sig ved en af Pigerne. Hun beklagede min Glendighed, som hun ene og alene tilfrev min Faders unaturlige Had; hun forsikrede mig om sine velmeente, utrættelige, men desværre mislykkede Beskrævelser for at formilde hans Hjerter imod mig, og satte endelig Kronen paa sit gudsbespøttelige Hykleri ved at tilbyde mig en „styrkende Aftensmad“ samt et Glas varm bornholmst Punsch. Dog maatte jeg for Alting ikke ynte det Mindste derom; thi kom det hendes Mand for Dre, blev hun uluckyelig.“

„Bornholmst Punsch?“ — gjentog jeg — „Er den forskjellig fra anden?“

„Den bestaaer af Honning og Brændevin. — Kof!“

„Holloi!“

„Du er en daarlig Kjældermeister. Seer du ikke, her er pompelens?“

Den gamle Terrin viste sig som et sandt Overflodighedshorn.

„Jeg greb efter Retterne med begjærlig Graasighed,“ — vedblev Holm, efterat have gjort Besked i den liflige Drik og placeret det halvtømte Glas paa Spillet — „men pludselig hændede gamle

Grindringer deres Ret. Det var Troldqvinden Labe, der såd for mig, og jeg var den ulykkelige Prinds Beder af Persien. Hurtigt som Tanken snappede jeg Tintallerkenen og soer ud i Gaarden. Min Stedmoder forfulgte mig strigende og spurgte hvor jeg vilde hen med Maden. „Dele den med Tyrk,“ — svarede jeg, idet jeg krøb ind i Hundehuset — „Han har deelt saamangen en Bid med mig.“ Det lod til, at denne Forklaring tilfredsstillede hende; thi hun gik ind igjen, uden at sige et Ord. Men det var ikke min Mening at dele min styrkende Aftensmad med Tyrk, ligesaa lidt som at nyde den selv. Hunden snusede til den varme Ret og vilde med al Magt isfærd med den; men jeg var grusom nok — idetmindste maatte det stakkels Dyr ansee mig for det — til at hindre den deri. Da min Fader var kommen hjem og Alt var bleven stille paa Gaarden, listede jeg mig ud af Porten og skjulte Tallerkenen bag et Hæs. Jeg krøb tilbage igjen til min Sengeskammerat, tog den i Armen og græd mig isvørn. Da jeg vaagnede om Morgenens, var det ikke lyst endnu; der var ikke en Sjel, der rørte sig i Baaningshuset. Jeg følte mig for; Hunden laa udstrakt ved Siden af mig, som den pleiede; jeg rustede i den, for at faae den munter, og krøb ud for at faae fat i Ranken og binde den om dens Hals. Jeg bandt den om Halsen paa et Nadsel.

Aftenens Begivenheder stode nu klart og lysligt for min Hukommelse; jeg styrte ud af Porten og hen bag Hæset; Tallerkenen stod der endnu, men tom og reensliffet.

Da Solen reiste sig op af Havet, stod jeg paa Strandbredden. Dens første Straaler spillede paa et Fartøis hvide Seil, der laa for Anker i omtrent en engelsk Meils Afstand fra Kysten. Luften var blifstille, Havet klart og roligt som et Speil. Jeg troede at see Skibnens Bestemmelse i dette sjældne Syn; thi hele den sydlige Kyst af Den bestaaer af Sandbanker, som Skibene gjerne passere forbi i ærbødig Afstand; og Sandet afgiver, som De veed, en daarlig Ankerplads. Uden at betænke mig, klædte jeg mig af og kastede mig i Svan. Det var mig en let Sag at naae Fartøiet. Man havde bemærket mig, inden jeg kom det paa Siden, og allerede tænkt paa at lade Jollen falde, for at ile den driftige Svømmer tilhjælp. Men mine rolige Bevægelser overbeviste dem snart om det Overflødige i denne Forholdsregel. Jeg behøvede ikke at præle; man tilkastede mig uopfordret et Toug. Jeg entrede op og præsenterede mig for Mandskabet som et ægte Naturbarn. En af Jolkene fik Befaling til at forsyne mig med en fuldstændig Dragt, og i denne blev jeg bragt ind i Kahytten, hvor jeg traf Capitain Wilkins og hans Datter, dengang et Barn paa ni à ti Aar. Jeg fortalte

Selvtagt i Østersøen. 4

den værdige Mand min lille Historie, saagodt jeg kunde, taffet være den Smule Engelse, jeg havde lært hos Præsten, og min egen anstrængte Flid for at forbedre det. Den lille Emmeline græd over min Skjebne og klappede mig paa kinden med sine smaae Hænder, som for at trøste mig for hvad jeg havde lidt; Faderen hørte paa mig med Godhed, skøndt hans Taushed og alvorlige Bæsen flere Gange fik mig til at stamme i min Fortælling, og Enden paa det Hele blev da, at jeg erholdt hans Tilladelse til at følge med ham til Amerika.

Datteren hængte ved mig med barnlig Kjerlighed fra det første Dieblis af, jeg kom ombord i Skonnerten. Da vi ankom til Boston, blev jeg indskrevet som Lærling. Jeg havde netop fyldt mit femtende Aar, da jeg forlod min Faders Huus uden Farvel eller Afskedsfort, og har siden den Tid, i ti samfulde Aar, aldrig forladt Skonnerten uden for at gaae iland. Dette er den første Gang, jeg gjør en Reise med et fremmed Fartoi.

„Og De har Intet hørt fra Hjemmet senere?“

„Jeg har aldrig bekymret mig om det, skøndt jeg ofte har havt Leilighed dertil. Capitain Wilkins soer ikke paa nogen bestemt Havn. Jeg har flere Gange været med ham i Østersøen, men besøgte da kun den Forbindelse, hvori jeg kom til mit Fødeland, til at forsyne mit lille Skibsbiblio-

thek med de bedste Forfattere i mit Modersmaal. Det har vedligeholdt min Dvælse i Sproget —“

„Som jeg maa beundre,“ — afbrød jeg ham.

„Som jeg tildeels kun har en tro og usædvanlig stærk Sukommelse at takke for,“ — meente Holm — „Men lad os gaae videre, om De vil. Capitain Wilkins behandlede mig, trods sit mørke, tungsindige Bæsen, som en Fader; Emmeline som en Søster. Han har havt hende med paa alle sine Reiser ligesaa Barm af; de kunne ikke undvære hinanden. Under Faderens Veiledning blev jeg en duelig Navigateur; med Datteren studerede jeg Amerika's og England's Historie og Skjønhederne i Shakspeare og Byron.“

„Moderen er formodentlig død — eller var det allerede, da De gjorde Datterens Besjendtskab?“ — spurgte jeg.

„Jeg kommer strax til at omtale hende. Min Læretid tilbragte jeg, som sagt, paa Havet; men jeg misundte ingen Konge paa sin Throne. Det var fem lykkelige Aar. Blandt de Havne, vi i den Tid hyppigst og ogsaa senere flere Gange besøgte, var St. Thomas. Capitain Wilkins og Hugh Miller vare Besjendtere fra ældre Tider, og ved den Leilighed var det, jeg kom i den Sidstes Huus og lærte Agnes at kjende. For lidt over to Maaneder siden, netop som vi havde taget vor Landning ind i St. Thomas' Havn, kom En af

vore Folk, der havde været iland, ombord i en ophidset Stemning en Aften. Han henvendte sig til mig, der just havde Vagt som første Styrmand, med det Forlangende at faae Capitainen itale. Jeg viste ham af med den Bæfted, at Capitainen sov og ikke ønskede at forstyrres. Han svor paa, at hvis han sov, maatte han purre ud; han havde Noget at meddele ham, som han vidste, hans Chef satte høi Priis paa. Jeg kunde være forsikket om, meente han, at Ingen af de Folk, der vare iland, kom ombord, førend Capitain Wilkins selv afhentede dem. Da jeg kjendte Matrosen som en fornuftig og ædruelig gammel Sømand, antog jeg, at der maatte stikke Noget under, og gif ind i Kabinhytten for at vække Capitainen, hvem jeg meldte, hvad der var paa færde. Til min store Forundring bad han mig at vise Matrosen ind til sig og lukke Kabinhyttdøren efter ham. Jeg troede at høre en heftig Samtale, men forstod den ikke og vilde heller ikke lure mig til at høre, hvad Capitain Wilkins ikke selv fandt forgodt at betro mig. Et Diebstift efter kom han ud, fuld paaklædt, steg ned i Baaden med Matrosen og lod Denne røe sig iland. Jeg ventede med Forundring paa hvad der vilde skee. Genimod Midnat kom Baaden tilbage med alle Folkene og en fremmed Sømand, hvem jeg aldrig havde seet før. Capitain Wilkins bød mig indføre hans Navn i Skibsbøgerne som Fuldbes-

faren og ved Dagens Frembrud gjøre Alting klart til at lette. Manden hed Bent Knudsen og var en Bornholmer, der hørte til en af de i Havnen liggende Glensborgere.

Neglen til denne Gaade fik jeg først for et Par Uger siden, da vi ankom til Kjøbenhavns Rhed. Capitain Wilkins indbød mig en Dag til at tage en Lunch med sig i Kabinhytten. Han begyndte med at omtale min Kjærlighed til Emmeline, der naturligvis ikke kunde være ham ubekjendt, og indrømmede, at den blev besvaret fra hendes Side. „Der er Ingen, jeg heller vilde ønske mig til Svigersen,“ — sagde han — „Jeg har prøvet din Charakter nøie i ti Aar, og er overbevist om, at du vil kunne gjøre mit Barn lykkelig; men,“ — tilføiede han — „jeg har aflagt det heitidelige Løfte, min kjære James, ikke at bortgive hendes Haand til Noget under Solen, førend hendes Moders Død er hævnnet paa den frække Skurk, der gjorde mit Liv til en Ørken. Nu er Tiden kommet, da jeg kan optræde som Gjengjelder, og du maa være Redskabet — det blinde Redskab i min Haand. Frygt ikke for at paadrage dig noget Ansvar; det falde ene paa mig, hvis ellers en retfærdig Straf kan paalægge Ansvar for Gud eller Mennesker!“

Denne Tiltale forbausede mig. Jeg bad ham forklare sig og underrette mig om, hvad han for-

langte af mig. Han meddeelte mig nu hele den sørgelige Historie, hvoraf jeg her skal give Dem et Udtog.

Capitain Wilkins tog sin unge, elskværdige Kone med sig, da han efter Bielsen forlod Sydcarolina for at reise til Frankrig med en Ladning Bomuld. Da han kom tilbage, blev Skibet lagt op, indtil Emmelines Fødsel knyttede Baandet fastere mellem Forældrene. Men Moderen vilde selv opamme sit Barn, og Capitain Wilkins var derfor nødt til at lade sit Skib gaae ud under sin Styrmands Commando — thi hans Kone vilde ikke høre Noget om at skilles fra sin Mand — og staae sig til Ro, saagodt han kunde, indtil Pige-barnet, hvis Helbred iøvrigt var fortræffelig, var bleven saa stort, at man antog, hun kunde tåle Søen uden Fare for sit unge Liv. Hun var mellem tre og fire Aar gammel, da hun indskibede sig med Forældrene paa Skonnerten „the Dart“, der kort isoreien var løbet af Stabelen i Baltimore. Reisen gik til Jamaica. I Kingston gik Hugh Miller ombord som Passagerer til St. Thomas, for, som De bemærkede imiddags, at ned-sætte sig som Planter paa en af de danske Øer, hvor han havde opholdt sig i flere Aar og lagt Grunden til sin Rigdom. I Windstille under Portorico blev Skonnerten, som De veed, overfaldet af en Søryver, der lettede den for den kostbareste

Deel af Ladningen. Især gik det ud over Miller, hvis hele Formue befandt sig ombord. De fleste af Røverne vare Danske, Chesen iberegnet, og bestode af Mandskabet fra Skibet Achilles, der flere Aar isoreien var gaaet ud fra Kjøbenhavn som Ostindiefarer, uden at noget Menneske vidste, hvad der siden var blevet af Skib og Ladning. Mandskabet havde rottet sig sammen under Linien, myrdet Officererne, bragt Fartøiet til Sydamerika, solgt Alt der og for Pengene udrustet en Søryver, som de kaldte „Havnelden“ og hvormed de huserede i de vestindiske Farvande.

Formanden for Piraterne var et Indbegreb af al mulig Ondskab — som Herr Arnzen vilde sige — en grusom, raa, vellystig Skurk, der kaldte sig Capitain Franke. Den smukke Mistress Wilkins opflammede Uhyrets dyriske Lidenkab. Han gav sine Folk Ordre til at slæbe hende ombord i Søryveren. Capitain Wilkins rasede som en lænket Tiger; han laa kneblet og bundet paa Dækket og kunde ikke røre sig fra Pletten. Med stum Fortvivlelse kastede hans Kone sig paa Knæ for Alffummet; hun kunde med ligesaa megen Føle have bønfuldt en Urangutang om at fjerne sin Brynde. Røverne lagde Haand paa hende; hun rev sig løs med Fortvivlelsens hele Anstrængelse og sprang i Søen. Hendes Hensigt lykkedes desværre ikke: hun blev fisset levende op og bragt ombord i Hav-

nelden. Francke forlod Prisen, idet han under Haanlatter tiltraadte den ulykkelige Capitain, at han skulde erholde sin Kone tilbage i St. Thomas. De skal høre, hvorledes Uhyret holdt Ord.

Wilkins blev bragt til St. Thomas i en halv vanvittig Tilstand. Man frygtede for hans Liv og maatte holde Læge ombord, thi han vilde ikke lægge sig op paa Hospitalet. En Dag, medens han laa syg, kom en Spanier ind i Havnen. Denne var ogsaa bleven plyndret af Søroveren og medbragte en svær Kiste, som Francke havde anmodet dem om at levere Capitain Wilkins, naar de kom til deres Bestemmelsessted. Da Kisten blev bragt ombord, lod den halvdede Mand sig bære op paa Dækket, trods Lægens indstændige Forestillinger. Han vilde selv see Kisten og hvad den indeholdt. Der var ingen Nøgle til den; „the Dart's“ Tømmermand maatte bræffe den op med sine Instrumenter —

„Dg den indeholdt?“ — spurgte jeg, da Holm pludselig holdt inde, skjøndt jeg halvveis anede Sandheden.

„Stemmen er nærved at svigte mig,“ — sagde han og stræbte at bekæmpe sin Bevægelse — „thi det er saa oprørende, at Alt løb rundt i mit Hoved, da Capitain Wilkins fortalte mig det Dg De skulde have seet ham i det Dieblif!“

Jeg rakte ham taus Glasset. Han tømt det med begjærlig Hast.

„I Kisten“ — tog han atter tilorde efter en fort Taushed — „laa det mishandlede, halvforraadnede Liig af en menneskelig Skabning. Det var Levningerne af Mistress Wilkins. Et Stykke Papir var heftet fast til Ligets Bryst. Den indeholdt de saa Ord paa Engelsk: „Vanæret og kvalt. En Present af den ordholdende Capitain Francke.““

Jeg foer sammen af Rædsel.

„Fra det Dieblif af“ — vedblev Holm — „var Capitain Wilkins et andet Menneske. Man skulde troe, at dette Slag vilde have fuldbendt, hvad Eygdommen havde begyndt; — tværtimod — Haabet om Havn gav ham Kræfter og styrkede hans svækkede Livsaander. Men ligesaa munter og omgængelig han havde været før, ligesaa alvorlig, ordnap, indsluttet og næsten frastøvende blev han nu. Han levede kun for Havnen. Han havde sat sig den Idee i Hovedet, at Morderen og Søroveren vilde falde i hans Bold tilsidst, om han end undgik ham til en Tid. Emmeline's Blidhed og den stedse tiltagende Omhed, hvormed han hængte ved dette Moderens udtrykte Billede, formildede vel hans Tungsindighed i en vis Grad og forsonede ham lidt efter lidt med Verden; dog er og bliver Navnet „Francke“ den Talisman,

der beherster hans Liv. — Capitain Francke boer paa Bornholm."

"Nu?" — udbød jeg forbauset — "Han boer der nu?"

"I dette Lieblif," — svarede Holm, "skjendt under et andet Navn. Ved Løftet om en forhøiet Hyre fik Capitain Wilkins alle de Folk til at blive i Skonnerten, der bemandede den, da den blev udplyndret under Portorico; han holdt det ikke for usandsynligt, at de kunde støde paa En eller Anden af Havneldens Besætning i en af de mange Havne, han soer paa — og just derfor holdt han sig ikke til nogen vis, bestemt Fart. Det viste sig tilsidst at denne Forholdsregel ikke var overflødig. For to Maaneder siden fik vor Vaadsmand tilfældigviis i et Værtshuus i St. Thomas Die paa en Mand, hvem han troede at gjenfandt som En af Piraterne under Francke. Han gjorde sine Kammerater opmærksomme paa ham, og de vare næsten eensstemmigen af hans Mening. De overvældede Hyren i al Stilhed og sendte Bud ombord, for at kalde Capitain Wilkins iland. Søroveren blev forbert og nægtede vel ikke sin Brøde, men da han blev adspurgst om hvor Francke opholdt sig, erkærede han, at han ikke vilde forraade sin gamle Chef, medmindre Capitain Wilkins gav ham sit Gresord paa at fortie Sagen i tre Dage. Dette Løfte blev givet. Han for-

talte nu, at Capitain Francke kort efter Affairen under Portorico havde solgt Havnelden paa St. Domingo og opløst Mandskabet. Plaget af Samvittighedsnag havde han — Knudsen — slættet længe omkring, indtil han endelig, for tre Aar siden, fattede den Bestumning at tilbringe Resten af sine Dage paa sin Fødested, Bornholm. Men dette skulde ikke forundes ham. Paa Bornholm var han tilfældigviis stødt paa sin gamle Chef, der boede etsteds oppe i Landet som Krovært under Navn af Thiesen og var berøgtet for sit forvrydte Samvæn med Dens værste Kjætringer. Sat i Stræk af Francke's Trufler, havde han ingen Ro havt, før end han var kommen bort igjen. For Dies blifket hørte han til Mandskabet paa en Flensborger, der laa i Havnen; men ifølge en Aftale med en Amerikaner, der blev selskædig inden tre Dage, agtede han at desertiere fra sit Fartoi og begive sig til de forenede Stater som Nybygger, da han endnu fra aldre Tider havde saamange Penge tilbage, at han kunde kjøbe sig et Stykke Jord oppe i de nordlige Provindser. — Et sjelevangert Uheld syntes at forfølge hans Planer; thi Capitain Wilkins erklærede, at han ikke kunde bekvemme sig til at miste det Hold, han eengang havde faaet paa ham; han vilde tillyde ham en Plads i Skonnerten med fuld Hyre; men i ethvert Tilfælde maatte han finde sig i at besøge Østersøen engang

endnu. Hvis hans Forklaring betræffende Frandse fandtes overeensstemmende med Sandhed, vilde han tage ham med tilbage til Amerika, og han kunde da disponere over sig selv, som han lystede; i modsat Tilfælde blev han overleveret i Retssædighedens Hænder. — Manden tog imod Tilbudet med synlig Glæde og blev, som jeg fortalte Dem for, indskrevet i Skibsbøgerne som fuldbefaren Matros."

„De har altsaa, siden De kom til Danmark, underrettet Dem om Sandheden af Knudsen's Udsagn?" — spurgte jeg.

„Baade hans egen Opførsel og de Efterforskninger, jeg har anstillet i Kjøbenhavn, sætte det udenfor al Tvivl, skjøndt det har været mig umuligt at opspørge Frandse's bestemte Opholdssted. Men det giver sig vel, naar vi først komme iland."

„Og hvad er Deres Hensigt med ham, naar det, som jeg haaber, lykkes Dem at opspore ham?"

„Alt benytte alle de Midler, der staae i min Magt, for at overlevere ham i den Mand's Hænder, der raader over min og Emmeline's Skjebne," — svarede Holm og reiste sig — „De er nu Herre over min Hemmelighed. Tausched er det Mindste, jeg kan fordre, hvis De ikke — hvad jeg dog haaber — føler Dem kaldet til at handle."

Han rakte mig sin Haand, og jeg trykkede den hjerteligt.

Vi gik nu agterud til Skipperen, der imidlertid havde vidst at underholde sig paa en anden Maade. Vi hjalp ham med hvad der var tilbage i Terrinen, Holm opførte sig et Leie i Læsten, og jeg veltigtede op i min Baad, hvor jeg snart erfarede den qvægende Drifts velgjørende Virkninger i en sund og usforstyrret Søvn.

Fjerde Capitel.

Skipperlist.

Solen forgyldte Druerne paa Styrmand Henrik's røde Næse, da jeg aabnede Vinene næste Morgen. Storfeilet hængte slapt ned fra Gaffelen, af og til samlede det svære i Seildug sig i uhyre Følde over mit Hoved og foer derpaa, hvergang Jagten heldede, over i Læ med et bevægende Skrald. Jeg kjendte denne eiendommelige Lyd, der er ligesaalidt yndet paa Jagterne og Tjallerne i Østersøen, som i Spansteseens Varter og Middelhavets Felucker.

En behagelig Caffeduft hilfede mine Lungeorganer.

„Er De vaagen, Wulff?" — spurgte Skip-

peren, der kom forude fra, hvor han havde havt Et eller Andet at bestille under Sprydet.

„Ja — giv mig en Kop Caffe, hvis der er mere tilovers!“

„Og en Krydertvebak til, formodentlig? — Jo, Godmorgen! — Ikke førend De-tørner ut! — Troer De, vi taale de Vaner her ombord, som Deres Mama pleier at see igjennem Fingre med hjemme? — Ligge der og snue det smuffeste Syn bort, Østersøen har at fremvise — Bornholm i Morgenbelysning? — Op af Hjerene!“

Jeg kom paa Benene i en Fart. Det var unægtelig et henrivende Syn. Havet var blifstille. De mørkeblaae Omrids af det lille yndige Høiland traadte skarpt og tydeligt frem paa den straalende Baggrund. Landet hævede sig lidt efter lidt op fra Sydøst, indtil Ekstraaningen fandt sit Høidepunkt omtrent midt paa Den i Rytterfnagtens og Almindingens brede, sorte Ryg. Hammerfyret og de ærverdige Slotsruiner stode som mørke, truende Grændsevægtene i Nordøst. Det syntes, som om de endnu frygtede for et Uveir ovre fra Sverrig — som om de endnu efter to Aarhundreders Forsløb ikke ret troede Freden. En rig Afverling af Skov, Eng, Fjeld og Hebe vederqvagede Diet, hvor man vendte det; hyide Bundergaarde og talrige Møller gav Landskabet Liv. Ved Foden af den smilende Hvi laa Rønne udbredt for os med

sine røde Tage og tærnede Mure. Vi stode omtrent i to Miils Afstand fra Land.

„Kom og tag Plads her ved Siden af mig!“ — sagde Holm, der sad paa Kahytsoffet — „De kan ikke troe, hvor en Kop Caffe og en Cigar vinder i Smag, naar de nydes i Forening i den friske Morgenluft. Her ligger Maglegaard's Kikkert. Er der noget Punkt, De ønsker Dplysning om, er han sikkert Mand for at give Dem den.“

„Det skulde jeg mene,“ — sagde Skipperen — „især naar det er et af de hvitliggende Punkter, der tjene os til Peilingsmærker. Kig kun væk i Mag og No — De har hele Formiddagen for Dem at anstille Deres Betragtninger i.“

„Hvorledes det?“ — spurgte jeg forundret.

„Vi røre [os jo ikke fra Pletten; — og De har vist allerede lagt Mærke til, Wulff som jeg forresten ikke er sikker paa at Arnhen har“

„Til hvad?“

„At vi ikke gaae med Damp.“

„Men jeg vil dog haabe, De har Marer ombord?“ — indvendte Holm.

„Guldstop; men Spørgsmaalet er, om Passagererne vil hjælpe til at roe.“

„Talen er ikke om at ville,“ — sagde jeg —

„De skal.“

„Godt. Jeg gi'er Extrabrændeviin hver halve Time. Men det er over fire Timers Arbejde, og en Mare er ikke saa let at haandtere som en Gaasfjer eller en Trommestik.“

„Jeg paatager mig at overtale „Verdensborgeren“,“ — sagde Holm.

„Og jeg Spidsborgeren,“ — tilføiede jeg.

„Godt; Trommeslageren svarer jeg for. Men vi vil dog sunde os lidt først og faae os en fornuftig Morgenbid, inden vi tage fat; det er tid nok, naar vi komme ind hen paa Formiddagen. Imidlertid kan Folk faae Stunder til at samles paa Stranden, for at tage imod os.“

„Jeg faae helst, der var saa faa som muligt,“ — sagde jeg — „De mange gabende Tilskuere genere undertiden.“

„Jeg har mine Grunde, som jeg skal forklare Dem siden. Der var Noget, jeg sad og speculerede paa i Aftes,“ — tilføiede Skipperen med Bægt, idet han bankede sig paa Panden med Pefingseren; og hans Mine blev alvorlig og eftertænkfuld, skjøndt jeg kjendte Lurendreieren — „medens De og Holm havde den lange Passiar forude Noget, jeg har ifinde at opvarie Grinebiderne paa Stranden med, naar vi komme indenfor Reverne“

„De gjør mig ganske nysgjerrig —“

„Kun Laalmodighed! De skal faae Alt at vide, naar saaner kommer.“

Jeg tog Rifferten og monstrede langsomt Dens brede Omrids fra den ene Ende til den anden.

„Mit Hjem forekommer mig skjønt,“ — sagde Holm i en bevæget Tone, idet han lod Diet dvæle ved de mægtige Ringeslipper — „og dog har jeg seet mange Egne, der overgaae det. Jeg troede ikke, de Følelser kunde vækkes i mig, som jeg nu virkelig gribes af ved Synet af denne ubetydelige Plet Jord.“

„Selv jeg som Fremmed tiltrækkes af dette Syn,“ — svarede jeg — „Hvad maa da ikke De som Indfødt! — Men dog troer jeg, at min Dom overhovedet maa være rigtigere end Deres; thi Ingen kan bedømme sit Barndomshjem ligesaaalidt som en Forfatter kan bedømme sine egne Bærker, eller en Moder sine egne Børn.“

„Eller, om De vil, et Menneſte sine egne Feil,“ — tilføiede Holm — „De kan have Ret; men de Minder, der knytte sig til min Barndom, ere ingenlunde behagelige — og Mindet er dog egentlig det Prisma, hvorigjennem vi see vor Bugge fortone sig i et Skjær, den langtfra var omgivet af i Virkeligheden.“

„Man ønsker dog altid sin Barndom tilbage. Det minder mig om hvad jeg har læst eller hørt eiſteds om Bastillen i Paris. Mange Aar efterat Selvtægt i Østereen.

den var jævnet med Jorden fandtes der endnu dem af dens gamle Beboere, der ikke kunde gaae forbi det tomme Sted, hvor den havde staaet, uden at ønske den Tid tilbage, da de sukkede indenfor dens Mure."

"Det turde vel være en Fabel," — meente Maglegaard, der havde lyttet til vor Samtale.

"Det er muligt," — svarede jeg — "men i saa Fald har man urimeligere Fabler end den."

"Hvad jeg egentlig holder af Bornholm for," — vedblev Skipperen — "er det, at der ikke er en Plet i Danmark, hvor man er mere fri og ugeneert til at gjøre og lade, hvad man lyfter, end netop der. I de andre Steder plages man af mange Ubehageligheder, som man ikke veed det Mindste af paa Bornholm. Vi har Bønder derovre, som ere rene Herremænd i det Smaa; Hovteri og Børnedskab — og Alt, hvad det Kram hedder — har vi aldrig kjendt Noget til; og besvarede med Skatter kan man da heller ikke sige, vi er. Men det er sagtens Noget, vi kan takke os selv for," — tilsvarede han med en vis Stolthed.

"Jeg maa" — led nu Styrmand Henriksens ubestridelige Stemme, idet han rømmede sig; Holm stodte mig i Siden — "Jeg maa gi'e Skipperen Ret i hvad han siger. I Kjøbenhavn føler en Mand sig strax skæneret, førend han endnu er kommen lykkelig og vel igjennem Bommen. Kom-

mer man saa op under Børsen og faaer sin Trøie paa — og vil iland — saa veed man hverken, hvor man skal ende eller vende sig. Jeg sætter i Guds Navn, jeg gaaer ind i et Bærtøhuus.... og det tør en Mand gjøre, naar man har slæbt og sjouet fra den tidlige Morgen af saa seer man strax, at man er paa et fremmed Sted. Jeg forlanger mig en Snaps og et Glas M nu, jeg faaer det strax for det maa man sige om Kjøbenhavnerne: expedit er' de — som Satan — og en god Snaps faaer man ogsaa, skjøndt der ikke gaaer Meget i Glasfæt Nu, jeg sætter, som sagt, at jeg drikker dette hersens omtalte M og den smaa Sopfen —"

"Gud veed, hvorfor det skal sættes" — mumlede Maglegaard.

"— Strax er der fiir Skilling mindre i Lommen. Ogsaaer det Samme bliver Tilfældet, naar en Mand føler sig en Smule bedre stemt og synes, han vil holde Helligdag og ta'e sig en Genever eller en Pommerants — eller han ikke føler sig vel og foretrækker en Bitter. Fiir Skilling her — fiir Skilling der ja gu løber det op tilsidst til en samlet Skilling — inden man seer sig for, er Marken spoleret."

"Ja," — sagde Holm, der morede sig kosteligt over dette Raisonnement — "Man kan ikke nægte, Kjøbenhavn har mange forkeerte Sider, mange

Friftelser men en erfaren Mand som De, Henriksen, der nu har faret saa mange Aar herimellem, lader sig ikke saa let lokke af flige Friftelser."

"Det vil jeg heller ikke sige," — svarede Henriksen under en voldsom Opstigelse — "Det vil jeg heller ikke sige, jeg gør. Men en Mand kan ikke alletider, som han gjerne vilde. Jeg sætter, for Exempel, at jeg kommer nede fra Toldeboden af med vigtige Papirer, som skal afleveres i det eller det Contoir paa en bestemt Tid. Jeg kommer op i Strandstrædet hvem møder jeg der? En Befjendter en af Skipperne under Knipsbro, vil jeg sætte — som jeg ikke har seet i lang Tid ikke siden vi saaes sidst —"

Atter en Opstigelse.

"— sidst, da han var med Dvasen i Kjøbenhavn. Nu, Manden byder En at gaae med ind et eller andet Sted i Nærheden; man vil ikke gjerne sige nei eller undskyldte sig med Hastværk, for ikke at være uhyøslig mod Manden. Man sætter sig ned; man passiarer om Dit og Dat, om Gammelt og Nyt; man spør', hvordan det staar til med Farten, og hvordan Familien har det hjemme i Svaneke eller Gudhjem, eller hvor det nu kan være — og saa videre. Nu, der kommer een Snapser — der kommer to jeg vil høifstens sætte, der kommer tre. Siig mig nu,"

— vedblev Henriksen, idet han vendte sig om imod Holm; thi han havde hidtil lænet sig til Vaaden og stirret ud over Soen, uden at see Noget i Ansigtet — "Hvad havde en Mand at gjøre ved saadan en Leilighed?"

"I Deres Sted vilde jeg drikke Snapserne," — svarede Holm.

"Nei — De forstaaer mig ikke jeg mener bagefter — efter at De har drukket dem."

"Saa vilde jeg betale og gaae min Vej."

"De skal den Unde synke mig ogsaa ha'e Alting ind med Skeer!" — udbød Henriksen opbragt — "Betale? Betale? Det er jo Dvaseskipperen, der betaler!"

"Ah — nu forstaaer jeg De mener, hvad jeg vilde gjøre, naar jeg havde ladet mig overtale til at drikke tre Snapser, som en Anden trakterede med?"

"Ja."

"Betale vilde jeg vel ikke, men gaae min Vej vilde jeg dog, især naar det hastede med de vigtige Papirer, jeg havde hos mig."

"Ja — saa maa De undskyldte deri er vi uenige", — sagde Styrmanden med et overlegent Smil — "Ved De hvad jeg vilde gjøre?"

"Nu?"

"Jeg vilde gi'e tre igjen. Byder ikke Høflig-

heden det? Er det Meer end en Mands forbandede Skyldighed?"

"Nu vel — jeg antager, De har Ret; men lad os komme tilbage til det, De gik ud fra."

"Det er jo netop det, jeg vil gjøre Dem klart. Naar man altsaa træffer en god Ven paa Gaden — strax Haanden iommen, for at se, hvordan det har sig med Finantserne! Og det gaaer med det Ene som det Andet. Nu vil jeg sige — jeg er ude med private Breve i den anden Ende af Byen og kan ikke gjøre Regning paa at komme til Børsen førend jeg vil sætte, en halv Time ungefær. Med Get, altsom jeg gaaer, føler jeg mig skeneert i Maven — som jo let kan hande en Mand. Jeg kan, som sagt, ikke naae mit Hæstøi saa betids hvad har jeg altsaa at gjøre? Jeg gaaer uden videre ind paa det første det bedste Sted og laaner Nøglen til Gaarden. See — der er strax en Skilling eller to kastet væk til Pisen i Drikkepenge!"

"Er han fuld?" — spurgte jeg Skipperen i en dæmpet Tone — "Det er noget tidligt!"

"Han er fuld altid," — svarede Maglegaard.

Holm havde bukket sig ned og skjult Ansigtet i Hænderne, for at dølge den voldsomme, men lydløse Latter, der rystede hvert Lem i hans Legeme. Lilllykke saae Styrmanden det ikke, da han atter

havde vendt sig fra ham og paany stirrede ud i Havet.

"Niels!" — raabte Skipperen — "Pur Passagererne ud i Kabytten, og gjør klar til at skaffe! Op med Alt, hvad der er i Skabet!"

Frokosten kom op, og med den Passagererne. Arngen og Jomfru Raspersen saae lidt blege og forpustede ud; men det gode Veir havde dog tildeels forjaget Søsygen. Smaahandleren besteg Dækket i sin graastribede Nattrøbe, "full med fjäder och dun"; Vinene saae ud, som om de vare underløbne med Blod, og i det færdede Haar, der Dagen iforveien havde hængt glat og sliffet ned over Panden, havde den fule Avind opslaaet sin forstyrrede Vo. Det stod ud fra Hovedet i stride, arrige Smaagrupper, ikke uligt en Tornekrone. To Kamme kom for en Dag; den ene var en Tætkam, der tilhørte Niels; Morten sit travlt med at trække Søvand op i en tjeret Seildugspøs, og Toiletet kom i fuld Gang baade om Styr og Bagbord.

Medens dette stod paa, havde Fru Thomsen endelig fattet Mod til at forlade sin Køie. Det var en ung, smuk, fintbygget lille Kone, der havde været i Kjøbenhavn, for i egen Person at ansøge Hs. Majestæt om en Foregelse i hendes lille Enkepenstion. Om hendes Dnsse var bleven opfyldt, skal jeg ikke kunne sige; thi min Hjemmel, Skipper Maglegaard, havde endnu ikke fun-

det Leilighed til at opklare sin Uvisshed i det Capitel. Det Smil, der overfoer hendes blege Ansigt, da hendes Blik faldt paa Landet, var saa blidt og veltalende, at jeg sølte mig opfordret til at nærme mig hende.

„Godmorgen!“ — sagde hun halv sagte, idet hun saae sig omkring.

„Det gjør mig ondt, Frue,“ — sagde jeg, efterat have hilset — „at Deres Ildebefindende berøvede os Fornoielsen af Deres Selskab paa Døstet igaar. De synes ikke at være vant til Søen.“

„Jeg haaber, det er sidste Gang, jeg befinder mig i noget Fartoi,“ — svarede hun gysende — „Det er ikke til at beskrive, hvad jeg led igaar og iastes, inden Blæsten lagde sig. Nu er jeg Gudsfelov bedre, men føler mig dog saa mat og svimmel, at jeg neppe kan holde mig opreist.“

„Et Glas Portviin vil styrke Dem, Frue. Jeg skal øiebliklig lade noget hente op af Kabytten, det er et probat Middel.“

„Jeg takker Dem, min Herre; De er altfor god.“

Binen blev bragt op, jeg præsenterede min smukke Patient et Glas.

„Er det maaskee Herr Wulff, jeg har den Ære at tale med?“ — spurgte hun, efter at have nippet

til det — „Det forekommer mig, Maglegaard talte om en Herre af det Navn.“

„Mit Navn er Wulff, Frue, slet og ret. Jeg tager til Bornholm, fordi jeg der haaber at finde Erstatning for den dræbende Kjedsomhed, der martrede mig i Arelstad.“

„De vil neppe blive stoffet, hvis De er en Ven af Naturen.“

„Det er jeg, Frue, med Liv og Sjæl. Imidlertid er det ikke første Gang, jeg besøger Den.“

„Allsaa kunne vi ikke glæde os til at overrasse Dem“, — sagde hun beskædent — „men lad saa være — man bliver dog aldrig fjed af Naturen, og det er just ikke altid Overraskelsen, der behager mest. Bornholm kan man nok taale at see flere Gange.“

„De er ikke født paa Den, Frue?“

„Nei, men jeg er nationaliseret.“

„Og De foretrækker Opholdet der fremfor andetsteds?“

„Ubetinget.“

„Hm! Ja man lever særdeles billigt der, saavidt jeg veed.“

„Det er een stor Grund — men en større er den, at min Mand ligger begravet der,“ — svarede hun med et vemodigt Smil.

„Stakkels Kone!“ — tænkte jeg „Dog

— hvad! Hun er jo ung endnu — og smuk ... hun vil nok forstaae at troeste sig med Tiden!”

„Hvor langt troer De, vi ere fra Landet?” — spurgte hun.

„Omtrent to Mil, Frue; men jeg er bange for, vi ikke naae det saa tidligt, som De og vi Alle kunde ønske det.”

„Ja, Gud, det er jo ogsaa blifstille,” — sagde hun og saae paa Vandet — „O, jeg vilde dog saa gjerne iland i dette Veir, inden det begynder at blæse igjen!”

„Det kan maaskee ogsaa nok lade sig gjøre,” — meente jeg — „men saa komme vi til at bruge Klarerne alle Mand.”

„Og det falder Dem maaskee for besværligt,” — sagde hun med et frygtfomt, bedende Blik, idet hun uvilkaarligt lagde sin Haand paa min. Den brændte, men jeg vogtede mig vel for at gjøre en Bevægelse, der kunde antyde, at jeg fandt noget Ualmindeligt i denne Omstændighed. Men jeg taug, og det skulde jeg ikke have gjort; thi pludselig traf hun Haanden tilbage med en let Rødme.

„Nu skal Fanden tage mig,” — tænkte jeg — „om jeg ikke skal spørnde hver en Sene og Nerve i mine Arme, for at bringe den smukke Enke iland inden Middag, skjøndt det forforter

mit Ophold i hendes Selskab. Men jeg tænker vel, Beskjendtskabet lader sig fortsætte i Land.”

„Hvad om vi sparede Niels den Uleilighed at sætte Klassen ned igjen, Wulff?” — sagde Skipperen — „Eiden Proppen dog eengang er ude, saa”

„Drif væk!” — svarede jeg — „Vinen er bestemt til Reisen; der er en Flaske tilbage endnu, naar denne er tømt.”

„Noget er Nok,” meente Smaahandleren — „Der er Maade med Alt. De maa ikke troe, vi er bundløse.”

Men uagtet der virkelig er Maade med Alt, og uagtet Smaahandler Kaspersen, stricte taget, ikke var bundløs, blev Frokosten dog tæret og Vinen druffet, uden at Maglegaard eller jeg fik Anledning til, qua Verter, at opmuntre Beskommende til at tage for sig.

„Stændernes Belgaaende!” — sagde Smaahandleren med Bærdighed og reiste sig — „Mine Herrer — jeg tillader mig at gjentage det: En Staal for Danmark's Stænder! — De leve længe!”

„Apropos, Maglegaard,” — sagde jeg, da denne Toast var druffet med tilberlig Gravitet — „Ere de nye Suppleanter blevne udvalgte endnu paa Bornholm?”

„Nei, ikke det jeg veed.”

„Da er det ellers mærkeligt. Ja, da vil det vist stee i en af disse Dage; thi inden den tre- ogtyvende skal Indberetningen være leveret ind.“

„Er De vis paa det?“ — spurgte Smaahandleren og spillede Dinene op.

„Guldkommen,“ — svarede jeg — „For en Uge siden vare allerede Forhandlingerne i fuld Gang i alle Sjællands Kjøbstæder.“

„Nu De taler om det,“ — sagde Maglegaard, der mærkede, hvor jeg vilde hen — „kan jeg erindre, jeg læste Noget desangaaende i Kjøbenhavns-posten. Det skulde ellers ærgre mig, om jeg kom for seent hjem til Valget. Jeg vilde gjerne være med, for at afgive min Stemme.“

„Gudsbed, Maglegaard!“ — udbød Smaahandleren, saa rød i Hovedet som en Tyr — „vi kan ikke blive liggende her og sole Tiden hen, mens de Andre“

Han stirrede forbløffet paa Skipperen, uden at fuldføre sin Sætning.

„Ja hvem kan gjøre for det!“ — sagde Denne og saae op i Luften — „Der er jo ikke en Vind, der rører sig Seilene hænge jo saa slappe som“

„Sæt Vaaden ud, Mand — sæt Vaaden ud! Lad Morten og Henriksen bogføre os iland!“

„Ja, imorgen!“ — sagde Styrmanden med et spodst Griin.

„Det bliver for svært Arbejde, Kasperen,“ — meente Skipperen.

„Saa ro! Lad os faae Narene ud!“

„Det kunde vi vel, men hvem vil tage fat?“

„Kan De bruge mig,“ — svarede jeg — „saa er jeg færdig.“

„Jeg ogsaa,“ — sagde Holm.

„Det var tre,“ — bemærkede Smaahandleren

— „De, Arnzen?“

„Hvad befaler?“

„Vil De ta'e en Nare med?“

„Nei det veed Gud, jeg ikke vil.“

„Betank, unge Mand Rigets vigtigste — ja, det tør jeg sige — Rigets vigtigste Anliggender“

„Hvad kommer Rigets Anliggender mig ved? Jeg har ingen Stemme at give bort — og jeg har ingen Grunde til at antage, man vil vælge mig — endnu idetmindste. Tage en Nare med? Undskyld — jeg er ingen Galeislave.“

„Men fortjente næsten at være det,“ — tænkte jeg.

„Tænk paa,“ — sagde Holm i en dæmpet Tone — „at Fru Thomsen“

„Tænk paa Fru Thomsen? Jeg? Det skulde Cousine Ida høre! — Hun, som er saa græsfelig jalour! Hvis Fru Thomsen vil iland, saa lad hende selv tage en Nare!“ — tilføiede den indbildske Nar i en impertinent Tone.

„Tølper!“ — raabte Holm opbragt. Herr Arngen lod som han ikke hørte det. Jeg saae over til den unge Enke. Hun smilede.

„Vi kunde vel kanstee hjælpe os uden Arngen?“ — meente Smaahandleren.

„Han skal roe, om han blev gal,“ — mumlede Holm, idet han reiste sig og gik forud.

„Lad os engang regne efter!“ — sagde den vordende Suppleant — „Vi er tre; Henrikken og Morten og Niels — det var sex Ole, syv jeg, i Guds Navn, det var otte Nei stop — det var forkeert lad os gjøre en ordentlig Calculé —“

„Wulff!“ — raabte Holm, der stod ved Bænkerne og saae ud over Egen — „Vil De have den Godhed at ræffe mig Rifferten et Dieblif?“

Jeg opfyldte hans Onske; han trak den ud og stirrede længe paa en Fisserbaad, der laa i omtrent en Dvartmils Afstand fra os. Endelig vendte han sig om og afbrød Smaahandlerens „Calculé“ med de foruroligende Ord —

„Jeg er bange for, der er Ugler i Mosen, Maglegaard!“

„Mener De?“ — udbød Skipperen i en angstelig Tone — „Giv mig Rifferten!“

Han saae og lod den synke — løstede den atter og lod den atter synke — gik flere Gange op og ned ad Dækket, uden at sige et Ord — bragte

atter Instrumentet op for Diet, skød det pludselig sammen og kastede det hen i Baaden.

„Jeg kan gloe mig blind!“ — udbød han med en ulykkespaaende Mine — „Det bliver der for ikke andet end det, det er. De saae kun alt for klart, Holm! — Nu kan vi belave os paa artige Historier!“

„Hvordan da?“ — raabte Arngen og foer op. „Er der noget noget Forkeert?“ — spurgte Smaahandleren.

„Gud, Fa'er!“ — freg Datteren.

„Hvad mener De, Maglegaard?“ — udbød Fru Thomsen.

„Vi er for saa ombord til at tænke paa Modværg,“ mumlede Skipperen, uden at agte paa de Spørgsmaal, der gjordes ham.

„Det vilde desuden blot forværre Sagen,“ — sagde Holm bekymret.

„Men saa siig dog, hvad er der iveien?“ — raabte Arngen.

„Na, lad mig være i Fred for Deres Passtær!“ — sagde Skipperen i en opbragt Tone — „Dem kan det være ligegyldigt, om De kommer en Maanedes Tid i Nstad's Fangehul eller ei men jeg — jeg Kone og Børn, der vente paa deres Forsørger Ansvar for Rhederiet Skib og Ladning ad Helvede til“

Han holdt Hænderne for Ansigtet.

„Det seer galt ud,“ — sukkede Holm.

Arnngen var bleven bleg; han tog Rifferten op fra Baaden og trak den ud, men var ikke istand til at faae den stillet i de rigtige Forhold. Dette Dieblif benyttede Holm til at give de Dvrige et beroligende, forstaaeligt Binf. Maglegaard blev staaende i samme Stilling, ubevægelig og sølesløs for Alt, hvad der foregik omkring ham.

„Men Gud, hvad er der da egentlig i veien?“ spurgte Arnngen mig i en dæmpet Tone — „Er Maglegaard mistænkt for nogen farlig Forbrydelse? — Maaskee for Underslæb?“

„Underslæb?“ — gjentog jeg forundret.

„Ja De veed — repetundarum“

„Smugleri er værre, Herr Arnngen. De Svenske ere ikke at kimse ad i det Capitel; De veed, hvor-
dan det gik de Stakler, der bleve hængte i Malmo.“

Arnngen blev fridhvid. „Men er der da intet Middel til at undgaae dem?“ — stammede han.

„Neppe,“ — svarede jeg — „Maglegaard! Troer De ikke, vi kunde undgaae dem paa en eller anden Maade?“

„Det gjælder Livet!“ — udbrød Skipperen med pludselig Energi — „Niels!“

„Holloi!“

„Narnerne op! — Det er den eneste Maade, hvorpaa vi kan frelse os ud af de blodtørstige Hundes Klør skjøndt jeg tvivler om at det

vil lykkes,“ — tilføiede han med et forbittret Blik paa den uskyldige, af to stakkels Fiskere bemandede Baad, der blev liggende ubevægelig paa samme Plet.

Narnerne bleve bragte op og lagte ud.

„Viis nu, der er Kræfter i Knoflerne!“ — raabte Maglegaard — „Hvem vil begynde? — Vi stiftes til, Mand for Mand!“

Holm og jeg greb sat paa Styrbords-, Smaa-
handleren og Arnngen paa Bagbordsaaren. Jeg var færdig at brikke af Latter, hvergang jeg kastede et Blik over til de To, der arbejdede, saa Evenden haglede dem ned ad Vandet, den Enes for at blive Suppleant, den Anden for at undgaae Fangehuset i Nstad. Arnngen var nærved at segne ved hvert Tag, men sprang hver Gang op igjen som en Antæus med forøget Styrke; Smaahandleren havde kastet sin Hue og sit tykke Hals-
tørklæde, og trampede i Dækket, saa Planterne rystede. Maglegaard gik omkring mellem os med en bekymret Mine, skænkede Snapser og opmun-
trede til fornøjet Anstrængelse. Hvert Dieblif raad-
førte han sig med Rifferten. „Afstanden bliver den samme,“ — sagde han — „Men kan vi blot holde det ud til Kloften ti, vinde vi Spillet.“ Og Jagten skjød virkelig en anstændig Fart. Fyret og Slotsskipperne forsvandt lidt efter lidt bag Ringebjergets steile Sider; jeg kunde allerede be-
selvtaget i Østersøen.

gynde at skinte Binduerne i Byen. Efter en halv Times Anstrængelse afløste de Andre os. Niels og Morten toge den ene, Henriksen og Tambouren den anden Nare. Maglegaard arbejdede ikke selv med; han havde Nok at bestille med at passe Roeret og holde Udkig efter den frygtelige Forsølgger, der forresten ikke kunde vinges længer. Jeg tog Plads ved Siden af Fru Thomsen og underholdt mig ret behageligt med hende, indtil Tambouren kom til os. Arngen havde lidt efter lidt overvundet sin første Stræk. Saaledes gik det uafbrudt, indtil vi endelig kom indenfor de to Rev, der begrænsede Indsejlingen til Rønne Havn. Stranden var opfyldt af Menneſter, der strømmede sammen, for at nyde det usædvanlige Skue. Bølverket og den bag Borgervagten opfæstede Jordvold vrimlede af Tilskuere. Viseren paa Taarnuhret pegede paa ti.

„Saa!“ — raabte Maglegaard, da vi havde arbejdet os saalangt ind — „Ind med Narerne, Gutter! — Nu har vi sjouet nok for i Dag. Det var en haard Tørn, men nu ville vi ogsaa mere os!“

Stemte Kapitel.

Entringen.

„De agter maaskee at opvarte med den Forestilling, De lovede os imorges?“ — spurgte Holm.

„Det er netop min Mening — og jeg tænker, den skal blive frabat. Ole! Du har jo din Tromme forude — har du ikke?“

„Jo,“ — svarede Tambouren — „Den ligger i Svigerfærs Koi.“

„Og du, Niels — er din Pibe ikke ombord?“

„Skipperen mener nok min Piccolofløjte,“ — svarede Drengen stødt — „Jo, den ligger nede i min Kiste.“

„Godt; lad os faae begge Instrumenterne op paa Dækket! Vi vil give Rønneboerne en Concert — en Opsang af min egen Opfindelse. Er Batteriet i Orden? Ammunition og Lunter i Beredskab?“

„De fører Skytts ombord?“ — spurgte jeg.

„Jeg pleier gjerne at salutere, hvergang jeg staaer ud eller ind af Havnen. Fru Thomsen — jeg haaber da ikke, De er bange for Skud?“

„Det kan jeg just ikke sige,“ — svarede Enken — „især naar jeg er forberedt paa det og veed, at det ingen Skade stifter.“

„Det kan De være rolig for; Rugler kende vi ikke her ombord; ellers er her Alt, hvad der udfordres til at holde en Fjende i ærbødig Afstand, og Morten forstaaer sine Ting som Kanoneer. Bring Skytstet op!“

„Gud veed, hvad han egentlig har isinde,“ — hvisttede Holm til mig — „Jeg vil blot ønske, det ikke tager for lang Tid; thi jeg længes efter at komme iland.“

„Jeg deler denne Længsel,“ — svarede jeg — „saameget mere, som jeg nu er overbevist om, at jeg ikke vil komme til at fæde mig.“

Han saae spørgende paa mig. „De mener...“

„Jeg mener,“ — afbrød jeg ham — „at jeg er fast bestemt paa at staae Dem bi i Alt, hvad De foretager Dem med Hensyn til Frænde.“

„Eller Thiesen, som han kalder sig. Jeg takker Dem for Deres gode Villie. Skulde jeg ikke see mig istand til at udføre mit Hverv alene, vil jeg ikke betænke mig paa at benytte mig af den.“

„Det fordrer jeg ubetinget; thi jeg anseer mig selv for Part i Sagen paa den stakkels Agnes Miller's Begne.“

„De skal i alt Fald blive nøie underrettet om ethvert Skridt, jeg gjør for at ramme Skurken. Hvor tager De hen, naar De kommer iland?“

„Jeg bliver her i Byen for det Første; men jeg veed ikke endnu, om jeg tager ind paa et

Gjæstgiversted eller til min Vens Forældre. Imidlertid vil jeg bede Dem adressere Deres Breve til Kjøbmand Halberg. Gade og Huusnummer behøves ikke at anmærkes.“

En gammel forrustet topundig Kanon blev nu bragt op af Forlugen og surret til Spillet. Morten ladede den ligeud til Mundingen, der vendte indester mod Land. Forladningen bestod af opsluffet Bærk og Fragmenter af et gammelt Skjodsskind. En Svooltraad blev anbragt i Tængbullen, saaledes at den kunde antændes fra Kabyssen.

„Maglegaard!“ — sagde Smaahandleren i en bedende Tone — „Betænk, vi har ingen Tid at give bort Der foregaaer kanstee Ting paa Raadstuen i dette Dieblis, som —“

„Bist ikke — Det Hele er forbi i ti Minutter,“ — meente Skipperen — „Lad os faae Flaget op, Styrmand! Jeg ønsker Lods ombord.“

„Lods?“ — udbød Henriksen stubsende — „Hvad skal han? Kan vi ikke sætte Vaaden ud og bogsere Jagten ind til Broen uden Lods?“

„Jeg staaer i hans Bog fra sidst af,“ — svarede Skipperen — „og jeg agter at opgjøre vor Regning nu. Op med Couleurne!“

Ordren taalte ingen Modsigelse, og Flaget gik tilveirs.

Maglegaard vendte sig nu til Folkene og Pagslagererne, der betragtede alle disse Forberedelser

med Forundring. Hans Mine kom en engelsk Fregatcapitains temmelig nær i Myndighed.

„Hør nu vel efter og lystrer Commando!“ — sagde han — „Frit Dæk, naar vi see Lødsbaadens Stævn udenfor Bolværket! Passagererne gaae ned i Kabytten; Styrmanden, Tambouren og Niels forskanse sig med deres Instrumenter i Forlaften! Morten, som Kanoneer, holder Udfig fra Kabyssen med en Glød eller en Svovlsfisk — Balget overlader jeg til ham selv — parat til at brænde af, saasnart han seer Lødsens koparrede Fjæs over Skandsklædningen. Naar Skuddet er gaaet, springe Niels og Ole op paa Dækket og begynde Concerten men det maa være en rigtig gammel Kraftmelodi en Batailleviser en Stormmarsch! — Kan du ingen af den Kaliber, Niels?“

„Christen Piber har lært mig een,“ — svarede Drengen.

„Hvad er det for en? — Marseillaisen, kan jeg tænke —“

„Ja, saadan troer jeg, det var, han kaldte det. Jeg kender ogsaa Ordene til den — eet Vers...“

„Det er meer end nok — hvordan lyder det Vers?“

„Det begynder saadan ... „Her kommer de gamle Soldater“ ...“

„Ah!“ — udbød Maglegaard leende — „Ja, du har Ret — det var den, Franskmændene sang

ved Waterloo — den kjende vi Allesammen. Misfaa — den stemme vi Andre op af alle Kræfter Vi vil baade have Vocal- og Instrumentalmusik, som man siger.“

Vi kunde nu bemærke en levende Bevægelse mellem Tilskuerne paa Stranden; det var pienlykt, at Signalet efter Løds havde vakt Sensation. Flere Riffertier kom for Dagen og bleve rettede ud imod Jagten. Et Dieblisk efter foer Lødsbaaden ud af Havnen, ført af to kraftige Ararer. Skipperen stillede sig forude, for at iagttage dens Bevægelser, medens vi Andre stode færdige til at efterkomme hans Befalinger.

„Lad den kun komme nærmere!“ — mumlede han — „Et Par Tag endnu See, hvor den gamle Skaldrepånde er gridd på at hente sin Bestaling! ... Hvor han sveder! ... Han trækker ud for at tage bedre fat ... det gjør du klogt i, min Ven ... saa kan du tage Tørt paa strax — naar du kommer op af Badet Nu! — Hvermand paa sin Plads! — Morten! Paa din Post, min Gut! Viis den gabende Sværm paa Stranden, at du forstaaer at omgaaes med Krudt!“

Dækket blev øde; Skipperen sluttede sig til Passagererne i Kabytten, stillede sig paa Trappen og luffede den tunge Dør paa halvt, saaledes at han kunde see og høre, hvad der foregik, uden at blive bemærket.

Det varede ikke længe, før vi hørte den eensformige pladskende Lyd af to Aarer.

„Holloi i Jagten!“ — lød en raa Stemme — „Maglegaard!“

Ingen svarede.

„Hvad er det for Anstalter?“ — lød Stemmen igjen — „Hvad Satan skal jeg ombord for? Hvorfor sætter I ikke Jeres Bøtte af Vaad ud og slæber Skuden ind?“

Intet Svar.

„Er I blevet bøve ombord — eller har I pimpet Forstanden væk i Kahytten? Der er jo ikke en Sjæl at see paa Dækket! Holloi i Jagten!“

Alt blev stille som før. Vaaden lagde til, og Aarerne bleve tagne ind.

„Han har lagt til om Bagbord,“ — hviskede Skipperen — „Det er netop, hvad jeg ønskede.“

„Bliv du i Vaaden, Peter,“ — lød Stemmen atter — „mens jeg gaar op og seer, hvad det er for Comedier, her spilles!“

Vi lyttede med spændt Opmærksomhed. Pludselig afbrød et tordnende Knald den dybe Tausshed. Inden det endnu var døet hen, hørte vi et tungt Pladsk i Søen lige ved Siden af Jagten, ledsaget af en afbrudt Forbandelse. Maglegaard fører op ad Trappen.

„Hurra!“ — raabte han — „Op nu alle Mand

og istemmer Seierssangen! Entringen er afflaaet — Fjenden sank for vort Artilleri!“

Vi ilede op paa Dækket; Ole og Niels begyndte en bedøvende Musik med Tromme og Pibe; Tambouren slog de skønneste Hvirvler, og den svingrende Piccolofleite var ikke langt fra at snerderrive vore Drejhinder. Skipperen og Folkene brølede op af fuld Hals. Rødsen havde, forfærdet af det uventede Knald, sluppet sit Hold og mistet Balancen. Rystende og skummende af Forbittrelse hængte han fast ved Vaaden, som hans Kammerat endelig med megen Møie fik ham slæbt op i. Uden at sige et Ord, tog han Plads paa Tøften, og Begge roede nu taus tilbage til Havnen. Da Jubelen endelig ophørte ombord, kunde man tydelig høre Latter og Bravoraab fra Stranden; mange af Tilskuerne svingede deres Hatte.

„Kan det gaa godt?“ — spurgte Holm i en tvivlende Tone.

„Hvorfor ikke?“ — sagde Skipperen og gned Hænderne i ondskabsfuld Skadefryd — „Hvem vil forbyde mig at kalde Røds ombord, naar jeg betaler ham?“

„Men Skuddet?“

„Jeg saluterer, hvergang jeg løber ind i Havnen. Om det skeer i det Dieblig, Rødsen vil gaa ombord, eller før — eller efter — beroer paa mit eget Lune.“

„De agter altsaa dog at betale ham?“

„Hvorfor? Han forlod jo Jagten uden min Tilladelse! Er der Nogen, der har gjort sig skyldig i en Forseelse her, da er det ham, og ikke mig. Imidlertid vil jeg dog ikke drive Sagen videre.“

„Hvor De er ædelmodig!“

„Ja, ikke sandt? Det er nu min Feil igjen. — Nu ud med Baaden, Manne! Og lad os see at komme iland jo før jo heller!“

Jollen blev sat ud, og en halv Time efter laae „de taase Søstre“ fortoiet til Rønne Skibsbro, der bugnede under Bægten af myslrende Tilskuere.

„Den var god, Maglegaard!... Bravo, gamle Dreng!“ — lød det os imøde fra alle Kanter.

„Du har fortjent din Glaske Viin hos Juul's, min Gut — og den skal du faae!“ — raabte en atletisk, bredskuldret Mand af frigersk Udseende — „Du forsvarede dit Flag som En af os Gamle.“

„Taffer, Capitain Wolffen!“ — svarede Maglegaard leende — „Jeg vilde give Rønneboerne en lille Forestilling om hvorledes De forsvarede „Dannefskjold“ i Kapertiden.“

„Ah! — Der har vi Arnzen!“ — raabte En — „Nu faaer vi Nyheder at høre!“

„Som Maglegaard har pumpet i ham underveis,“ — mumlede en Anden.

„Hvad godt Nyt, Arnzen?“

„Utrolige Ting, mine Herrer!“ — svarede Studenten — „Østersøen vrirler af svenske Soldatere ... Hertuginde af Berry ligger for Anker i en fransk Brig paa Kjøbenhavns Rhed, pønsende paa nye Anslag ... og Hans Majestæt er meget syg ...“

„Frygter man for hans Liv?“ — spurgte flere i en angstelig Tone.

„Kongerne dør aldrig“, mine Herrer ... det staaer hos en berømt Forfatter, hvis Autoritet Ingen kan afdisputere.“

„Hvad Snak!“ — sagde en ærverdige, hvidehaaret Grønkjole med blanke Kravestøvler udenpaa Beenklæderne og en Meerskumspibe i Munden — „Kongen er en gammel Mand — ældre end jeg ... Han maa jo dog døe engang —“

„Einmal ist keinmal, Hr. Justitsraad!“ — svarede Arnzen, brystende sig.

„Velkommen, Wulff!“ — raabte en hvi, corpulent ung Mand, idet han rakte mig Haanden; — det var min Ven, Carl Halberg — „Jeg vidste, du maatte være i Farvandet. Din Bagage kom iforgaars med Skipper Anker og meldte mig din nære Ankomst til det østersøiske St. Helena.“

„Er den ombord hos Anker endnu?“ — spurgte jeg, idet jeg besvarede hans hjertelige Gilsen.

„Nei, jeg har taget den under min Varetægt.“

„Da jeg kom til Toldeboden, for at gaar om-

bord, var den samvittighedsløse Slynge af Skipper seilet med mit Tøi, uagtet jeg indsendt mig til den Tid, han selv havde bestemt. Jeg takker ellers for din Opmærksomhed."

"Kom, nu og gaae iland! Frokosten venter paa os hjemme, og min Kone længes efter at see dig."

"Du kunde vise mig en Tjeneste, Halberg."

"Nu?"

"Bed at indbyde den unge Smand derhenne — ham med den hvide Straahat. Han er fremmed her, skjøndt født paa Bornholm."

"Kjender du ham?"

"Kun fra Reisen; men det skulde gjøre mig ondt, om det Beskjendtskab, vi har stiftet, ophørte med den. Vil du?"

"Med Fornøielse. Men skynd dig! Klokken er allerede henved elleve, som du seer."

Jeg gik hen til Holm, der stod paa den anden Side af Jagten med forslagne Arme og betragtede Mængden paa Broen. Et alvorligt, næsten sorgmodigt Udtryk formørkede hans smukke Træk, som han stod der, lænet op til Banterne, og saae de glade Ansigter, der modtog Enhver af de Kommende. Jeg glættede de Bøisler, der bevægede ham.

"Kom!" — sagde jeg — "Lad os gaae iland! Vi maae op og aflevere vore Paafer."

"Jo før, jo heller!" — svarede han med en Kølighed, der ikke forekom mig naturlig — "Det vilde være taabeligt at staae her og vente længer. Der kommer dog Ingen og rækker mig Haanden til Velkomst. Mig ændser Ingen. — Og dog bindes jeg til denne D af Alt, hvad der er Menneffet helligt og dyrebart," tilføiede han med et bittert Smil.

Jeg hørte taus paa ham; thi jeg følte, at enhver Trøst her vilde være utidig og frugtesløs. Halberg modtog os i Land. Jeg forestillede de to unge Mænd for hinanden, og vi forlode nu Broen alle Tre.

"Du begynder at lægge dig Kræfter til," — sagde jeg til Halberg med et Blif paa hans Mave.

"Ak, min Ven," — sukkede han — "Det er Illustion. Min Mave skal du ikke regne efter; thi det gaaer med den som med Algreen-Ussing: Den retter sig efter Omstændighederne. — Spørg kun min Kone."

"Har du forberedt hende paa mit Komme? Er det hende ikke til Uleilighed, at jeg indquartierer mig i Eders lille Huusholdning?"

"Endnu" — svarede Halberg — "har hun ikke faaet Nathuen ganske færdig, skjøndt hun arbejder uførtrodet paa den hver Dag. Endnu er Alt Smil og Solskin, „lille Mand" og „søde Carl". Men istedetfor, som du bemærkede, at

lægge mig Kræfter til, føler jeg, desværre, hvorledes de slappes Dag for Dag. Jeg gyser allerede ved Tanken om at man engang vil opleve at see Carl Julius Halberg, Pigernes Estræk, Rønne's Don Juan, beskæftiget med at dreie det snurrende Rokkehjul ved Omphale's Fødder."

"Du er et lyffeligt Menneſke, Halberg."

"Jeg klager ikke."

"Lyffeligere maafſee end —"

"End jeg fortjener? ... Det er ingen ny Idee, min Ven. Vor gamle Præſt gjorde i Søndags et mislykket Forsøg paa at udele Beviſet for Sjælens Udødelighed af det Misforhold, der finder Sted herneben mellem Værd og Skjæbne. Folk vare enige om at han ſigtede til mig."

To aldrende Damer gif os forbi i dette Dieblif, indvifkede i en livlig Samtale.

"Hør, hvor Knebelen gaaer paa de to vandrede Skjørtter!" — udbød Halberg, da de havde paſſeret os, uden at lægge Mærke til hans Hilſen — "Veed du, hvem det var?"

"Nei."

"Din Medpaſſageer, Herr Arnſen's Fru Moder og Tante. Hele Familien er i dette Dieblif i fuld Anmarſch, for at tage imod Studenten, dens Lys og Stoltthed. Hvergang den venter ham hjem, bliver Tjenestepigen ſtillet paa Udfig i Øvſtvinduet, for at rapportere, naar Jagten nær-

mer ſig. Proceſſionen tager da ſin Begyndelſe i følgende Orden. Førſt kommer Fortrædet — de Gamle. Derpaa Søſtrene — thi det qvindelige Element er dominerende i Familien," — vedblev Halberg og pegede paa tre Smaafiger, der imidlertid vare bøjede om Hjørnet, hvor vi ſtode, og ſlede ned mod Broen — "Lad os ſtandſe et Dieblif, mine Herrer! Nu kommer Proceſſionens egentlige Centrum."

En hvi, velboren, bleg Dame nærmede ſig os. Hendes ſtive, afmaalte Gang, den ſvingende Bevægelse, hvormed Silkeſjolen ſeiede Gaden efter hende ved hvert Skridt, og Hovedets kneiſende Holdning, vakte min Formodning om at det maatte være "Cousine Ida". Halberg ſtafſkede denne Gisning. Idet hun gif os forbi, tilkaſtede hun Holm et lynnende Blif fra ſine ſorte, brændende Dine og beſvarede hans uvilkaarlige Hilſen med en gratis Hovedbøjning.

"A dashing creature!" — mumlede den unge Sømand, idet han ſtirrede efter hende "But a vulgar face," — tilføiede han ligegyldigt og vendte ſig om for at lytte til min Vens fortsatte Beſkrivelse.

"Nu kommer Bagtropperne," — vedblev Halberg — "Førſt Brødrene, Couſinens opvartende Bager —"

To halvborne Dreng, begge klædte i Trøier

og skribede Beenklæder, kom farende Haand i Haand omkring Hjørnet, fulgte af et Fruentimmer i bornholmsk Dragt.

„Tjenestepigen,“ — sagde Halberg „Og endelig ...“

„Karlen formodentlig?“

„Nei — Hundene!“ — vedblev han og pegede paa en lurvet, yderst hæslig Tispe af Mopseslægten, der kom vraltende bagefter — „Familien fordrager ingen Mandsperson i sin Tjeneste, det taaler ikke Cousinens Blufærdighed. Jeg spurgte hende forleden Aften i et Selskab, hvilken Nation hun agtede høiest — thi hun spiller den lærde og aandrige Dame. Amerikanerne, svarte hun; thi hun havde læst hos Capitain Marryat, at man sjelden eller aldrig faae et nøgent Bord — eller Stolebeen blandt de Familier i Amerika, der gjorde Fordring paa Dannelsen; den quindelige Delicatesse fordrer dem overtrufne med Klæde eller i det Mindste med Rankin. — Men for at komme tilbage til Processionen ... det var Skade, at vi ikke fik Tid til at bivaane det kostelige Syn ... Naar Moderen faaer Die paa sin Søn, iler hun ham imøde med det gribende Udbrud: „Min Theodor!“ — hvorpaa Arngen knæler. Moderen lægger nu sine skjælvende Hænder paa hans Hoved og siger med et andægtigt Blik mod Himlen: „Gud styrke dig, mit Barn!“ ... Cousinen nær-

mer sig; Studenten farer hen imod hende smed aabne Arme, men standser pludselig paa et bydende Blik af sin Elskede og fører hendes Haand, som hun allerede har rakt ham i dette Øieblik, til sine Læber med en Slaves Ørbødighed.“

„Du overdriver, Halberg.“

„Ingenlunde. Jeg tør parere paa, at Haabet om at nyde dette Syn har loffet ligesaa Mange til Stranden idag som Maglegaard's Paafund med Signalet efter Leds.“

„Jeg har ikke været i Ronne før,“ — sagde Holm og standsede — „men jeg kan ikke troe andet end at denne Steen maa have en vis Betydning.“

Han pegede paa en uhyre, glattilhugget, langagtig Kampesteen, der var anbragt i Jorden ved Siden af en lignende mindre i Flugt med Steenbroen.

„Tager Guds Hatte af, mine Herrer!“ — sagde Halberg i en alvorlig Tone og traadte hen paa den betegnede Steen — „Her udaandede En af mine Helte sin magtige Sjæl.“

„Hvem?“ — spurgte Holm.

„Carl Gustav's Skjold.“

„Brindsenskjold?“ — udbrød den unge Svemand betaget.

„Her sældt han for en Enigmorders Skud,“ — vedblev Halberg — „Man siger, hans Leveselvtogt i Østseerne.“

ninger hvile her, og at hans Hest blev begravet ved hans Side; men det vilde være en Uretfærdighed mod Everrig at dele denne Jolketro. Eversrig fordrøede hans Liig og fik det. — Jørrigt, mine Herrer,“ — tilføiede han, idet han fortsatte sin Gang — „maa jeg bede Dem, Intet at yttre om min Anskuelse af denne Sag. Fik mine Landsmænd at vide, i hvilket Lys jeg betragter Sammenfængelsen mod de Svenske 1659, vilde min Handel lide et ubodeligt Tab. Jeg kunde da ligesaa godt lufte Bontiken i strax og see mig om efter en Leilighed til Frederiks.“

Vi ankom til Halberg's Bopæl. Borten stod aaben, og Gaarden var opfyldt af Bønderovogne; thi min Ven drev en levende Landhandel og havde af den Grund ladet indrette en beqvem og temmelig vidtloftig Staldbygning i sin Gaard.

„Her har jeg og min Kone bygget vor Rede,“ — sagde Halberg med en vis Selvtilfredshed, idet han betragtede den lange Bygning, der dog — ligesom de øvrige Huse i Byen, med saa Uudtagelser — kun bestod af een Etage — „Træder indenfor, mine Herrer!“

„Jeg takker Dem, Herr Halberg; jeg maa hen og levere mit Paa af,“ svarede Holm og blev staaende paa Trappen — „Hvis min Medpassageer følger Deres Indbydelse, vil De maa-

see have den Godhed at forsyne mig med en Beviser til Pascontoiret.“

„Behøves ikke,“ — sagde Halberg og tog ham om Armen — „Baade Deres og Wulff's Pas skal blive besørget med et Bud. Frokosten staaer dækket, og De maa ikke gjøre min Kone den Sorg at see sin Uleilighed spildt.“

Vi traadte ind i Forstuen. Bontiken, der aabnede sig fra denne, vrimlede af Bønder af begge Kjon, saaledes at vi ikke kunde faae Die paa de Personer, der stode indenfor Dissen.

„Martine!“ — raabte Halberg — „Har du Tid til at hilse paa en gammel Bekjendt?“

De Kjøbslaaendes Rækker aabnede sig, og en lille, blomstrende, hundslikt Kone traadte ud fra Bontiken.

„Velkommen, Wulff!“ — sagde hun med et skjult Smil og rakte mig Haanden — „Herren har behaget at sætte vor Taalmodighed paa en temmelig streng Prøve.“

„Det var ret, Kone! Lad ham faae, hvad han har fortjent!“

„Og dog har De tænkt paa mig med Frokosten,“ — svarede jeg — „Det giver mig Haab om at De ikke vil blive vanskelig at forsones.“

„Jeg skal strax komme ind og høre Deres Forsvar; før kan jeg ikke bestemme, om jeg vil unde Dem en Plads ved Middagsbordet.“

Hun kastede et spørgende Blik paa Holm, der hilsede hende med en Sømands ubungne Aftand.

„En god Ven af Wulff, Martine,“ — sagde Halberg — „som kommer lige fra Antipoderne for at prøve, om du forstaaer den Kunst at røge en ordentlig Sild.“

„Paa Opfordring, Mistress Halberg,“ — tog Holm Ordet — „og i Tillid til at Kunstnerindens Intet vil have imod at rejsfærdiggjøre sin Mandes grundede Stolthed over hendes Dygtighed som Huusmoder.“

„Hvorvidt hans Stolthed er grundet, vil De nu selv faae Leilighed til at bedømme, min Herre,“ — sagde den lille Kone med et beskedent Smil — „Deres Tillid er det i ethvert Tilfælde.“

„Nu, saa kom!“ — udbød Halberg — „Jeg er fulden som en Genhjørning. Og see saa, du snart kommer ind og holder os med Selskab, Martine, og gjør Honneurs ved Bordet, som det semer sig Carl Halberg's Kone!“

Vi traadte ind i en Forfal, hvis simple, men derhos kostbare Meublement vidnede om Velstand og Orden. Gjennem denne kom vi ind i Dagligstuen, hvor Bordet stod serveret med kolde Retter og Karafler med forffjellige Slags Brændevine.

Vi toge Plads og vare snart i fuldt Arbejde. Røgede Sild isaaes der forresten intet Spor af.

Alt var udenlandsk, paa Brødet, Laren og Eggene nær.

„Siig mig, Herr Halberg,“ — sagde Holm, idet han slog Hul paa et af de sidste — „Er der noget Gæstgiversted her i Byen, hvor man kan logere sig ind for en kort Tid ... for en Dag eller to?“

„Eet,“ — svarede Barten laconisk og holdt sit Glas mod Lyset, som for at undersøge Indholdets Couleur — „Naar min Kone kommer ind fra Boutiken, skal jeg sende Bud derhen, for at høre, om der er nogen Leilighed ledig. Det er jeg forresten overbevist om iforveien,“ — tilføjede han — „thi det er yderst sjældent, her kommer nogen fremmed Reisende til Byen. De Saa, der komme, have gjerne, som min Ven Wulff her, et eller andet privat Væffendtskab, der fritager dem for at bestride deres egen Huusholdning. Gæstgivere kunne ikke trives paa Bornholm, ligesaa lidt som Muldvarper og Collecteurer.“

„Det er et stort Vertis paa Indvaanernes Gæstfrihed,“ — bemærkede jeg.

Halberg buffede.

„Og det er ogsaa Tilfældet paa Landet?“ — spurgte Holm.

„Der boer ingen Gæstgiver paa Landet — i det Høieste en enkelt Krovært hist og her, hos hvem man erholder et yderst flet Glas Brænde-

viin og et endnu usforsvarligere Glas Ol det er det Hele."

"Men hvor er det da disse Mennesker muligt at soutenere sig?"

"Gud hjælpe dem, hvis de ikke havde Andet at leve af! — De drive adskillige andre mere indbringende Næringsveie, vil man mene."

"Lovlige?"

"Vor Politiovrighed mener nei. I detmindste har den faaet usædvanlig travlt i denne Tid, og jeg tvivler om, at de Personer, der i dette Dieblis besolke Gullerne under Raadstuen og i Hovedvagten, ere blevne satte der paa Grund af deres exemplariske Overholdelse af Loven. Igaar blev En løsladt af Mangel paa Bevis, skøndt Alle ansee ham for den største Skurk, Den har at fremvise."

"En Tyv formodentlig?" — spurgte jeg.

"Nei. Han er hidtil optraadt i en anden Skikkelse og brillerer i saa Henseende som den Gæste i sit Slags. Han pleier at brandskatte de Reisende paa Landeveiene."

"Hans Navn?" — udbød Holm livligt.

"Thiesen," — svarede Halberg, forundret over hans heftige Tone — "Har De maaskee hørt tale om ham?"

"Ikke Andet end hvad Deres egne Ord synes at bekræfte Han skal staa i en ulovlig For-

bindelse med de værste Forbrydere paa Den, siger man."

"Hvor gif det Rygte?" — spurgte Halberg.

"I Kjøbenhavn."

"Hm! Jeg troede, at De som Sømand maaskee havde erfaret Et eller Andet om hans tidligere Liv. Man paastaar, han har været Sørover i sine yngre Dage. I detmindste blev han erklæret derfor af en Engländer for en sex å syv Aar siden, medens han endnu boede i Allinge, hvor han ernærede sig ved Handel med de forbi-seilende Skibe. Denne Erklæring skal have virket saa stærkt paa ham, at han intet Dieblis spildte med at flytte fra Byen. Senere nedsatte han sig etsteds oppe i Landet som Krovart."

Holm tilfæstede mig et opfordrende Blik.

"Hvor boer han nu?" — spurgte jeg.

"I Vestermarie Sogn," — svarede Halberg — "men hvor i Sognet, veed jeg ikke, og det kan ogsaa være dig ligegyldigt."

"Säg ikke det. Det er min Hensigt at streife omkring paa Den i hele otte Dage; du veed, der vare adskillige smukke Egne, jeg ikke fik seet sidste Gang. Hvis Thiesen sad i Gullet endnu, vilde det være mig ligegyldigt, hvor han boede; men nu, da jeg veed, at en Stratenrover er sluppet løs, vil jeg dog gjerne undgaade den Egn, hvor jeg har Grund til at befrygte et Møde."

„Jeg troede ikke, du var saa frygtfuld af mig,“ — sagde Halberg spottende og reiste sig fra Bordet — „men siden du er kommen herover paa min Indbydelse, maa jeg vel huske paa, at det er en egenstændig, forfælsket Kjøbenhavnner, jeg har faaet paa Halsen, og at jeg staaer hans Fru Mama til Regnskab for hvert Haar, der krolles i hans friserede Baryk. Det forekom mig, at jeg saae en Bonde fra Westermaria i Boutiken ... er han der endnu, skal din mandige Uvisshed snart blive opklaret.“

Halberg gik ud af Stuen, og Holm og jeg bleve alene.

„Begyndelsen er god,“ — hvisttede jeg.

„Endnu er der Intet vundet,“ — mente Holm — selv om vi faae hans Opholdssted at vide. Jeg havde haabet, at hans forrige Haandtering vilde have bevæget ham til at nedsaette sig et Sted i Nærheden af Strandkanten.“

„Ja, i saa Fald vilde De rigtignok have faaet færre Hindringer at overvinde; det kan jeg begribe men der ligger ogsaa noget Tilfredsstillende i at bekæmpe mødende Vanskeligheder for mig idetmindste.“

„De har altsaa fast besluttet at lette mig mit Hverdagsliv?“

„Ja, hvis min Deeltagelse kan lette det. Jeg forlader Dem ikke et Dieblis, førend Deres Op-

gave er løst, undtagen forsaavidt vor fælles Plan maa gjøre det nødvendigt. De kan ikke troe, hvor jeg længes efter at gjøre Herr Thiesens Besjendtskab.“

„Saa følg med. Bringer Deres Ven den forønskede Underretning, tager jeg afsted, naar vi ere færdige med Frokosten.“

„Tilføds?“

„Tilhest, hvis her ellers er nogen Gæst at faae tilseie i Byen.“

„De rider altsaa? Det er en sjelden Egen-skab hos en Sømand.“

„De glemmer,“ — svarede Holm med et tung-sindigt Smil — „at jeg pløiede Jorden, inden jeg pløiede Søen. Jeg svævede ligesaa sikkert paa en Gæsts Ryg, som jeg nu svæver paa Bølgen; og det er et af de saa Barndomsminde, som det vil more mig at opfriske.“

Sjette Kapitel.

R o n n e.

I dette Dieblis traadte Halberg ind i Stuen, ledsaget af sin Kone.

„Jeg har opsnuset Thiesens Hule,“ — sagde

han leende, idet han indtog sin forrige Plads — „han boer i Ringeby i Vestermaria — lige ved Veien, der løber til Svaneke. Det er uheldigt; thi vi kunne ikke undgaae at passere hans Huus paa Lørdag, naar vi kjøre til Almindingen.“

„Du bier altsaa ikke til Brindsedagen?“ — spurgte jeg.

„Nei. I den Henseende er jeg en ægte Bornholmer. En gammel uskyldig Folkefest bør holdes i Gre. Gud tilgive dem, der vove at antaste det Gode eller blot det Ufsadelige, der er bleven helligt ved at gaae i Arv fra Slægt til Slægt.“

„Desuden“ — tilføiede Madam Halberg — „fordrer vor Stilling, at vi hverken i Dpførsel eller Levemaade sjerne os fra eller have os over de Menneffer, af hvem vi leve.“

„Gud, hvor min Kone er bleven klog, siden hun blev gift! Min Omgang maa være overordentlig belærende,“ — sagde Halberg — „Saaledes maa jeg tale,“ — tilføiede han hvissende, dog ikke sagtere end at hans Kone kunde høre det — hvis jeg vil holde hende i den Tro, at jeg endnu føler mig som Mand i mit Huus. I hendes Nærvarrelse er jeg en Mand i Ordets fulde Betydning — mit Hjerte er af Staal — Panden fuld af Rykker — Gangen majestætisk og imponerende ... Nedlader jeg mig engang, naar jeg er naadigt stemt, til at rose hende for en eller anden Egen-

skab — som nu nys f. Ex. — da er det mig, der har indplantet den i hendes barnlige Sjæl. Dpfølger jeg en eller anden Begjæring, da er det en Bøn, hvortil min Bevilling indhentes ... og den udstædes da i Form af det Nil, hvormed Jupiter i gamle Dage rystede Olympen. — Hun veed endnu ikke Andet, end at jeg fuldkommen realiserer alle de Egenfaber, hvormed hun som Pige udsmykkede sit Ideal af en Mand.“

„Jeg veed, at du er et godt fælle Skrog,“ — sagde Madam Halberg — „og at Du maa takke Gud, du har faaet en Kone, der kan holde dig i Drerne.“

„Hvorledes?“ — udbrød Halberg og stirrede forbauset paa hende ... „Hvorledes?“

„Sæt dig nu ordentlig ned paa din Stol og spiis din Frokost ... men kys min Haand først, at disse Herrer kunne see, at du skatter paa din Lykke!“

„Martine!“

Han reiste sig.

„Dieblisk!“ — sagde hans Kone med en alvorlig Mine og pegede paa den tomme Stol — „Du veed ellers ... hvad du kan vente dig,“ — tilføiede hun betydningsfuldt.

Halberg stod et Dieblisk uvis. Endelig søiede han sig i sin Skiebne og kysede sin Kones Haand

med et Ansigt, hvoraf man kunde have præstet Lemonyast.

Holm lo.

„Jeg seer, hvordan De har det, Herr Halberg,“ — udbrød han — „Det gaaer Dem som alle unge Uegtemænd, der holde af deres Koner. Jeg seier mig fristet til at gjentage Wulffs Ord: De er et lykkelig Menneske.“

„Naar han blot vidste at skjønne paa det,“ — sagde den lille Kone — „Han er ellers ikke saa gal; det er kun, naar her er Nogen, at han finder paa at sætte sig paa den høie Hest. Naar han er alene med mig, er han saa spagsfærdig som et Lam.“

Halberg saae bedende paa hende.

„Nu, nu,“ — vedblev hun og klappede ham paa kinden — „Jeg skal ikke sige Mere.“

„Lad os tale om andre Ting,“ — sagde jeg — „for at skaane vor Bøns Omsindtlighed. Vi have seet, at Nathuen er fix og færdig“, og dermed bør Madam Halberg være tilfreds. Iøvrigt maa jeg gratulere hende som Kjøbenhavnnerinde i Anledning af hendes fuldstændige Seier over en ubændig Provindsialist; det er „Prindsedagens“ Triumph over St. Hansaften.“

„Skal jeg nu ogsaa angribes fra den Kant?“ mumlede Halberg i en rørende Tone.

„Det bliver nok mig, der maa forbarne sig

over Dem ved at give Samtalen en anden Retning,“ — sagde Holm og lagde sin Kniv — „Wulff og jeg har aftalt en lille Ridetour i Omegnen idag. Er det muligt at drive to Heste op inden Middag?“

„Nei,“ — svarede Halberg med et opklaret Blik — „Alle vore Bognmænd ere sindige, satte Folk, som fordrer Tid til Overlæg, inden de bestemme sig. Først maa der calculeres, sees paa Veiret, anstilles Betragtninger over Veien og Tiden, indhentes Efterretninger om Deres Duelighed og Forsigtighed som Rytter, og saa videre.“

„Det maa da være sjældne Dyr, siden de behandles saa omhyggeligt.“

„Unægtelig ihvorvel jeg tvivler om, der vilde blive „holdt høit“ paa dem ved Beddelsene paa Nævmarken Fælled. Hvor langt vil I ride?“

„Blot en halv Mills Wei op ad Landet til,“ — svarede jeg — „ikke længer end vi kan beholde Byen isigte. I Kjøbenhavn var jeg vant til at tage min Ridetour hver Eftermiddag i den senere Tid, og det er en god, gavnlig Skik, som jeg agter at holde ved, hvor jeg kommer.“

„Nu vel Klokken to skulle tvende vælige Gangere staae opsadlede i min Gaard. Mellemstiden kan vi benytte til at besee Byens Mærkværdigheder. Er der Noget, I fortrinligen ønske at tage i Diesyn?“

„Behag at nævne disse Mærkværdigheder,“ — sagde Holm — „Jeg er fremmed her.“

„Der er nu først,“ — vedblev Halberg, idet han hældede sig tilbage paa Stolen — „Der er nu først Alt, hvad vor omhyggelige og velvise Magistrat i Tidens Løb har ladet indrette med priisværdigt Hensyn til Rønneboernes Religiositet og Oplysning samt Sædernes Forbedring i Besterherred. Vi have saaledes en Kirke med Orgel — to Skoler — en Tvangsskole eller, om man vil, et Arbejdshuus — og et Politibureau med Alt, hvad der udfordres til retslig Haandhævelse af Christian den Femtes Lov og hans salvede Efterkommeres Forordninger. Endvidere kan vor By rose sig af en Hovedvagt, en Borgervagt, et Ammunitionshuus og et Citadel; vi Borgere Sikkerhed mod ind- og udvortes Fjender kan altsaa ikke betvivles. Hvad Brandvæsenet angaaer, vil jeg blot fremhæve de to „Pumper“, der staae herudenfor paa Pladsen —“

„Er der Intet gjort for Indbyggernes offentlige Forskytelse?“ — afbrød Holm ham.

„Beware Alt. I den nordlige Deel af Byen ligger en smuk lille Have, som et speculativt Hoved fandt paa at kjøbe og aabne til Publikum. Og saa er der vort Theater ...“

„Jeg stemmer for Theatret,“ — sagde Holm.

„Dg du, Wulff?“

„For det samme — uagtet jeg har seet det før.“

„Godt! Jeg tænker nok, jeg vil faae Nogen udleveret af En af Directeurerne. En lille Sopsen endnu?“

Vi betakkede os; Madam Halberg reiste sig, og vi Andre fulgte hendes Exempel.

„Vi ville altsaa,“ — sagde hendes Mand, idet han tog sin Hat og Stof — „afslægge Thalia et Besøg i hendes eget Tempel. Martine laver imidlertid Middagsmaden til, og naar vi ere færdige med den, vil jeg overlade til Jer at beundre Rønne's Environs, medens jeg selv beundrer Naturen i en blød Krølhaarspude.“

Vi ankom til Theatret, hvis Dør vi til Halbergs Forundring fandt aaben. Vi traadte ind i en mørk Gang. Entreen til Parterret og Galleriet var anbragt ligeoverfor Indgangen.

„Belysningen er ikke den bedste,“ — sagde Halberg — „men i Kunstens Barstied har Naturen Intet at gjøre.“

„Er der ikke fleet en Forandring ved Indgangen, siden jeg var her sidst?“ — spurgte jeg.

„Jo, den er flyttet lidt sydligere. Denne Ende af Corridoren — tilhøre — gaaer op til selve Scenen; den anden — tilvenstre — fører til Retiraden.“

„Indgangen er altsaa bleven anbragt nærmere

ved Retiraden end den var for to Aar siden?" —
udbrød Holm leende — „Det vidner neppe om
Arkitektens Smag."

„En af mine Venner meente ogsaa," — svarede Halberg — „at det stete, for at de besøgende Tilskuere kunde faae en Forsmag paa hvad der ventede dem indenfor. Men jeg maa protestere paa det Kraftigste mod denne Fortolkning, da jeg selv er en af Kunstens ivrige Følgere. Følger mig, mine Herrer! Gangen er lidt dunkel, men med Undtagelse af en Forhøining, som jeg skal gjøre Dem opmærksom paa, naar vi kommer til den, er her Intet at befrygte."

Vi traadte ind paa Scenen, hvorfra flere Stemmer lode os imøde. Det var tre à fire unge Mennesker, Venner af Halberg og, ligesom han, Medlemmer af „Concordia". De vare komne for at prøve en Quartet, som de agtede at foreslaae Directionen til næste Saison. Halberg præsenterede os.

„Du har tilladt dig," — sagde En af dem, en robust Ungling med et yderst karakteristisk, næsten imponerende Ansigt — „Du har tilladt dig, Ven Halberg, at føre Uindviiede ind i vor Helligdom. Det er imod vore Love, og du kender deres straffende Retfærdighed."

„Jeg veed, jeg har fældet Dødsdommen over tre Glasfer Biin," — meente Halberg.

„Rigtig — een for dig selv og to for de Ulykkelige, du har ledet paa Afveje. Saaledes byder Gudinden med Bægttskaalen. Inden vi imidlertid give os især med at erequere denne Dødsdom, vil I alle Tre behage at tage Plads nede paa Bænkene, for at beundre Lindblad's Geni og bedømme, hvorvidt vi ere istand til at gjengive det i dets fulde Glorie."

Vi toge Plads i Orkestret, og Quartetten begyndte. Baade Ordene og Compositionen var svensk. Paa Udførelsen af den simple, yndige Musik kunde ingen billig Dommer finde Noget at udsætte, og jeg var i Begreb med at give min Mening tilkjennde ved de sædvanlige Bisaldstegn, da Halberg greb mig i Armen.

„Ingen Applauderen, Vulf!" — sagde han — „Det vilde fordobble min Mulet."

„Hvad hedder den unge Mand," — hviskede Holm — „der gjorde Dem opmærksom paa Theatret?"

„Gustav Brandt," — svarede Halberg — „Student og et lyst Hoved — men original, stolt og bideende. Indlad Dem ikke med ham, hvis Deres Charakter ikke tillader Dem at snaffe ham efter Munden. De vilde faae grov Confect."

„Undskyld, at jeg ikke følger Deres Raad denne Gang!" — sagde Holm i en paasatende haard Tone og stod med eet Spring paa Scenen.

Selvtagt i Østersøen.

„Hvad kan han mene?“ — mumlede Halberg.

„Jeg veed ikke,“ — svarede jeg — „Lad os følge ham!“

„Nu, mine Herrer,“ — sagde En af Sædlerne, en ung Officier, idet han traadte os imøde — „Hvorledes lyder Deres Dom?“

„Gunstig,“ — svarede jeg — „Vi erkjende saavel Lindblad's Geni som Deres fuldkomne Competence til at giengive det.“

„Kunde jeg faae et Ønske opfyldt,“ — bemærkede Brandt — „ville Sædlerne tage sin Beskyndelse i denne Aften. Jeg lever kun paa Scenen. Og dog kunde jeg aldrig bekvemme mig til at blive Skuespiller, selv om min Dialect tillob det.“

„Hvorledes forklarer De denne Modsigelse?“ spurgte jeg.

„Jeg kunde aldrig finde mig i at staae under et egenmagtiget Directorium. Derfor er jeg ogsaa død i mine egne Dine som dansk Statsborger ... en asmægtig Helot ... et Kul.“

„Dette Theaters Direction har altsaa Intet at sige?“

„Ikke Mere end hvad den bør have. Saa vidt har vi da endelig bragt det. Vor Forsamling her er selvstændig, demokratisk og fri.“

„Men det maa nødvendigviis give Anledning til Factioner og Kjøvlerier blandt Medlemmerne.“

„Nei. Ethvert Spørgsmaal maa drøftes — det er billigt — men den afgjørende Kjendelse udsaaer fra os selv igjennem en selvvalgt Committee. Jeg vil forklare Dem det Hele. Kort før Sæsonen begynder, samles Selskabets Medlemmer ifølge en Opfordring fra de hidtilværende to Directeurer, der i denne Forsamling nedlægge deres Myndighed og aflevere Kasse's Indhold samt et documenteret Regnskab for Indtægt og Udgift i det forløbne Aar. Blandt Byens respectable Mænd udvælges nu af Selskabet selv to nye Directeurer, der vieblifflig tiltræde deres Function — at sige, hvis de vil — og modtage Kassebeløbet imod en loofformelig Dvitering, der henlægges i Theaterarchivet. Ligeledes udnævnes — af Selskabets Midte og ved Stemmesleerhed — en Secretair og tre Deputerede, der i Forening med Directeurerne bestemme Valget af Stykkerne samt Maaden, hvorpaa Rollerne bør besættes. Hver anden Uge udnævnes nye Deputerede. Hvad de Fem bestemme, maa Enhver underkaste sig; bagefter kan den, der troer at have Grund til Misforstaaelse, forebringe sine Klager i en ordentlig Generalforsamling. Den Skyldige idømmes en Mulct, der staaer i Forhold til Brødens Storhed. Klager uden Grund belægges med samme Straf. Opsætighed mod de Fem har Udelukkelse af Selskabet til Følge.“

„Dg Tilskuerne?“ — spurgte jeg.

„Denne Bygning staaer aaben for Enhver, der kan betale den fastsatte Indgangspris. Tilskuerne udfjøre intet sluttet Selskab.“

„De Spillende nyde ingen Fordeel af Indtagten?“

„En let Aftensmad, hvergang de samles ... Punsch, hvergang der spilles.“

„Men nu Damerne ...?“

„Damerne betragtes ikke som Medlemmer af Selskabet. Det qvindelige Personale leveres af Byens Ungmser, hvoraf der heldigviis er en god Slump; og de tage til Klar for Klar, destoværre. De burde forlore Dem, mens de er paa Bornholm.“

„Tak,“ — svarede jeg — „Jeg er forshynet.“

„Det Svar faaer man altid. I Herrer Rishenhavnere reise herover for at beundre Dens Ekshenheder — ikke sandt?“

„Det formoder jeg. Det var idetmindste mit Grinde.“

„Nu, saa haelp os af med en Ladning af dem! Tag dem over til Jer — saa spare I Reiseomkostningerne. Jeg har tre Sostre og fem Cousiner, som Alle gaae og sukke og hange med Hovedet ... Jeg skal med Fornoielse betale Passene til dem alle Otte af min egen Lomme.“

Holm, der hidtil havde staaet i nogen Afstand

som et taus Vidne til vor Samtale, traadte nu naermere.

„Deres Navn er Gustav Brandt?“ — spurgte han fort.

„Ja,“ — svarede Denne — „Har De Noget mod det Navn at indvende?“

„Hvorledes har De faaet den røde Skramme over Diet? Den vanjirer Dem,“ — vedblev Holm, idet han pegede paa et magtigt Ar, der løb tværs over den Andens brede Pande.

Brandt foer op.

„Hvorfor fortæller De mig det, min Herre? Skal jeg da mindes om den fordomte Lyde hvert Dieblik af mit usle Liv?“

„De har ikke besvaret mit Spørgsmaal.“

„Dg vil heller ikke; thi det er impertinent.“

„Der kom en stakkels Dreng ind i din Faders Gaard,“ — sagde Holm med blussende Kinder — „Du var grusom nok til at hidsse Løns-hunden paa ham; men Drengen var ingen Kryster. Ekshndt mishandlet og bidt tilblods, vovede han sig i Kamp med To. Han trak sin Kniv og rev Bugen op paa sin ene Hende; den anden bibragte han et Mærke, som først vil udslettes i Graven.“

Et vildt Had tindrede ud af Brandts Dine. Han var bleven staaende ubevægelig og lænede sig op til et Bord, der stod midt paa Theatret. Længe

betragede han Sømanden taus og med et usravendt Blik, som om han grundede paa Noget. Ingen afbrød den dybe Stillehed."

"Jeg svor at hævne min Hunds Død," — sagde han endelig i en lav, zittrende Tone — "Den Ed maa jeg holde, Arel Holm."

"Jeg er beredt til at møde Dem," — svarede Holm koldt — "naar og hvor De selv finder for godt at bestemme. Valget af Vaabnene overlader jeg til Dem; kun maa jeg bemærke, at jeg aldrig har havt nogen Sabel eller Kaarde i Haanden. Vigtige Forretninger, som jeg har lovet at fuldbringe til en vis Tid, og som ikke angaae mig selv, nøde mig ogsaa til at bede om en Opsættelse af idetmindste otte Dage."

"Jeg er Holm's Secundant," — sagde jeg.

"Og jeg Brandt's," — sagde den unge Officier og traadte hen til mig — "Naar Deres Ven er færdig med sine Forretninger, haaber jeg at høre fra Dem, min Herre; Halberg vil underrette Dem om mit Navn og min Bopæl."

Brandt havde imidlertid reist sig fra Bordet. Hadet var forsvundet fra hans Blik, men en ligagtig Blegghed bedækkede hans Ansigt. Uden at hilse eller sige et Ord forlod han Scenen. Da han gik forbi mig, forekom det mig, at hans Knæ vaskede under ham.

"Han er syg," — udbød jeg, da Lyden af hans Skridt tabte sig i Gangen.

"Han lider af en tærende Brystsygdom," — sagde Halberg sagte — "og hans stærke Lidenskaber forværrer den. Jeg troer, Døden vil være ham velkommen — i hvilken Stillehed den end kommer. Det er en ubehagelig Historie, mine Herrer," — tilsviede han høit — "men der er Intet ved den Sag at gjøre, frygter jeg."

"Brandt gaaer aldrig fra sit Ord og opgiver aldrig en Bestlutning," — meente Officieren.

"Det er en forunderlig Charakter. Jeg har kjendt ham i tolv Aar og veed endnu ikke, hvad jeg skal gjøre af ham. Han er ikke paa sin rette Plads i Hverdagslivet."

"Ingen kender ham nøiere end jeg," — svarede den unge Officier — "Jeg maa døie Meget af ham, som jeg ikke vilde taale af noget andet Menneske — ikke at tale om, at min Stand forbød mig det men med Brandt kan jeg ikke bryde. Selv i hans vilde, opbrusende Væsen ligger der noget Tiltrækkende, Noget, jeg maa beundre. Han er et Hellsa."

"Men Krateret er udbændt; Vulcanens Indvolde ere fortærede," — sagde Halberg — "Det skalde ikke undre mig, om jeg saae ham styrte død om paa Gaden inden Aften. — Men lad os tale om andre Ting! Der var denne Viin, jeg

blev dømt til at give Hvad mene I om at spise til Middag hos mig idag — saa kan vi tømme den over Bordet?”

Alle gavede dette Forslag deres Bifald. Vi forlode Theatret og begavede os tilbage til Halberg's Bopæl. „Martine“ havde ikke belavet sig paa saa mange Gjæster, men Spiisfamrets gode Forfatning og en forceret Ild under Gryde og Stiegepande afhjalp enhver Mangel. Holm tog, uagtet Alt, hvad der var foresaldet, Deel i Underholdningen med et Lune, der satte os Alle i en misundelsesværdig Stemning. Jeg tilstaaer, at jeg med et Slags Frygt imødesaae det Dieblif, da der vilde blive givet Tegn til Opbrud.

Kloffen slog to, og Halberg's Gaardskarl traadte ind i Stuen.

„Hestene staae opstablede,“ — sagde han — „men jeg har maattet love, at de begge to skulde være tilbage inden Kloffen ti.“

Holm reiste sig og gav mig et Vink. Jeg satte mit Glas fra mig og fulgte hans Exempel.

„Vil De ride ud, mine Herrer?“ — spurgte Officiere — „Det kan ikke tillades. Vinen er jo neppe rørt endnu, og Deres Tallerkener staae ligesaa blanke som da de kom ind fra Kjøkkenet.“

„Det er ikke høfligt,“ — svarede jeg — „men Madam Halberg vil bedst kunne forklare Dem

vor tilsyneladende Mangel paa Appetit. Jeg beder — lad Dem endelig ikke genere!”

„Hvad der forsamles i Middag, skal blive indhentet i aften,“ — sagde Holm — „Jeg tillader mig at indbyde de samtlige Herrer til et fortsat Beskendskab i aften i Gjæstgivergaarden. Herr Halberg vil maaskee have den Godhed at foranstalte det Fornødne, og jeg giver ham i saa Henseende carte blanche. Det er en Gæst, hvorefter jeg beder.“

Ingen vagede sig ved at tilstaae den. Vi forlode Selskabet, besteg vore Heste og toge, ifølge Gaardskarlens Anvisning, den nærmeste Vej til Bangen. Ved Udkanten af Byen stødte vi paa et Led.

En lille, pjaltet Pige ilede ud fra det nærmeste Huus og luffede op for os. Holm tilfæstede hende en Gave, der bragte hende til at spile Dinene saa vidt op, at jeg maatte lee.

„Stig mig, min lille Pige,“ — sagde Holm — „Veed du, hvor Veien gaaer til Ringebu?”

„Nei. Men kanstee Mo'er veed.“

„Saa spørg hende ad, min Løs!”

Pigen løb ind i Huset og kom tilbage et Dieblif efter, fulgt af Moderen. Det var en midaldrende Kone, hvis hele Ydre røbede Fattigdom og Ureenlighed. Hun nede dybt for os og begyndte paa at fremstamme en Mængde Taffigelser

over vor Gæmildhed mod Datteren — en Dm-
 stændighed, hun kun kunde forklare sig ved at an-
 tage, at vi maatte være „førte Folk“.

„Veien til Ringebj!“ — afbrød Holm hende
 utaalmødigt.

„De vil til Ringebj?“ — spurgte Konen stud-
 sende og maalte ham med et forskende Blik.

„Vi vil til Svaneke,“ — svarede Holm —
 „men Ringebj ligger jo paa Veien — ikke?“

„Jo vist — jo, Gud bevare's ... Jeg tænkte,
 der var noget Galt paaferde med Thiesen igjen ...“

„Gaae vi Svar paa vort Spørgsmaal eller
 ei?“

„Naar De kommer op forbi Møllen,“ — sva-
 rede Konen og pegede paa en Bindmølle uden
 Bygninger, der laa paa en lille Høi tæt ved Byen
 — „dreier De om tilhøire, indtil De naaer en
 Allée. Den følger De hele Veien over „Snorra-
 bakkana“, forbi Knuds kirke og Haldegaaarden. Rin-
 gebj ligger i Dalen.“

„Og hvorlangt herfra omtrent?“

„Om ... Det vil vel blive en Miils Wei at
 regne paa. Men hvorfor vil De vide det, naar
 De dog skal videre?“ — spurgte Konen med et
 snedig Smil.

„Taf for Besseden!“ — sagde Holm og red
 igiennem det aabne Led.

Vi fandt let den betegnede Allée og lode staae

til i strakt Trav gjennem Ronne Bang. Eggen
 havde intet Imponerende ved sig; først da vi kom
 til Enden af Alléen og havde passeret „Bussene“,
 blev Udsigten interessantere. Fra Høiden af de
 saakaldte „Snorabakka“ svarede Blikket frit og
 uhindret over Byen, Havnen og det aabne Hav.
 Holm paastod endog, at han kunde sene den syd-
 østlige Deel af Ekaane.

„Sig mig oprigtigt,“ — sagde han, da vi
 vare komne forbi Knudskirke og nærmede os Hal-
 degaarden — „Hvad er Deres Mening om Brandt?“

„Jeg kjender endnu saa lidt til ham,“ —
 svarede jeg — „men ifølge det, jeg allerede har
 seet, og den Skildring, hans nærmeste Venner ud-
 faste af ham, maa det være en sjelden Charakter.
 Er det Deres alvorlige Hensigt at give ham Sa-
 tisfaction?“

„Ja, hvis han fordrer den, og det er jeg
 overbevist om.“

„Fordi De fornærmede ham nu, eller fordi
 De revsede hans Ondskab imod Dem som Barn?“

„Fordi jeg ydmygede ham ved at sætte ham
 ned i hans Venners Dine — fordi jeg saarede
 hans Stoltthed ved at aabenbare en lav og feig
 Handling i hans Liv. Det tilgiver aldrig en
 Charakter som hans.“

„Jeg var et Dieblisk tilbøielig til at troe,“ —
 sagde jeg efter en Pause — „at det Hele vilde

løbe ud paa et Slagsmaal — paa en almindelig
Kæmpekamp.”

„Fordi jeg er Semand, mener De?”

„Deels maaffee derfor ... og deels fordi ...
mellem to unge hidfige Menneſter ...”

„Det vilde jeg ikke byde ham” — afbrød Holm
mig — „Det vilde have faaret hans Stoltſhed
endnu mere. Her anſees Sligt jo for et Tegn
paa Naahed ſjoudt jeg ikke indſeer, hvorfor
en Kamp med kunſtige Vaaben bør anſees for æd-
lere end med dem, Naturen har givet os. Des-
uden vilde det have været en Misbrug af min
Fordeel.”

„Brandt er ſtærkt og kraftigt bygget,” — ind-
vendte jeg.

„Den Kamp vilde ſuart være endt,” — ſagde
Holm ſmilende „og det vil ogsaa enhver
anden blive,” — tilfæiede han med pludſeligt Al-
vor, idet han red raſtere til „men ialtfald bli-
ver Fordelen ikke min.”

Jeg treede at forſtaa ham og vilde derfor
ikke affordre ham nogen noiere Forflaring; men
jeg gyste ved Tanſen om de uhyggelige Følger, dette
Møde kunde have.

Syvende Capitel.

Thieſen.

Halbegaarden var dengang, og er vel endnu,
en uſæl Kønne, beſtaaende af tre ſmaa, forfaldne
Længder; men den ligger ret ſmukt. Fra den
Baſte, paa hvilken den er opført, har man en
god Udfigt over Kyſkirke og den nærmefte Deel af
Nykeſſerſogn; men dette afgiver intet ſtort Beviis
paa Baſſens Hoide, da Nykeſſer ſidentviiſ er det
lavefte Sogn paa Bornholm. I Gaarden ſtod
en halvvoeren, rødhaaret Dreng med en Moggreb
i Haanden, beſkjæftiget med at læſe Gjødning
paa Ruinerne af en gammel Fjællevoegn. Holm
ſaldte paa ham.

„Kjender du Veien til Evaneſe?” — ſpurgte han.

„De vil øſter paa Lands?” — ſagde Dren-
gen og maalte Spørgeren fra Top til Taa —
„Den Bei er ikke ſvær at finde. Naar De hol-
der Dem paa den, De er, kunde det nok hæn-
de ſig, at De ſaae Havet paa den anden Side, in-
den Solen gaar ned paa denne.”

„Ligger her nogen Kro i Nærheden?” —
ſpurgte Holm videre.

„Hm! Fokt ſnakke jo om at Ringeby ſkal
ligge etſteds paa denne Led,” — ſvarede Drengen

med et Grin — „men deri er De sagtens lige-
saa klog som jeg.“

„Det er altsaa her i Nærheden? Kan du
ikke betegne os det noiere?“

„Der sidder en Mand inde i Lillestuen, som
netop skal den Bei. Jeg vil kalde paa ham; det
kunde være, at han gjorde Folgeskab østerpaa.“

Drengen kastede sit Bærtvi og slentrede ind
ad Døren.

„Har De allerede besluttet, hvorkedes De vil
handle?“ — spurgte jeg.

„Jeg kan Intet bestemme endnu, Wulff. Det
vil beroe paa Omstændighederne. Først og frem-
mest er det mig om at gjøre at see Thiesen og
gjøre mig saa noie bekendt med ham som muligt.
Jeg veed, at Capitain Wilkins imødesæer det første
Brev med Utaalmødighed.“

„Og hans Datter vist ikke mindre?“

„Nei. Men jeg tør ikke tolse Datteren min
Længsel uden tillige at tilskrive Faderen. Tys!
der kommer vor Veiviser.“

En Mand af usædvanlig høi Væxt traadte
ud af Baaningslængden og nærmede sig os. Et
stort, bukket Skjæg bedækkede den nedre Deel af
Ansigtet. Under de tykke, graae Dienbryn tindrede
et Par levende, gjennemtrængende Zine, hvis Ud-
tryk vidnede om Enuhed og verdslig Erfaring.
Kinderne vare magre og indfaldne; den gule Hud

skad stram og spændt over de fremstaaende Knok-
ler. Han var klædt som Bonde, men i hans Be-
vægelse var der en Lethed og Fasthed, der hver-
ken svarede til denne Stand eller hans tilsynelæ-
dende Alder. Under Armen bar han en svær
Knippel, der snarere syntes at maatte bevære end
lette hans Gang.

„God Dag, mine Herrer!“ — sagde han i
en dyb Strubetone — „Jeg hører, De vil til
Evanke? — Det er ellers en temmelig lang Bei
saa seent op paa Dagen.“

„Vi kom først iland i Middags,“ — svarede
Holm — „og kunde ingen Heste faae førend to
Timer efter vor Ankomst.“

„Jeg vil troe det. Naar vi laane en Hest
ad, er det ligesom vi tog Afsked med en god gam-
mel Ven for en lang Reise — og hvad det be-
tyder, har De vist erfaret meer end eengang. Af
Deres Dragt slutter jeg, De maa være Sømand.“

„Jeg er idetmindste indbildsk nok til at troe,
at jeg tør ansee mig for det.“

„Bevare's — ingen Tvivl om at De troer
det med fuld Ret,“ — sagde Bonden med et halv
spydigt Smil, idet han bevægede sig langsomt ned
af Beien. Vi fulgte ham.

„De veed, mine Herrer,“ — vedblev han —
„at den bornholmsske Bonde har mange Privile-
gier blandt Andre ogsaa den at være nys-

gierrig. Hvad er Deres Navne, om jeg tør være saa fri ...?"

„Mit Navn er Wulff," — svarede jeg.

„Og Deres?" — spurgte vor Vejviser og dreiede Hovedet halvt om mod min Ven.

„Knudsen."

„Knudsen?" — gientog Bonden i en uvis Tone og tilfæstede ham et skelende Blik „Fra Allinge?"

„Fra Svaneke, skjøndt jeg har Familie i Allinge," — svarede Holm ... „Men nu vil De vist ikke fortryde paa, at vi vove at haabe en lignende Tillid fra Deres Side."

„Det er billigt, skjøndt mit Navn neppe skal gjøre Dem til vise Mand. Min Fader hed Svend Svendsen, og efter Landsens Skik og Brug skulde jeg jo vende Navnet om; men hvordan jeg vendte og dreiede det, kunde jeg dog ikke faae Andet end Svend Svendsen ud af det."

„Den ene Vogn er den anden værd," — mumlede Holm.

„Har De faret for Kjøbenhavn?" — vedblev Bonden sin Fritten.

„Ja," — svarede Holm — „paa Middelhavet og Petersborg Frugtfaar."

„Ikke paa andre Stæder?"

„Et Par Gange paa Newcastle og Leith. Det er det Hele."

Bonden taug og Samtalen gik istaa. Vor Vejviser stred rask fremad, bestræftiget med sine egne Tanker, og vi fulgte ham ligesaa taus. Endelig nærmede vi os et Huus, der laa paa den høire Side af Veien i Nærheden af en Bro.

„Naar De bliver ved at følge denne Bei," sagde Bonden og standsede — „vil De ikke kunne forseile Svaneke; men det er idetmindste en Times Omvei, og Deres Heste see ikke ud til at due stort. Paa den anden Side Broen løber der en Kjørvei ned over Engen, som vil bringe Dem til Deres Bestemmelsessted i kortere Tid. Da jeg selv har et Grinde at afgjøre med en Huusmand nede i Skoven, vil jeg følge Dem et godt Stykke paa Bei; men jeg har gaaet langt idag og synes jeg skulde have Noget at styrke mig paa først. Vil De ikke stige af saalænge?"

„Er dette Kroen?" — spurgte Holm.

„Ja," — svarede Bonden og dreiede sig om for at begive sig ind i Huset — „Dette er Rindgeby Kro."

Holm gav mig et Vink; vi stige af Hestene, bandt dem til en Ring i en af Husets Stolper og fulgte vor Fører, der allerede var traadt ind i Forstuen.

Han aabnede Døren, efterat have anbragt tre stærke Slag paa dens øverste Deel med sin Stok, selvtrædt i Østergaard.

uden at der fulgte nogen Indbydelse til at komme nærmere.

Den lave Stue var formerket af en Tobaksdamp, som Diet neppe var istand til at trænge igjennem. Omkring et maaßst, rødmalet Hyrebord, hvis Klapper gik heelt ned til Gulvet, sad fire Mænd med korte Piber i Munden og spillede Kort. Paa et andet mindre Bord ved Siden af stod en Brændeviinsflaske af en eiendommelig Form, eet Glas og et Steenølfruns med Linlaag. Et midaldrende Fruentimmer sad og stoppede Strømper paa en Slagbank, over hvilken der hangte et gammelt ottedags Stueuhr uden Gutteral. Skiven var bedækket af Stov og Smuds og Tallene ukenkelige. Bag den store Bilaggerovn og tilveels under den laae to hviehærede, barbenede ROLLINGER paa det haardstampede Leergulv, sysselsatte med at tirre en gammel sort Kat.

„Thor!“ — raabte vor Vejviser, da han var kommen indenfor Tærskelen og slyngede sin lodne Hue hen under Kaffelovnen — „Kan du gaae et Grinde for mig, min Gut?“

„Lad Michael gaae!“ — sagde Drengen i en tøv Tone og blev liggende paa sin Plads.

Konen stod op fra Slagbanken og nærmede sig Børnene.

„Skal jeg hente Rottingen, Thor?“ — sagde

Hun i en dæmpet Tone — „Eller vil du lystre med det Gode?“

Drengen krob langsomt frem paa Gulvet og spillede sig med et skulende Blik foran vor Vejviser, der havde kastet sig paa en Bænk.

„Du løber ned til Holger — sagde Denne i en Tone, der rystede af indædt Harm — og hilser ham fra mig, at han maa indfinde sig under „Affen“ i Bierregaardskoven inden en Time, for at vise to Fremmede Vei, der skal øster paa Lands. Men lad mig see, du tager Skankerne med dig!“

Mit Blik mødte tilfældigvis Konens, der syntes at have lyttet opmærksomt til den givne Befaling. Hendes Mine var, om muligt, endnu bløven alvorligere end før, og jeg troede at bemærke en sagte Rysten paa Hovedet, idet hun atter tog Plads paa Slagbanken.

„Sæt Dem ned, mine Herrer!“ — vedblev Bonden med et modbydeligt Grin — „Vi gjør bedst i at slaae os til Ro her, til Thor kommer tilbage og bringer Vædd fra Holger. — Har du Intet at opvarte med?“ — sagde han og vendte sig til Konen — „der maa sikkert være meer Aquavit tilbage i Dunken fra igaar.“

Vi tog Plads paa Banken ved Vinduet; Konen hentede et lille Bord fra Sideværelset og en Flaske Brændevin fra Skabet samt tre à fire smaae Tøebakker fra en Kurv, der stod under Sengen.

De Spillende havde imidlertid holdt op i deres Bessjæftigelse og ligesaa vor Indtrædelse af betragtet os med synlig Nysgjerrighed.

„Hvad er det, I spiller derhenne, Go'venner?“ — spurgte Bonden.

„Femten“, — lod Svaret.

„Kanskee jeg kan faae en Actie med? — Hvor høit gjelder „Krympen“?“

„Brændeviin rundt.“

Vor Beiviser tog en hvirvlet Træstol fra Bæggen og satte sig hen ved Bordet, hvor Spillet nu atter kom i Gang. Kortene vare sorte af Smuds og havde taget til i Tykkelse med Alderen. Kanterne vare lidt efter lidt slidte af, og Spillet havde saaledes antaget en ovalagtig Form, der medførte den Giendommelighed, at Femmerne faae ud som Esser. Firerne havde aldeles intet Mærke. Denne forvirrende Omstændighed syntes dog ikke at hemme Spillet Livlighed. Kortene fløj over Bordet i ustandset Jil, og Bordpladen knagede under hyppige Næveslag.

Under Spillet gjorde Holm mig flere Gange opmærksom paa Konens Opsørsel. Oftere, naar hun troede sig ubemærket, verlede hun hemmelige Tegne med En af de Spillende, en aldrende, skaldet Mand, der sad længst borte fra Vinduet, men med Ansigtet vendt imod os. Han nikkede, hver gang han saae over til Slagbænken.

„Der kommer Thor!“ — udbrød hun pludselig, idet hun reiste sig og saae ud igjennem Vinduet. Døren aabnede sig, og Drengen traadte pustende ind i Stuen.

„Nu, hvad sagde Holger?“ — spurgte vor Beiviser.

„Han bad at hilse, han skulde være under „Åften“ Klokken fire,“ — svarede Thor — „Valentin fra Haffeled var hos ham, og da jeg var kommen tilbage igjen henimod Markeskillet, saae jeg, de fulgtes ad til Skovs begge To.“

„Tag Dem betalt, min gode Kone,“ — sagde Holm og lagde en Daler paa Bordet — „Vi maae afsted.“

„Jeg kan „saagon“ ikke bytte,“ svarede Konen i en nølende Tone, idet hun tog Pengene og nærmede sig Spillebordet — „Men kanskee her er Nogen, der har Smaapenge hos sig? Er her Ingen, der kan bytte en Daler?“

Ingen kunde.

„Kanskee de Herrer seer indenfor, naar de komme tilbage fra Swanese,“ — sagde den hvide Bonde, vi havde truffet ved Halbegaarden „saa kan du jo opgiøre Regnskab da.“ — Konen saae spørgende paa Holm, der nikkede, uden at svare.

„Naa skal vi saa see at komme videre fort, mine Herrer?“ — vedblev Bonden og stod

op fra sin Stol — „De har en lang Vei for Dem — Hvor vil du hen, Claus Davidssen?“ — udbød han i en haard Tone — „Bliv du siddende og pas dine Kort, min Gut!“

„Jeg har halv om halv betænkt, at jeg vil gjøre de Fremmede Selskab et Stykke Vei,“ — sagde den Skaldede og tog sin Hat.

„Saa betænker du dig nok om igjen,“ — sagde den Anden med en truende Mine.

„Jeg tvivler om det. Den Tid er forbi, Svoger Thiesen, da dit sure Ansigt fik mig til at tænke to Gange, hvor det burde beroe ved den ene.“

Røveren tilfaste os et skelende Blik. Derpaa gik han langsomt henimod den Skaldede og greb ham om Armen.

„Isaafald“ — sagde han, idet han rystede den voldsomt — „bliver det paatide for mig at sætte dig ud af Stand til at tænke baade een og to Gange. Lad den Hund, der bjæffer, vogte sig for Mundfuren!“

„Havde den bjæffet itide,“ — mumlede den Skaldede — „behøvede den ikke at frygte for nogen Mundfure. Den bjæffede hverken da du sad i Rønne eller i „Marfirke-Stevvel“.“

Thiesen slyngede ham saa heftigt fra sig, at han tumlede hen imod Bæggen.

„Intet Klammeri for vor Skyld!“ — raabte

Holm — „Vi maae frabede os ethvert Følgeskab og trænge heller ikke til det, da vi have forandret vor Beslutning og tage tilbage igjen til Byen.“

„Saa?“ — udbød Thiesen, idet han tog sin Knippel op fra Gulvet og stillede sig foran Udgangsdøren — „Ikke førend jeg har gjort mig nærmere bekendt med Indholdet af Deres Tegnebog! Den lader til at være godt istand.“

„De spiller et høit Spil, Thiesen,“ — sagde Holm koldt og reiste sig fra Bænken.

„Jeg taber ikke, saalange jeg har Noget at spille med,“ — svarede Røveren — „Hid med Tegnebogen!“

Holm sat Haanden indenfor Brystet og syntes at famle efter Noget.

„Det kan jeg lide,“ — udbød Thiesen spottende — „Nu faaer vi at see, hvad Frugtfarten paa Petersborg har kastet af sig! Sølv i de russiske Rubler...“

Han standsede pludselig ved Synet af en lang, lynende Kniv i den unge Somands Haand. Med et vildt Spring og hævet Knippel styrtede han ind paa Denne; men i samme Dieblisk svirrede Kniven igjennem Lusten; Røveren standsede midt paa Gulvet, Armen sank og, Knippelen rullede henad Leret. Med Lynets Hurtighed stod Holm ved hans Side og bibragte ham et saa voldsomt Slag mellem begge Dine, at Røveren styrtede baglands over.

Han maatte rimeligviis have stødt Hovedet mod en Knyst i det haarde, usavne Leer, thi Blodet strømmede langs henad Gulvet, og han blev liggende uden Bevægelse.

Konen udstødte et hyinende Skrig, Bønderne fore op fra Bordet og gjorde Mine til at styrte sig over den dristige Fremmede, men syntes holdte i Ave af den udfordrende Bevægelse, hvormed Holm atter svingede den blodige Kniv, som han usfortvet havde trukket ud af Røverens Skulder.

„Nabn Døren, Bulff!“ — sagde han, idet han trak sig baglænds henimod denne — „Og løs Hestene!“

Jeg ilede ud, for at efterkomme denne Befaling. Et Dieblisk efter var Holm hos mig; vi svingede os op paa Hestene og travede hurtigt den samme Vej tilbage, vi vare komne, uden dog at blive efterfattede.

„Vi behøve ikke at ride saa strapt,“ — sagde min Vedsager efter et Par Minuters Taushed, idet han standsede sin Hest og saae sig tilbage — „De vove ikke at forfølge os.“

„Jeg kan neppe fatte mig igjen af min Bedøvelse,“ — udbød jeg og trak Veiret friere — „Det Hele forekom og forekommer mig endnu som en hæslig Drem. Det var en Lykke, De havde Baaben hos Dem; thi mig kunde De neppe have ventet nogen Hjælp af. Jeg kan just ikke sige,

jeg tabte Mødet; men det er den første Scene af den Natur, jeg har oplevet ... og jeg var færdig at glemme mig selv. Jeg troer næsten, at jeg i Deres Sted havde ladet mig udflyndre, uden at gjøre Modstand.“

„De havde ikke glemt Dem selv, hvis De havde været i mit Sted,“ — sagde Holm forblindtligt — „Faren vilde have væffet Dem til Daad. Jeg kan godt sætte mig ind i Deres Tilstand og finder den langtfra ikke unaturlig. Med mig er det en anden Sag. Blandt slige Scener har jeg aandet i mange Aar; selv som Barn var jeg fortrolig med Synet af Blod ... og det er en Bane som alt Andet. Jeg var forberedt paa dette Udfald ligesaa det første Dieblisk, vi stødte sammen med Røveren udenfor Haldegaarden.“

„De kjendte ham altsaa?“

„Ja. Saavel den Matros, vi toge i St. Thomas, som Flere i Kjøbenhavn have beskrevet mig ham saa noie, at jeg ikke kunde tage feil.“

„Men sæt nu, De havde dræbt ham? ... Og hvem siger Dem, han kommer tillive igjen? — Han lignede næsten et Liig, da han laa og flød i sit Blod paa Gulvet. Er De vis paa, Saaret ikke var dødeligt?“

„Han blev bedøvet af Faldet, det er det Hele. Min Hensigt var blot at afvæbne ham, og jeg er temmelig sikker paa min Kniv, skøndt den trak

ham høiere oppe i Skulderen, end jeg havde be-
regnet. Uliver hans Arm lam, maa han takke
sig selv."

"Hvad siger De om Ronen?" — spurgte jeg
efter en Pause.

"Det var hendes Mening at redde os. Hen-
des Vink til den Skalde — formodentlig Bro-
deren, siden han kaldte Thiesen for Svoger — gif-
ud paa at bringe ham i vort Selskab, for ved
hans Hjælp at faae det paatænkte Oversald i Sko-
ven til at strande."

"Og det var sikkert ogsaa hans Hensigt."

"Det er der ingen Tvivl om. Jeg kan kun
forklare mig Klammeriet med Thiesen paa den
Maade. Det gjør mig næsten ondt," — vedblev
Holm og saae sig tilbage med en halv mismodig
Mine — "at jeg ikke fik ham itale. Men jeg
huffer tillykke hans Navn og skal vel vide at finde
ham."

"Haaber De, han kunde være Dem til nogen
Nytte?" — spurgte jeg.

"Ja. Hans Ytringer være af den Bessaffen-
hed, at vi maafee gjennem ham kunde haabe at
sikre os Svogeren."

"Agter De at omtale dette Eventyr, naar vi
komme til Byen?"

"Ikke med en Tøddel, og jeg vil ogsaa bede

Dem om at fortælle det. Thiesen maa ikke troe,
han har nogen Sjende i mig."

"Det vil blive ham vanskeligt at troe Andet,"
— sagde jeg leende.

"Jeg maa sorge for, at han kommer paa an-
dre Tanker; thi det Mødsatte vilde fordarve det
Hele.... hans Stemning mod mig være saa fjendt-
lig, den være vil."

Et Dieblisk efter hørtet Lyden af en galopper-
ende Hest paa Landeveien bag os.

"Lad os standse og see, hvem Rytteren er!"
— sagde Holm — "Han har Hæstværk, og sjen-
der jeg mine Landsmænd ret, pleie de ikke at for-
haste sig uden bydende Grunde."

Stovshten tillod os i Begyndelsen ikke at skimte
de Gjenstande, den indhyllede; men det varede ikke
længe, før Holms skarpe Syn bekræftede ham i
hans Formodning.

"Det er den Skalde!" — udbød han —
"Jeg glætter hans Grinde."

Det var virkelig den Skalde. Da han kom
saa nær, at vi kunde høre ham, udstødte han et
gjennemtrængende Raab og vinkede hestigt ad os
med Haanden, idet han ansporede sin Hest til for-
ceret Hurtighed.

"Du behøver ikke at tage saa ivrigt paa," —
mumlede Holm — "Det er mig mere magtpaalig-

gende end Dig, at vi komme i Berørelse med hinanden."

"Mine Herrer!" — raabte Bonden, da han havde indhentet os, og tog sin Hat af, som han beholdt i Haanden under hele Samtalen — "Jeg kommer fra min Søster ... Thiesen's Kone ... hende, som de saae i Kroen. ... Hun anmodede mig om at sætte efter Dem og var blot angest for, at De skulde have naaet Byen, inden jeg fik Tid til at hente Dem ind ..."

"Hvad vil hun os?" — udbød Holm koldt.

"For Guds Skyld, mine Herrer ... for hendes og hendes stakkels Børns Skyld;" — stammede Bonden bedende — "Tal ikke om, hvad der foregik i Kroen! — Kommer min Svoger i Voldt og Tern igjen, har de arme Menneſker Intet at leve af. Thiesen er en Kjeltring i Bund og Grund — og jeg vil ikke prøve paa at forsvare ham ... men det er dog ham, der skaffer Føden til Huset ..."

"Ved at røve og plyndre," — afbrød Holm ham.

"Jeg har ingen Grund til at tage hans Parti ... han behandler sin Kone som et Affum, der ikke er Følelse eller Samvittighed i ... men Herregud — vi veed nok — Manden er og bliver dog hendes Mand —"

"Var han kommen tillive igjen, da De forlod Kroen?"

"Thiesen er saa seiglivet som en Hugorm, skøndt De har givet ham en dygtig Nareladning ... Armen bærer han i Bind et Par Dage, og saa er det forbi."

"Efter hvad jeg hørte, lod det til, at De fjender temmelig nøie til hans Vandel?"

"Ja, desværre hvis jeg vilde gaae ud paa det, behøvede jeg blot at lukke Munden op for at saae ham transporteret ud paa Thornhvi, ligesom Stakkelen i Rønne, der qvælte sin Kone ... ham, Uhrmageren ved Ledet ..."

"Han har altsaa begaaet Mord?"

"Lad os tie stille med hvad han har begaaet," — sagde Bonden i en sørgmodig Tone og rystede paa Hovedet — "Familien sørger blot for at holde Livet i ham, saalænge den kan."

"Vi vil love at tie med hvad vi have seet idag," — sagde Holm, efterat have betænkt sig lidt — "men kun under een Betingelse."

"Derfor det staaer i min Magt, mine Herrer, kan De være vis paa, at jeg vil gjøre Alt for min Søsters Skyld."

"De maa skaffe Thiesen arresteret inden Søndag!" — sagde Holm.

Bonden saae forbløffet paa ham.

„Men Herregud,“ — flammede han — „det er jo netop det, jeg vilde see at forhindre.“

„Han vil ikke blive dømt. Jeg vil mæge det saa, at han ikke bliver meer end fire à fem Dage i Arresten, og sørge for, at hans Kone og Børn ikke lide Nød i den Tid, han er borte.“

„Men hvordan vil De bære Dem ad med det?“ — spurgte Bonden tvivlende.

„Han vil flygte romme bort for bestandig ... Hans Kone skal blive forsynet, saalænge hun lever, og sat istand til at opdrage sine Børn til ærlige og nyttige Medlemmer af Samfundet og det intæer De selv, vil være en Umulighed, saalænge Thiesen aander paa Bornholm.“

„Der jeg troe Dem?“ — raabte den Skaldede med glad Forundring.

„Derfor De vil besøge mig i Byen imorgen, haaber jeg at overbevise Dem om, at jeg ikke paatager mig Mere, end jeg kan holde.“

„Men sæt nu, Thiesen ikke vil romme?“

„Det vil han. Staf ham blot arresteret!“

„Hvem skal jeg spørge efter, naar jeg kommer til Kønne imorgen?“

Holm betænkte sig et Øieblik. „Kjender De Kjøbmand Halberg?“ — spurgte han.

„Hvem kjender ikke ham? Det er ham, jeg handler med, hvergang jeg kommer tilbyes.“

„Var i hans Boutik mellem ti og elleve, og

gaa ikke, før jeg kommer. Spørg ikke efter Noget, men hidslaa om Et eller Andet i Boutikken og foregiv Handelsforretninger som Paaskud til Deres Reise.“

Holm vendte nu sin Hest, hilsede, og vi forlode Bonden, der endnu blev holdende i nogen Tid paa Veien og stirrede efter os. Vi ankom til Byen, uden at Noget passerede, der er værd at omtale. Efterat have afleveret sin Hest og betalt Bogumandens billige Fordring, forlod Holm mig, for at faae sit Tøj bragt op i Gjasstveergaarden, hvor et Værelse allerede var sat istand til ham. Vi tilbragte en behagelig Aften i den store Skjenkestue, og Gjassterne, hvoriblandt Halberg og vore Bekjendtere fra Theatret, stode allerede i Begreb med at tage Afsked med deres unge, høflige Vært, da en forvirret Alarm paa Gaden, blandet med Lyden af heiofste, truende Menneffestemmer, bevagede ham til at tage sin Hat og ile ud med os Andre, for at erfare Aarsagen til denne usædvanlige forrydelse af Natens Stilhed.

Sttende Capitel.

Dpløbet.

Gaden myslrede af Menneſſer, da vi traadte ud af Porten. Skjøndt de Fleſte viensynlige horte til Pøbelclaſſen, troede jeg dog, trods Mørket — thi Maanen var endnu ikke ſtaaet op — at bemærke adskillige velklædte Perſoner blandt de Nærmeste, der fore forbi os. Under ſtiende Raab ilede hele Sværmen ned ad den ſtumle Gade.

„Hurra!“ — brølede En — „Skipper han ham ikke ud, inden det bliver Dag, rive vi hele Commandantſkabet i Smadder!“

„Saml Stene, Folkens!“ — raabte en Anden — „Potteskaar — Leerloſe — Alt, hvad I kan faae fat i! Vi maae gi’e „Glaſeren“ Noget at fortjene imorgen.“

„Leve Chartet! En avant, marchons! La liberté rouvre ses bras!“ — jubede en høiende Stemme — „Ned med Ariſtocraterne! Op med den trefarvede Jane!“

„Det var Arngen’s Stemme,“ — ſagde Holm — „Pønſer man paa Revolution i denne Afkrog af Danmark?“

„Vi vil gi’e de Store en ordentlig Kjelhaling inat!“

„Ja, vi vil tromme Iſteret ud af deres Blærer!“

„Det var godt ſagt, Ole!“ — brummede en fuld Somand — „Vi gjør ikke mange Ord, min Gut, men vi vil viſe dem, at vi er et frit Folk, ſom ikke vrifſer med Agterspeilet, fordi de Fornemme ſlaae Krøller paa Gallionen!“

„Vor Tambour er kommen ſig af ſin Søſyge,“ — udbød jeg — „Men hvad betyder det hele Opttrin? Hvad vil alle diſſe Menneſſer?“

„Det er et Pøbelopløb,“ — ſvarede Halberg, — „ſom jeg ſkal forklare Eder Grunden til, naar Sværmen er truffet forbi. Vi vil dog følge den i en Afſtand, for at ſee Udfaldet.“

Skrigene tabte ſig lidt efter lidt bag det nærmeste Hjørne, og vi ſluttede os til de-efterfølgende Tilſkuere, der, ligesom vi, vare nysgierrige efter at ſee, hvorledes det vilde løbe af.

„En Naſe,“ — tog Halberg tilorde, idet vi gik ned ad Gaden — „En Naſe har givet den første Anledning til alle diſſe Optøier.“

„En Naſe?“

„Ja; der har vanket Naſer i Overflødighed i den ſenere Tid, tunge og drøie.“

„Her ogſaa?“ — ſpurgte jeg.

„Hvor ellers?“

„I hele Danmark — Cenſorerne i alle de danſke Kjøbstæder“

Selſtøgt i Viſterſøen.

„Ah! Vor Censur har ingen faaet idetmindste ingen af de tungeste; thi ellers bar han den neppe saa høit.“

„Det var Grunden til dette Opløb, der skulde forklæres —“

„Behag at høre. I Tirsdags — iforgaars — var det den sidste Mønstringsdag — Commandanten skulde holde Generalreun. Vore Militairmanøvrer foregaae, som Gud og Hvermand veed, paa den saakaldte „Gallyffe“, eller, om I vil, paa Rønne Fjælle. Der manglede Intet af hvad der ellers pleier at give denne Høitidelighed den behørigte Relief. Der var Stibolt's graae Telt, Salgetsjærlingerne med deres Brændeviinslærker, Krambognene med deres Pøberfager, Mød og Punschextract. Der var Præsten Valle fra Aakjær, Major Kaaas — Kronprindsessens ulykkelige Elsker — og der var Tyren fra Arbejdshuset, der blæser Trompet uden Instrument, en Stilling Marschen. Den Eneste, vi savnede, var Thiesen fra Ringebj.“

„Som sad arresteret.“

„Som først igaar fik endt, sin Disput med Politiet. Inden Borgercompagnierne fra Rønne kom for Tour, skulde Geværerne vifiteres af de vedkommende Lieutenanter, for at Commandanten kunde finde Alt i Orden, naar de øvrige Troppesafdelinger vare afmønstrede. En af de Tapprer ved første

Compagni blev befunden uværdig til at fremstilles som et Mønster for sine Kammerater, hvad Orden og Disciplin angik. Lieutenanten dyppede sin Finger i den sorte Olie, hvormed Geværlaafen var oversmurt, og bragte derpaa Fingeren i umiddelbar Berørelse med Forbryderens Næse. Denne Fremgangsmaade vakte Misnoie blandt Tropperne. Den Forurettede stod allerede i Begreb med at viffe Sporene af med sit Urme, da en af hans Kammerater, en velbekendt Partigænger ved Navn Frigaard, lovede ham en Snaps for at lade det være. Borgernes Privilegier vare frænkede, og Fornærmelsen forbrede Satisfaction. Imidlertid gif Mønstringen for sig. Dragonerne modtog „Commandantens Tak for idag“, paa Artilleriet var der Intet at udsætte Chefen, en ung Mand, havde rigtignok begaaet adskillige Bommerter, men „det var rimeligt, at naar han er hvervede sig lidt mere Øvelse, vilde han forsøge den, han allerede havde“; Jægerne overgif Oberstens Forventning; deres Rasthed og Hurtighed tog til Mar for Mar.“

„Det maa altsaa være rene Drenge, der ansættes ved det lette Infanteri,“ — meente Holm.

„Commandanten“ — vedblev Halberg — „begynder at blive gammel. Ride kan han ikke, og som Fodgænger staaer han langt tilbage for vore livskraftige Jægerofficerer. Chefen, der vidste dette,

lod sine Folk manøvrere saaledes, at de inden en halv Time vare baade Obersten og alle Tilskuerne affigte. Det Meste af Manøvreren foregik i en Jordybning — i en lille Dal, omtrent en Fjerdingvei fra Teltene og den egentlige Mønstringsplads."

"Nu kommer da endelig Touren til Borgerne."

"Ja, efterat Læreren i Gymnastiken først havde faaet en Næse, hvis Længde jeg ikke har maalt, og i modsat Fald vilde finde det overskødigt at angive. Dryppende af Sved, ankom Obersten endelig til Borgernes tætsluttede Rækker. Inden Evolutionerne begyndte, blev Enhver, der havde Noget at klage over, opfordret til at træde frem for Fronten og fremkomme med sin Bespørgelse. Uagtet der var commanderet „Ret“ og „Se til højre“, fæstede hele Colonnens Blikke sig pludselig, som paa given Commando, paa den Sværtede, der stod blandt de Øverste paa venstre Fløj. Han nølede længe, men hans Kammerat, Frigaard, puffede ham saalænge i Siden, til han fik ham ud af Gæledet. Begge traadte frem. Frigaard førte Ordet; thi han med Næsen var bleven saa imponeret af Commandantskabets Majestæt og fløderbølgen Herlighed, at han mistede baade Næse og Mund. Efterat Frigaard havde holdt en Tale, hvori han udviklede de nærmere Omstændigheder, gik løs paa Officerernes vilkaar-

lige Færd og appellerede til Commandantens Følelse for Menneſkerettigheder og Borgerværd, blev baade Klageren og hans Sagfører beordrede at træde ud af Gæled, til Mønstringen var gaaet for sig. Da dette var skeet, blev Sagen undersøgt og paadømt; Lieutenanten fik en Næse, den Sværtede erholdt det Raad at gaae hjem og bade sig i sin Kones Vasseballe, og Frigaard blev arreſteret. Denne Kjendelse forbittrede Borgerne, og saavidt jeg kan slutte af de Raad, vi har hørt, er Frigaard's Arreſt Grunden til Oplobet inat."

Vi ankom til Oberstens Bolig. Borgervagten var kaldt ſammen og ſtod opſtillet midt i Gaden med Geværet ved Fod. De gode Mænd ſaae ſaa fredelige ud, at vi vovede os nærmere. Gjennem Gardinerne ſaae man flere Lys ſare forbi Vinduerne indensfor og hørte Lyden af ængſtelige, ſalvende Fruentimmerſtemmer. Hvor Skilsvagten havde gjort af ſig, vidſte Ingen; men da Maanen et Dieblif efter kom tilſyne i Enden af Gaden, bleve dens Straaler reflecterede af en Bajonet, der ſtaf ud af Skilderbuſet; Soldaten havde kaſtet ſig ind i ſin lille, runde Fæſtning, beſteint paa at forſvare den med Liv og Blod. Den oprørſke Maſſe havde ſtillet ſig op paa den anden Side af Gaden, larmende og ſkrigende.

"Frem med Commandantskabet!"

Et Vindue aabnede sig, og et mandligt Ansigt kom tilsynne.

Den Ene tyssede paa den Anden; Commandanten vilde tale.

„Hvad skal dette betyde, Børn?“ — spurgte han, da Larmen var ophørt — „hvorledes skal Commandanten forklare sig denne Sammenstøtlen udenfor hans Huus ved Nattetide?“

„Giv Ordre til at Frigaard sover hos sin Kone inat!“ — raabte en Stemme.

„Hvis du vil sove hos din,“ — tilsvarede en anden.

„J troe at kunne tvinge mig?“ — udbød Obersten opbragt — „Frigaard sidder paa Hovedvagten ifølge Krigsrettens Dom. J skade ham istedetfor at gavne ham; thi ligesaa tilbøielig Commandanten vilde være til at opfylde Ederes befødne Ønske, ligesaa ubevægelig bør han være mod ethvert trodsigt Forlangende.“

Larmen begyndte paany, den Talende lukkede Vinduet og trak sig tilbage. Enkelte Stene bleve skingede mod Ruderne, og Skaarene faldt klingende ned paa Fortouget.

„Det bliver Alvor,“ — sagde Halberg og tog mig om Armen — „Kom, Wulff ... lad os gaae hjem og berolige Martine! Jeg veed, hun sidder oppe og venter paa mig i en dødelig Angest.“

„Lad os dog blive og see, hvad Commandan-

ten vil gribe til?“ — udbød Holm livligt — „Harde jeg blot Mandskabet fra „the Dart“ om mig, vilde jeg forpligte mig til at sprænge hele Sværmen.“

„Det vilde De?“ — brummede en dyb Bassestemme ved Siden af ham. Den kom fra en Mand, hvem jeg havde seet samme Dag paa Broen og hørt benævne som Capitain Wolffsen. Da Natte-luften var temmelig kold, havde han svøbt sig ind i en tyk Vams og bar en lodden Hue paa Hovedet. „Det vilde De?“ — gjentog han og slog Holm paa Skulderen.

„Jeg vilde idetmindste forsøge det,“ — svarede Holm forundret.

„Saa bliv, min Gut! Her er en god Næve paa sit rette Sted.“

„Det troer jeg selv; men da vi kun ere To, tvivler jeg om, vi blive mandstærke nok.“

„Jeg veed dog ikke,“ — mumlede Manden med Vamsen i en ironisk Tone — „Siden Synet af mit gamle Meersums-Pibehoved jog Allingeboerne Fanden ivold*), har jeg ingen Ret til at antage Umuligheder.“

J dette Dieblit sløi Gadedøren op, og Ober-

*) Historisk. De antog Pibehovedet for Skjæftet af en Pistol.

sten viste sig paa Trappen i fuld Uniform. Der indtraadte atter en dyb Taushed.

„Denne Nat“ — tog han til orde med Hefsig-
 ighed — „vil Mangen blandt Jer komme til at
 mindes med Anger og Fortrydelse. Enhver, der
 ikke vil behandles som Urofsifter, pakke sig vie-
 bliflig!“

Ingen svarede, men man hørte atter den kling-
 rende Lyd af en ituslaaet Rude.

„Gaarden er fuld af Dragoner,“ — vedblev
 Obersten med hævet Røst — „Blive I staaende
 i to Minutter længer, lader jeg Porten aabne og
 giver dem Ordre til at hugge ind!“

Han blev afbrudt af Mængdens Haanlatter.
 Nogle pøb, Andre bandte, og der sparedes nu
 ikke længer paa Stenene. Dog forekom det mig,
 at Nogle blandt Skaren listede sig bort.

„Commandanten er bange,“ — lallede en be-
 rusket Person, der støttede sig op til Muren paa
 den modsatte Side „Commandantskabet er ...
 den Onde prae mig bange for Trøien.“

„Hvo vover at sige det?“ — raabte Obersten
 forbitret, idet han trak sin Sabel og før hen-
 imod ham.

„Vi er vi er et frit et frit Folk,“
 skønnede den Berusede og sank lidt efter lidt ned
 paa Steenbroen, hvor han blev liggende uden Be-
 vidsthed.

Det var den drufne Henriksen.

„Vi maae giøre Ende paa dette Uvæsen,“ —
 afbrød Manden med Bamfen og traadte hen imel-
 lem den ophidsede Mængde. „Stille her!“ —
 tordnede han med en Stemme, der overdøvede de
 stærkeste Strig — „Stille!“

Det lod til, man havde Respect for ham; thi
 Larmen lagde sig viedbliflig.

„At tage sig selv tilrette,“ — raabte han i en
 hydende Tone — „kan nogenlunde gaae an til-
 fæd, hvor man ikke altid har Loven ved Haanden,
 men tillands duer det ikke ... og det maatte I
 vide, hvis I ikke havde drukket Jeres Smule For-
 stand bort i „Bjaltensborg“ og „Skjæggehullet.“

„Bravo!“ — raabte flere Stemmer blandt den
 leende Skare.

„I spille Frihedshelte inat,“ — vedblev han
 — „men det Mod, der er hentet fra Brændevi-
 nen, gi'er jeg ikke en Ende raadvent Løng for.
 Er der ingen Sefolk mellem Jer?“

„Jo ... jo!“ — lod det fra forskjellige Kanter.

„Nu vel — lad dem træde frem! Jeg har
 et Par Ord at fortælle dem om Braris ombord,
 naar man vil anfre med et Fartøi i Krigstider.“

Han traadte op paa Fortouget udenfor Com-
 mandantboligen og saae sig snart omringet af
 nogle og tredive kraftige Skiffelser.

„I veed Alle, hvem jeg er,“ — sagde han, idet

han gik frem og tilbage paa Fliserne — „og I veed ogsaa, at jeg boer i den hvide Gaard her ved Siden af Ikke?“

„Det veed vi, Capitain Wolffen,“ — svarede En af Søfolkene.

„Det var min Mening at gaae tilføis, da jeg blev purret ud af disse strigende Landrotter,“ — vedblev han og pegede paa den lyttende Hob — „Men jeg gjorde mig det til en fast Regel, da jeg foer til Caps, aldrig at gaae tilankers i et usikkert Farvand. I have vel sagtens hørt tale om, hvordan jeg gik tilværks mod Engländerne. Hvergang jeg kom ind paa en Rhed eller i en Bugt, stod jeg i Merset med min Riffert; thi min Roerganger kunde jeg lide paa, og begge mine Styrmande vare dygtige Rodfer. Saa jeg altfor mange mistænkelige Seilere omkring mig — nu, saa holdt jeg udestet igjen og opsogte mig en anden Plads; men hvor mine Kanoner kunde rense Farvandet for trættefjære Kammerater — der gjorde de det — og da først jod jeg mit Anker falde. — „Med andre Ord, mine Venner,“ — tilføiede han og standsede pludselig i sin Gang — „Jeg trænger til Rattero. Har jeg fortjent den, saa klat mig den!“

„Det skal vi!“ — udbød En af de smigrede Søfolk og blottede sin mustuløse Arm „For os an!“

„For os an! For os an!“ — raabte de Øvrige og fulgte deres Kammerats Exempel.

Wolffen tog sit Uhr op af Lommen og holdt det mod Maanen.

„Klokken mangler tre Minutter i halveet,“ — sagde han — „Hvis Gaden ikke er ryddelig paa Slaget Halv,“ — tilføiede han koldt og vendte sig om imod den forbløffede Mængde — „skal jeg lære Jer en Engelsklands fra Capertiden!“

En huul, truende Mumlen fløi gennem Staden, men Optinet havde gjort sin Virkning, og inden de tre Minuter vare forløbne, havde Mængden, under Søfolkernes og Tilskuernes lydelige Ratter, trukket sig ud af Stodvidde og bøiede om Hjørnet op til den saakaldte „Snellemark“. Søfolkene skiltes ad, efterat have udbragt et Vivat for deres Anfører, og Gaden blev tom.

Den sammenrottede Sværm trak sig op paa Storeplads, hvor den begik adskillige Græsker, Ruderne bleve slaede ind hos Auditeuren, der havde voteret i Krigsretten over Frigaard, og Politimesteren, der forsøgte at gjøre Ende paa Optøjerne ved fredelige Formaninger, fik en Steen i Rassen.

Udenfor Borgerchefens Huus foresaldt der ogsaa adskillige Optin, som jeg dog først fik at vide af Holm den næste Morgen; thi Halberg, hvis Befymring for „Martine“ tiltog med hvert

Dieblif, fik mig overtalt til at følge sig hjem, inden Uroftifterne havde endt deres Nattevandring. Det lyffedes Borgerchefens Anfeelse blandt Mængden at tilveiebringe, hvad hverken Commandantens militaire eller Politimesterens civile Myndighed havde formaaet at bevirke: Rolighedens Gjenoprettelse i Byen. Man havde bemærket et ungt Menneſte, der under Raabet „Leve Commercen!“ havde anbragt en Steen ſaa uheldigt, at flere af Byens agtbare Familier bleve ſatte i alvorlig Befymring. Holm meente, det var Urnſen . . . en Paafand, jeg ogſaa hørte bekræftet af flere; men Sagen blev neddyſſet, og Forſeelsen fulgtes ikke af nogen offentlig Straf, ſkjøndt der mumledes om en betydelig privat Pengebøde.

Nattens Begivenheder kronedes endelig af en Ildbrand; men om denne ſtod i Forbindelse med Opløbet, fik jeg aldrig at vide. Skriget „Brand!“ vækkede mig op af min Sovn, da jeg havde ligget omtrent en Time; jeg kunde høre Folk løbe til og fra baade i og udenfor Huſet; men jeg var for meget Kjøbenhavnſer til at lade en i mine Tanter ſaa almindelig Tildragelse afficere min Sindſro. Under Pompernes ſtadige Gang udenfor mine Vinduer ſlumrede jeg ind igjen og vaagnede ikke næſte Morgen, før Solen ſtod høit paa Himlen.

Man hørte ikke tale om Andet i Byen end om Opløbet og de under ſamme foreſaldne Scener. Man tabte ſig i ængſtelige Formodninger om hvorledes det vilde gaae Deeltagerne deri; men Diſſe ſtolede paa deres Mængde, og Røgtet om at Frigaard var bleven ſat paa fri Fod om Morgenens beroligede Gemytterne. Halberg havde allerede været ude i Byen, inden jeg ſtod op, for at udførſke Stemningen, og kom tilbage med den Overbeviſning, at der ikke engang vilde blive optaget noget Forhør.

Da vi ſad ved Frokoſtbordet, kom Holm. Han havde, fortalte han, været nede ved Havnen, for at aſſerere et Par Breve med en Jagt, der ſkulde afgaae til Kjøbenhavn ſamme Dag, og havde ved den Leilighed opfanget adſkillige Bemærkninger om Dagens Thema. Nogle meente, at man havde indjaget „de Store“ en gavnlig Frygt, og at det givne Exempel vilde afſtraffe dem fra at drive Sagen videre; Andre troede, at der vel vilde blive anſtillet Forhører, men kun for Formens Skyld, og at de Skyldigſte vilde ſlippe med et Par Dages Fængſel paa Bond og Brød. Skadeserſtattung for de ituslagne Vinduer kunde der ikke blive Tale om; Vedkommende vilde blive nødt til at betale „Glaſeren“ af deres egen Lomme.

Vi fladdrede endnu om Aftenens Begivenheder, da Huusjomfru'en kom ind og bad Halberg

træde udenfor; Raadstuetjeneren ønskede at tale med ham.

„Min Gud!“ — udbød Madam Halberg med et ængsteligt Blik paa sin Mand — „Du tog dog vel aldrig Deel i Optieirne iastes?“

„Jo, hvad Andet?“ — sagde Halberg og lo — „Du veed jo, jeg sværmer for Frihed og Lighed undtagen i mit eget Huus, hvor jeg rigtignok ingen Rivaler taaler i min Hersthermyndighed. — Lad Bramsen komme ind!“

Raadstuetjener og Arrestforvarer Bramsen var en gammelagtig, hvidhaaret, spinkel og skindmager lille Person. Han havde tidligere været Skolelærer og Poet og derpaa gjort Tjeneste paa en Orlogsmænd som Mariner. Efter mangfoldige Skjebnens Omverlinger var han endelig kommen til Bornholm, hvor han fik Plads paa et Con-
toir. Da hans Principal ikke kunde bruge ham længer, tiltraadte han sin nuværende Post. Men denne behagede ham ikke. Den paalagde ham for stort Ansvar og indbragte ham for Lidt. Og i Embedets egen Natur og Væsen laa der Noget, der ydmygede hans Stoltthed. „Thi vi have seet bedre Dage“, — pleiede Bramsen at sige — „det var ikke sjunget for vor Bugge, at vi saaledes skulde blive sat til Bogter over Menneskets jordiske Gylster vi, som engang bidrog vor Skjærv til Menneskets aandige Udvikling. Men vi maa

trøste os med at Apollo vogtede Røer i Thessalien, og at Dionysius blev Institutbestyrer i Corinth.“

Der var Noget i Bramsen's hele Personlighed, baade i hans Væsen og Ydre, der mindede mig om Blot Tøren; men Bramsen var besteden. Han løi aldrig, pralede aldrig, og skjøndt han i Almindelighed betjente sig af Pluralis Majestatis og sagde „Vi“, hvor Talen var om hele Retspersonalet eller dets enkelte Medlemmer, var dette kun et uskyldigt Bif for at følge sin egen dybtstulte Ubetydelighed. Ved Hjælp af dette „Vi“ hævede han sig op til sine Principalers Standpunct, hvor Talen var om dem, og drog sine Foresatte ned til sit, hvor han selv var den Handlende.

„Nu, Bramsen,“ — sagde Halberg, da denne traadte over Tærskelen med mange jirrlige Buf — „Hvad fører De i Deres Skjold idag? Min Kone er bange for, De kommer for at arrestere mig.“

„Deres Kone, Kjære, er af en spøgelseslignende Natur,“ — meente Raadstuetjeneren med et høfligt Smil — „Det er Skjønhedens og Ungdommens Privilegium. Nei, Herr Halberg det er ikke saa vel.“

„Saa vel?“

„Ja, Hvistarede; vi vilde ønske, vort Buur var fuldt af mange slige Fugle; men det er lutter Skader, Kjære Skader og hase Ravne, vi have at bestille med. Der er ikke en eneste Sid-

ffen imellem dem, der kan underholde vort Dre med behagelige Toner."

"Nu, den Første blev De dog af med forleden, Bramsen."

"Tjiefen mener De Ja, ham maatte vi lade flyve; men en Anelse siger os, at hans Vinger ikke vil faae Tid til at vore synderlig ud, inden han besøger os igjen."

"De har dog ikke faaet noget nyt Beviis imod ham?"

"Endnu ikke, men det vil neppe vare længe, inden han lader høre fra sig paany. De kjender sikkert det gamle Drdsprog om Kruffen, der gik tilvands saa ofte ..."

"Til den blev ligesaa affældig og forslidt som Drdsproget. Kom her, Bramsen ... kom og prøv en Genever! — Er det den velvise Magistrat, der ønsker at tale med mig?"

"Det er Politiet, Høistærede," — svarede Raadstuejeneren med et Bux, idet han modtog den tilbudte Bederqvælgelse.

"Dog aldrig i Anledning af Tumulten iastes?"

"Netop, Kjære ... i Anledning af denne sorgelige Conflict mellem ... mellem —"

"Mellem engelsk Patentglas og bornholmske Pottefaar."

"Om De saa vil, ja ... mellem Autoriteterne og Folkets Frihedsaand. De og En af Deres

ærede Gæster jeg veed ikke, hvo af disse to Herrer der hedder Bultff," — tilsvarede han i en høflig Parenthes — „ere blevne angivne som Vidner til de stedfundne Begivenheder."

"Det er altsaa for at aflægge Vidnesbyrd i Sagen, Politiet er saa grusomt at rive os bort fra vort Frokostbord. Jeg troede næsten, det Hele vilde gaae af uden Spræld fra Dørighedens Side."

"Vi see os desværre trængte til at skride kraftigen ind, Herr Halberg og De vil vist ikke mistyde vor Fremgangsmaade dertil besidder De formegen Forstand —"

"Jeg takker Gud, Bramsen."

"Hvis vi fulgte vort Hjertes Tilskyndelse," — vedblev Arrestforvareren og rettede sig i Beiret — „og lode Sagen gaae upaaagtet hen, vilde vor Egeghyldighed synes saameget mere paafaldende, som der ingen Tvivl er om, at Historien jo vil vække Sensation i Kjøbenhavn, naar den bliver udbredt sammesteds, smykket med vidunderlige Tilslæg af de Herrer Stiksføreres rige Phantasi. Vi vilde helst undgaae det, Høistærede; der vil blive saa Meget at tage vare paa og saa Meget at løbe om, at vi sandelig ikke indsee, hvorledes det vil lykkes os at forvalte vor Bestilling med det det samvittighedsfulde Overblik, en Mand i vort Råd bør være begavet med ... og den Løn. Embedet indbringer, egner sig da heller ikke til at

Erklæret i Østergaard.

begeistre for Forretningerne," — tilføiede han sagtere — „Detmindste er det ingen gylde Spore."

„Med andre Ord, De føler Dem misfornøiet med Deres Post," — sagde Holm.

„Det nægter jeg ikke; hvis der tilbød sig en gunstig Leilighed til at stige op af denne lave, smudsige Sphære, vilde vi med Glæde benytte den."

„De er ingen Bornholmer, saavidt jeg kan høre paa Deres Dialect."

„Nei, min Herre; vi saae første Gang Lyset en smuk Sommermorgen paa et Høloft mellem Hobro og Mariager. Kostet var saa utæt, at Guds Sol tittede ind paa vor Bugge og hilsede vor Indtrædelse i Verden. Dette ansaar vor Moder for et lykkeligt Tegn og troede i sit Hjertes Enfoldighed ..."

„Ja, ja, Bramsen," — sagde Halberg, der bemærkede sin Kones Utaalmodighed — „Vi kende Deres Historie. Gils Politimesteren, at vi skulle indfinde os om et Dieblif."

Raadstuetjeneren bukkede og gif. Holm saae paa sit Uhr og reiste sig.

„Jeg maa nu sige Dem Farvel for idag," — sagde han — „Jeg har et Grinde at udrette paa Landet og kommer ikke tilbage førend imorgen."

„Jeg gjør Dem gjerne Selskab, hvis De vil vente, til vi have aflagt vor Forklaring paa Raads Auen."

„Følgiv, at jeg aflaaer Deres Tilbud. Jeg vil see den Plet igjen, hvor jeg tumlede mig som Dreng for ti Aar siden, og en Søn staaer helst alene ved sin Moders Grav."

„Men vi sees dog imorgen?"

„Ja, hvis De kommer til Almindingen."

„Det kan De stole paa. Men Almindingen er stor; — bestem et Sted, hvor jeg kan træffe Dem paa en vis Tid."

„Kloffen fer — og Ruinerne af Gamleborg, om De vil."

Han hilste og tog Afked. Jeg fulgte ham ud i Forstuen, da jeg var nysgjerrig efter at see, om Thiesens Svoger havde indfundet sig efter Aftale. Bonden stod i Boutiken og kjøbslog med Huusjomfruen. Da han fik Die paa den unge Sømand, der gav ham et hemmeligt Bink til at følge sig, afsluttede han Handelen med en Hurtighed, der syntes at forbause Pigen, og ilede ud paa Pladsen med sine Varer. Holm tog Veien til sit Logis; den Skaldede fulgte ham i en Afstand.

Holm's Ord havde gjort Halbergs nysgjerrige. Det var tydeligt, meente de, at jeg maatte kende ham nøiere, end min Beskrivelse af ham Aftenen iforveien havde givet dem Anledning til at troe. Deres Udfritten satte mig i Forlegenhed; dog slap jeg taaleligt derfra, uden at røbe Noget

af hvad Holm ønskede fordulgt. Madam Halberg meente, at hun aldrig havde seet en smukkere ung Mand; Halberg rynkede Panden. Dette ansporede hende til at fordobble sine Lovtaler, og jeg undlod ikke at understøtte dem paa det Kraftigste. Med et glubende Blik paa sin Kone ilede han ud af Stuen, forfulgt af vor drillende Latter, og i det muntreste Lune af Verden betraadte vi den imponerende, grundmurede Toetagesbygning, der flankerer „Storeplads“ under Navn af den nye Raadstue. En hæsligere offentlig Bygning end den gamle har jeg, i Forbigaaende sagt, aldrig seet.

Man opfordrede mig paa det Høitideligste til i mit Vidnesbyrd at følge Sandheden i dens videste Omfang. Jeg maatte uvilkaarligt smile, da jeg hørte dette Udtryk; thi blandt de to à tre hundrede Mennesker, der udgjorde Massen af Roslighedsforstyrrelserne, kunde jeg kun betegne To. Resultatet af min Forflaring blev da det: at Arngen havde givet et Par Stumper af en fransk Frihedssang tilbedste, og at Henriksen havde oversat disse i bornholmst Styrmandsprosa.

Niende Capitel.

Almindingen.

Almindingen er en af Danmark's skønneste Skove og i sin Natur den eneste i sit Slags. Gjennemfuret af dybe Dale, frembyder den mangfoldige Hvidepunkter, hvor Diet frydes ved fortryllende Udsigter over Skovens enkelte Dele. Opkørselen til Rytterknægten er især henrivende. Den lavere liggende Christianshøi med sin hvide, teglhængte Pavillon og sin majestatiske Obelisk stilles fra Bjerget ved en bred, skovbegroet Dal, hvor Alt er evig grønt. Paa den anden Side Høien hæver Skoven sig atter, indtil den omtrent naaer samme Høide som Nasen, hvorpaa Tilskueren staaer. Røven og Haren boe i Busken, Hugormen under den høie Lyng; Ornen staaer i Skyen som et ubevægeligt Punkt eller svæver i langsom Flugt henover Trætoppene, hvor „Skadan“ furrer og Schafferer flaaer. Fra selve Toppen af Bjerget er Udsigten mere storartet, men langt mindre interessant. De Sogne, der nærmest omgive Skoven, ere mindre rige paa Naturskønheder end de nordlige.

Jeg glemmer aldrig den Midsommeraften i 1831, da jeg stod paa Slotslyngen med en fjær,

nu afdød Ven. Vi havde gjort en Fodreise til Ruinerne af den minderværdige Borg paa Hammerflippene og vare paa Hjemveien til Rønne, da en Udsigt, hvis Mage jeg aldrig har seet, hverken før eller siden, standsede vore Fjed og opfyldte vore Hjerter med agte, uforfalsket Begeistring. Vi stode sikkert henved femhundrede Fod over Havet; Elotsruinerne og Hammerfyret udbredte deres massive Former i skarpe Omrids ved Foden af det colossalfste Urstjeld, til hvis Top Tilfældet havde ledet vore Skridt; hele Kysten laa affloret for os ligesaa Gudhjem nordpaa, og fra Salomonsscapellet sydpaa forbi Jonskirken, Hasle og Rønne. Atmosfæren sov; Sønnen havde udjævnet enhver Fure i dens Pande; der var ikke en Sky at opdage under det blaae Telt, der hvævede sig over os; Luften var saa reen, at jeg troede mig henflyttet til Calabriens Kyster. I ustandset Jil svævede Blikket over det brede Dyb, der skiller Den fra Sverrig; jeg talte ti Kirker i Skaane. Tilhøre sømmende Christiansø paa Bandspeilet som en chineesisk Landsby paa Yangtseliang; Taarnet med sin blodrøde, korsformede Kongefane stod saa tydeligt i Horisonten, som om vi havde seet det gennem en omvendt Dollonds-Kikkert. Min fremherskende Tanke var den, at hvis Kjøbenhavnerne vidste, hvilke rige Naturgaver der stode til deres Raadighed i fireogtyve Miles Afstand fra

deres fattige „Environs“, vilde Prinds Wilhelm ikke faae Grund til at klage over Forstyrrelse i sin Middagsluur paa Charlottenlund. Nu vilde jeg tilføje: og Livolitionairerne vilde gaae tilgrunde.

Efter en halv Times Kjørsel gjennem Skoven holdt vor Vogn ved Foden af „Jomfruhøien“. Den temmelig stejle Straaning og Skovsletten ovenpaa var bedækket af Telte og Kramvogne. Høien og Veien nedenfor lige hen til Kilden vrimlede af glade Mennesker fra alle Kanter af Landet: fra Sandvig til Boderne, fra Hasle til Nexø. Paa begge Sider af Veien og langs denne var en Mængde Fruentimmer selskabet med at koge Kaffe. Til den Ende havde man anbragt en Jordybning i Jorden under Kjedlerne og opfyldt dem med Dvas og tørre Dviste, der blussede lystigt iveiret. Alt gjenslød af Jubel og Latter; det var en Folkefest i Ordets sande Betydning.

Vi besteg Høien og traadte ud paa den smukke Græsplaine, der omgiver Christian den Ottendes Mindestøtte. Paa Madam Halberg's Forslag gik vi rundt, for at tage de forskellige Smaagrupper i Diebyn, der havde leiret sig i Græsset.

Blandt dem, der kom os imøde, bemærkede jeg til min Forundring Student Arngen og hans Cousine, ledsagede af en ung Mand i Jagtdragt.

„Ah — skal vi træffes her?“ — raabte den

Første os imøde, idet han svingede sin Stof —
„Et uventet Møde i Sandhed!“

„Ingenlunde, Herr Arngen,“ — svarede Halberg tørt — „efter Deres Yttringer sidst, vi vare sammen.“

„Hvorledes da?“

„Jeg veed jo, De er bleven en Folkeven. Hørte jeg Dem ikke tordne løs mod Aristokraterne i Torsdags Aftes udenfor Gæstgiver Sonne's Port?“

„De maa vist have hørt feil, Herr Halberg,“ — sagde Cousinen knipst — „Theodor er konservativ.“

„Sandskerne bedrage ofte, Herr Halberg,“ — meente Arngen — „Vi leve i en Verden fuld af Illusioner. Tillad mig,“ — vedblev han, for at føre Samtalen hen paa noget Andet, og vendte sig til mig — „tillad mig, min temporaire Reiseskammerat, at forestille Dem min Cousine paa Modreneside, Fruen Ida Anine Birk!“

Cousinen neiede fornemt; jeg bukkede pligtsskyldigt.

„Hvad har da egentlig bevæget Dem til at tage Deel i Nationalfesten?“ — spurgte Halberg.

„Lune,“ — svarede Studenten stammende — „Tilfælde....“

„Talelse for Naturen og dens Poesi,“ — afbrød Cousinen ham pathetisk — „og Beundring

for dette værdige Minde om vor høie Thronfølgers Nedladenhed,“ — tilføjede hun og pegede paa Støtten — „dette stolte Vidnesbyrd om et Folks Loyalitet og Hengivenhed for sit retmæssige Kongehuus Man kan ikke beskue det for ofte, naar man bærer et danskt Hjerte i sin venstre Side.“

Studenten tilkastede os et triumpherende Blik.

„Det kalder jeg Veltalenhed,“ — mumlede han — „Videre, Ida — videre!“

„Omfredset af Skovens ædleste Fugle,“ — vedblev hun i Ertase — „af den kongelige Ord, den modige Falk, den smeltende Rattergal“

„Og den fede Kramsfugl,“ — tilføjede Jægeren sagte —

„Stander Monumentet der paa sin Djeldsoffel gennem Sekler, trodsende Grigigheden.“

„See, dine Ord gaar i Dpfylde som en begejstret Prophetindes, min Pythia!“ — udbrød Arngen og stirrede op i Luften.

Vore Blikke fulgte hans; en stor, enlig, forvildet Fugl kom nede fra Skoven, omcirklede Støtten et Par Gange og tog endelig Plads paa dens Epidse, hvorfra den gav sin Rørvarelse tilskjende ved et høit, spottende Skrig.

Jægeren udbrød i en høi Skoggerlatter, hvori vi Andre ikke vare sene i at deeltage. Fuglen hørte uheldigvis til Krageflægten.

Fruen Ida slog sin Parasol op, vendte os

Ryggen uden at hilse, og gik videre. Anngen rettede paa sine Briller, trak sine Slipper ivejret, tilkastede os et mørkt Blik og fulgte sin Pythia.

„De Drne og Fiske, Froken Birt's Begejstring fremtryller paa Christianshei,“ — sagde Jægeren og kastede sin Dobbeltslint over Skulderen — „baader det ikke at vente paa. Jeg foretrækker at fornye mit Bekjendtskab med Bekkafmerne i Rosen ved Lilleborg.“

„Du maa hjælpe os at drikke et Glas Vin, naar du kommer tilbage,“ — sagde Halberg — „Kloffen ti træffer du os i Pavillon.“

„Godt,“ — svarede Jægeren — „Jeg skal indfinde mig. Jeg agter desuden at tage mig et Svingom iasten med Akerfjogns Piger.“

„Faldet Deres Bei forbi Gamleborg, min Herre?“ — spurgte jeg.

„Nei Gamleborg ligger i den Retning — Borreso i den. Men hvis De ønsker at besøge Stedet, skal jeg skaffe Dem en Vejviser.“

„Jeg vil være Dem særdeles forbunden for denne Tjeneste.“

„Behag at vente her et Dieblif. — jeg kommer strax tilbage,“ — sagde Jægeren og snerede sig i Retningen af Indgangen til den aabne Plads.

„Hvem er denne unge Mand?“ — spurgte jeg.

„Skovfoged,“ — svarede Halberg — „og den bedste Skytte paa vor D. Jeg har ofte været

paa Jagt med ham, men har endnu aldrig seet ham seile et Skud.“

Jægeren holdt Ord og kom tilbage med en gammelagtig, bondeflædt Mand, i hvem jeg til min Overraskelse gjenkjendte den Staldede fra Ringebu Kro. Han hilsende med en ligefrem, utvungen Mine; men Intet i hans Væsen røbede, at vi havde seet hinanden før.

„Vi vil vente til Kloffen halvt,“ — sagde Madam Halberg, da jeg lavede mig til at gaae — „Kommer De ikke til den Tid, maa baade De og Deres Ben finde Dem i at undvære Afstemmad.“

Vi forlode Pladsen.

„Hvor er Thiesen?“ — spurgte jeg, da vi havde fjernet os saa langt, at Ingen kunde høre os.

„Han er her,“ — svarede Bonden — „nede i et af Teltene ved Beien.“

„Bliver han arresteret?“

„Jeg venter Politiet hvert Dieblif.“

„Men er Deres Nærværelse ikke nødvendig, naar han bliver grebet?“

„Nei. Hverken min Svoger eller min Søster maa vide, at jeg har havt Haand med i Spillet.“

„Har De talt med min Ben idag?“

„Ja, og jeg veed, at han i dette Dieblif venter Dem paa Gamleborg.“

Efter et godt Dvarere's Gang ad en smal

Todsti gjennem den tætteste Deel af Skoven naaede vi Borgen. En mæssig, grundfast Steenvold vis-
ser endnu, hvor Ringmuren har staaet; men ibrigt er ethvert Spor udslettet af den gamle Rø-
verredes Tilværelse. Skovrideren havde ladet Træerne hugge bort paa den Side af Hjelddet, der vender
ud mod Echodalen, og paa den ryddede Plet var
der anbragt Bænke til Bequemmelighed for be-
undrende Naturvenner, saaledes at man i al Ma-
gelsighed kan vederqvæge Diet ved den fortryllende
Udsigt over Echodalens smilende Skjønheder. Det
er et Syn, der nok kunde bevæge en af Dan-
mark's og Europa's største Naturkjendere til at
misunde Skovrideren hans bestedne Bopæl ved
Foden af det urgamle Fjeld.

Holm sad paa en af Bænkene med Ryggen
mod Indgangen og saa fordybet i Betragtningen
af Landskabet nedenunder, at han ikke mærkede mit
Komme, førend jeg tog Plads ved Siden af ham.

„Er De kommen alene?“ — spurgte han og
saae sig om.

Han fik Die paa min Beiviser, der var ble-
ven staaende i en ærbødig Afstand, og ilede hen
imod ham, inden jeg fik Tid til at svare.

„Er det skeet?“ udbød han.

„Endnu ikke,“ — svarede Bonden — „Han
sidder og pimper med Holger Bistrup nede mellem
Kramvognene.

„Huff vel paa, at vor Contract er ugyldig,
hvis han undgaaer os i Aften!“

„Hvad jeg har lovet, skal jeg holde Om
De vinder Roget ved det, kommer ikke mig ved.“

„Nu vel — jeg haaber for første Gang at
finde min Næste egennyttig.“

„I det Haab vil De sjelden see Dem skuffet,“
— meente den Skaldede med et polist Grin —
„Guldets Glands, veed De nok, smelter Hjertet
af Staal. Forresten troer jeg, at Deres Penge
blive anvendte i en arlig Sag.“

„Den Tro kan De roligt nære. Og nu far-
vel til imorgen Vi kunne nok finde Veien til-
bage uden Hjælp.“

Bonden skjernede sig.

„Imorges“ — sagde jeg, da han var borte
— „spurgte Madam Halberg mig om Grunden til
min Uro og mit utaalmelige Væsen. Jeg greb
et Svar ud af Lufsten; men havde jeg været op-
rigtig, maatte jeg have bekendt, at det var Læng-
selen efter at høre fra Dem, der gjorde mig utaf-
nemlig mod hende. Dersom De ikke tilfreds-
stiller min Nysgjerrighed, vil Intet i Verden kunne
retfærdiggjøre Dem for Beskyldningen for raffine-
ret Grusomhed.“

„Deres Nysgjerrighed kan jeg snart tilfreds-
stille,“ — svarede Holm — „men maaffee neppe
Deres Forventning. Min Fader døde for flere

Nar siden paa Bistrupgaard; Ensen hysler med Spinderoffen i Ners Arbeidshuus; Sonnen har ladet sig hverve i russisk Tjeneste; Døttrene spaae i Kaffe og leve af deres egne Midler, snart hist, snart her; Gaarden er i Fremmedes Hænder."

Den Tone, hvori alt Dette blev fremsat, var saa besynderlig, at jeg ikke vovede at komme frem med noget nyt Spørgsmaal.

"Bræsten lever endnu," — vedblev Holm efter en Pause — "Det var ham, der underrettede mig om mine Familieaffairer. De kan troe mig, om De vil — men jeg lyttede til denne forkeerte og dog saa naturlige Historie med en Følelse, der lig-nede tilfredsstillet Had."

"Had? Endnu?"

"Ja — men det smelte i Taarer ved min Moders Grav. Nok derom! Jeg vil søge at glemme Alt."

"Kan De det?"

"Emmeline Wilkins vil hjælpe mig; hendes Arme ere skabte til at bryde alle de Under i Slum-mer, der udgik fra Pandora's Kiste. Kom," — udbød han med et opklaret Blik og tog mig under Armen — "lad os undersøge, om der ikke skulde flyde en lille Lethesflod gennem denne deis-lige Dal!"

Vi forlode Borgruinerne og klattrede ned ad det stejle Fjeld.

Den Jordybning, der danner sig mellem „Styr-tebakterne" og Bornholm's sydlige Terrasse, kal-des Echodalen eller, med et almindeligere Navn, Rodalen. Ved Gamleborg bliver den bredere; de omgivende Høider træde tilbage; Graniten, der dybere inde staaer steil og blottet, indhyller sig her i et jævnt opadgaaende Jordlag, og Dalen mister sit Navn.

Paa flere Steder skulde man troe, at Kunsten og Menneskets dannende Haand havde gjort sig gjel-dende i ægyptisk Maalestof. Den lodrette, plane Fjeld-rag er saa glat, at Diet oftere svæver hen ad dens haarde Flade, uden at opdage en eneste Spalte paa et Omfang af flere hundrede Fods Længde og Høide. Den dybere og større Dyndal i Rosogn frembyder de samme Naturphænomener, og et endnu sølsommere sees i Obelisserne ved den nærmeste Kyst. De af mine Landsmænd, i hvis Arter Blodet ruller en Smule raskere end i Hol-landerens eller Estimoens, reise selv hen og see! Lad dem ikke have Grund til at gribe i egen Barm, naar man fortæller dem om Nordmanden, der kan høre Sarpen bruse, uden nogensinde at ændse den, og reiser til Schweits for at see Laufen!

Vi streifede gennem Dalen, besteg Rytter-knægten, drølede et Dieblis paa Fragmenterne af Lilleborg og ankom endelig, efter en trættende,

men belønnende Vandring, til Christianshøi en halv Time efter Solens Nedgang.

Dandsens Genius havde sit Herredømme i Pavillonen; Vinens sit i Teltene og mellem Bogene; Kjærlighedens sit mellem Buffle og de svimmelhvie Træer, hvor Rattergalens smeltende Toner opfyldte Ungerfødens Bryst med en Længsel og lagde Dvertalelsens Honning paa hans Tunge.

Vi standsede ved Indgangen til Pavillonen og betragtede Dandsen. Man havde arrangeret en Cotillon og anbragt en Stol midt i Kredsen. Jageren, der var vendt tilbage fra sin Dent, før netop forbi os med sin Dame i en feiende Holsteens. Det lod til, at han dandsede med Velbehag; thi han holdt ikke op, før en stoiende Klappen fra de Omstaaende mindede ham om at hans Tour var ude. Han ledsagede nu sin Dame hen til Stolen, hvor hun modtog en Ring, et Tørklæde og en lille Kurv. Den Cavalleer, hun gav Ringen, blev hendes egen; den, hun rakte Tørklædet, havde Tilladelse til at vælge sig en Dame selv, og den Ulykkelige, der fik Kurven, maatte tage Plads paa Stolen og blive siddende, indtil et eller andet quindeligt Hjerter felte sig smeltet ved Synet af hans Lidelser. Hvor studsede jeg ikke, da jeg i Jagerens Dandsferinde gjenkjendte den lille Enke, hvis bedende Blik saa Dage isør-

veien havde styrket min Arm til kraftige Aaretag. Det var Fru Thomsen.

Hendes Cavalleer ilede hen til Døren og opfordrede Holm og mig til at følge sig. Vi adløb og knælede Begge for den smukke Enke. En tredie ung Mand sluttede sig til os.

Jeg var forsængelig nok til at vente Ringen og taabelig nok til at ærgre mig, da Enken med et Smil overrakte mig sit duftende Tørklæde. Jeg reiste mig i ondt Lune og vilde just ile hen til Madam Halberg, der betragtede Oprinet med synlig Interesse fra sin Stol i den anden Ende af Bærelset, da Synet af mine to Rivaler sængslede min Fod til Pletten.

Enken var i synlig Forlegenhed for hvad hun skulde gjøre, og jeg vilde selv have været det i hendes Sted. Ved Siden af Holm knælede hans Dødsfjende, Gustav Brandt.

Hans sorte Dine flammede i en uhyggelig Ild, der stak sælsomt af mod Vandens og Kinderens affesfarvede Blegghed. Hans magre, skændt sene fulbe Haand knyttede sig frampagtigt over Knæet, hvorpaa han støttede den; men ingen Mine i hans Ansigt røbede den Bevægelse, han var i, uagtet hver Aare laa saa tydelig og spændt under Huden, at jeg hvert Dieblisk frygtede, at noget Uventet, noget Rædselsfuldt skulde afbryde den piintlige Scene.

Krebsen trak sig tættere sammen; Alles Dine fæstede sig med spændt Forventning paa den Haand, hvori Damen holdt den skiebnesvangre Ring. Hendes Forlegenhed tiltog, jo større Vigtighed man syntes at tillægge hendes Valg. Jeg stod som paa Gløder.

Bludselig foer Holm op fra Gulvet, banede sig, til Tilskuernes store Forundring, iilsomt Behen til Døren og forsvandt.

Krebsen trak sig atter tilbage; man ventede med Rette i næste Dieblif at see den lykkelige Rival bemægtige sig sit Bytte og benytte den Forret, en Andens utilgivelige Resignation tilstod ham. Men min Aneelse havde ikke bedraget mig.

Brandt blev liggende ubevægelig; Ringen sunkede for hans Dine, men uden at blive grebet. Hans Dine luffede sig.

„Gud! Han besvimer!“ — raabte den smukke Kone og reiste sig.

Flere ilede til, for at gribe ham under Armene, men Dødens Engel havde allerede grebet ham i sine. Gustav Brandt var et Liig. Bulkanen var udbrændt og Krateret styrtet sammen. — Hvem var det, jeg ynkede i dette Dieblif, da al Tanke var bankyst fra min Sjæl og kun Følelsen blev tilbage? Var det Brandt eller Holm? — Jeg troer, den Sidste.

Tiende Capitel.

Oversældet.

Holm vidste Intet af hvad der var foregaaet omkring ham. Han havde fulgt Jægerens Dyrfordring mekanisk og bøiet sine Knæ for Enken, uden at være sig denne Troløshed mod sin Elskede bevidst. Hans skarpe Blik havde opfanget et Glimt af den Skalbende blandt Mængden udenfor Døren og fulgt dennes Bevægelser med en stinsyg Elfers speidende Opmærksomhed. Vinket blev endelig givet, og Holm fulgte det, uden at ændse sine Omgivelser.

„Diebliffet er kommet“, — hviskede den Skalbende, da den unge Sømand havde sluttet sig til ham i den dunkle Gang bag Pavillonon — „begge Politistøverne fra Rønne og Sandemanden fra Vestermariæ vente mig nede ved Weien.“

„Og Deres Svoger...?“

„Er i den Tilstand, at han ikke kan bruge Klæerne. Det er ikke ham, jeg frygter for...“

„Hvem da?“

„Hans Kammerater.“

„Hvormange er der af dem?“

„To — Holger Bistrup eller Holger „Abet om“ — som vi kalde ham — og Valentin fra Haffeleb.

Det er Folk, som baade har Dine og Dren med sig. De maa huske paa, at Markirke-Skove ligge mellem os og Boilerne i Ronne Raadstue."

„Jeg forstaaer Dem; De mener, Thiesen kunde træffe Kammerater paa Beien, der muligen vilde spare Politiet den Uleilighed at eskortere ham videre. Men lad det ikke bekymre Dem! For mig blot til Stedet, og gaa saa og udret Deres Grinde! — De veed jo, hvor min Hest staaer?"

„Saa temmelig nær."

„Jeg haaber, De vil sørge for, den bliver bragt til Byen imorgen. Deres Uleilighed og Tidsforbrug skal blive betalt."

„Det er Smaating", — meente den Anden — „som gaar med i Kjøbet."

„Nu afsjed! — Bore Smaaregninger kunne vi gennemgaae en anden Gang."

Ved Enden af Gangen standsede Bonden, pegede paa et oplyst Telt paa den modsatte Side af Bladsen og forsvandt.

Inderst i Teltet sad fire Mænd omkring et slumprt, af tre løse Bræder sammensat Fyrrebord. Paa det mellemste Brædt spruttede et hjemmegjort Spedelys, omringet af Forfrænelighedens sørgeligste Billeder, tomme Flasker og tomte Glas. En massiv, blaa Tajancebolle thronede ved Siden af, halv fuld af Punsch; men denne syntes, kjed af at vente, selv at ville bane sig en Udevei gennem

en næsten umærkelig Sprække i Bunden af Bollen. Der dannede sig saaledes en Strøm paa det concave Brædt, der efterhaanden optog de Fragmenter af Smør, Ost og Smørbrød, hvoraf Bordet var bedækket, i sit flydende Skjød og bar dem i ustandset Jil med sig hen til Kanten af Bordet. Her syntes den at betænke sig en god Stund; men endelig brast Skranken; Rhinen traadte ud af sin jærne Flodsfæng, samlede alle sine Kræfter til det farlige Spring, og styrtede sig, stummende og tordnende, ned i Laufen's Dyb.

Lyden af de pladskende Draaber vakte Thiesen op af hans Dvale. Han fyldte sit Glas, satte det atter halvtomt ved Siden af sig, støttede Hovedet mellem begge Hænder og stirrede paa sin Gjenbo.

„Hvad feiler dig, Thiesen?" — spurgte Denne, en ung, smuk Karl med et forvovent Ansigt — „Har du Syner igjen?"

„Dem har jeg haft i tyve Aar," — svarede Røveren med lallende Tunge — „Du kan prise dig lykkelig, Valentin, hvis du ingen faaer, for end dit Hoved griner paa Stagen."

„Tys! De Talemaader maa du vænne dig af med!... Fortæl os heller Noget om dine gamle Drømme; det er længe siden jeg hørte nogen fornuftig Spøgelsehistorie, naagtet jeg selv boer paa Haffseled — eller Høfelet, som det hedder i Kroniken om Underjordsnisjerne."

„Dem kjender jeg ikke,“ — mumlede Thiesen — „Min Niese ligner en Hayfrue med blaae, men bristende Dine og en Varm saa hvid som Perlen i Muslingen paa Bahama's Banker.“

„De Muslinger maae være hvidere end Sneglehufene ved Norrefaas,“ — meente Valentin — „Jeg vilde ønske, jeg havde sliige Syner om Natten. Jeg drømmer i det Hele taget sjelden, og den eneste Gang, noget Drindfolk har forstyrret min Søvn, hændte sig ifjor Vinters engang, da jeg laa paa Høstanget, mens Stuelangen var under Reparation. Sneen laa favnelyk paa Taget, og det traf netop ind med Lø om Natten. Jeg drømte, jeg kom ud i Kjøkkenet til Marna og vilde gjøre mig behagelig paa min Bænk; men Løsen havde Nykker, som jeg aldrig har truffet hos hende, saalænge hun har tjent paa Haffeled. Istedetfor, som van, at komme mine Ønsker imøde, greb hun Vandspanden og tømte Indholdet langs ned ad Ryggen. Jeg soer op af Høet som en drufnet Muus; Lø vandet havde ædt Hul i Taget, og Straalen stod mig lige i Rassen. Den fordynte Drøm havde nemlig faaet mig til at ligge paa Maven.“

„Inat,“ — vedblev Thiesen, uden at ændse denne lange Afbrydelse og de to Andres Latter, og stirrede hen for sig med et dødt, stift Blik — „Inat vil jeg vaage... inat vil jeg storme løs paa mit gamle Skrog, som før paa mit unge,

hvergang Havneliden forlod sin Brise. Inat kommer hun ikke — men Afsseden stunder til; thi den næste Gang, jeg seer hende, bliver den sidste.“

„Hvoraf veed du det?“ — spurgte Valentin med et spottende Sideblik til de To.

„Hun fortalte mig det selv,“ — svarede Thiesen som en Drømmende — „og hun har aldrig løiet. Hun er min onde Mand, og dog frygter jeg den Stund, jeg ikke længer skal see den røde Stribe om hendes Hals. Jeg bliver ikke ene tilbage, naar hun forlader mig,“ — tilsviede han gysende — „Hun har lovet mig godt Selskab, som aldrig vender mig Ryggen.“

De Tre saae forbausede paa hverandre.

I dette Dieblik traadte tre Mand ind i Teltet. De to bleve staaende ved Indgangen, den tredje gik lige hen imod Bænken, hvor Thiesen sad.

Valentin fra Haffeled udstødte en sagte, pibende Lyd, der bragte Roveren til at fare op fra sit Sæde. Da han fik Die paa den Indtrædende, foregik der en mærkelig Forandring i hans Ansigt. Liv og Bepidsked vendte tilbage med Faren; Dinenene spillede atter livligt under de graae Bryn, og med faste Skridt traadte han den ubudne Gæst imøde.

„Hvad bringer Dem her, Høst?“ — spurgte han i en halv ironisk Tone.

„Det gjør mig ondt, Nabo,“ — svarede den

Uds purgte, en gammelagtig Mand med et klogt, forstandigt Ansigt — „at vi To atter komme i Berørelse med hinanden paa mit Kalbs Begne. De er min Arrestant.“

„Hvem er min Anklager?“ — spurgte Thiesen trodsigt ... „Dog!“ — tilføjede han, som greben af en pludselig Tanke — „jeg kan spare Dem Svaret. Ikke sandt? En Grønskolling ... en Blødderslag, der har lugtet Saltvand paa en Nattevagt eller to ... en malet Canalbaad med forgyldt Gallion og Kahytismadrasser med Gardiner for ...?“

„Jeg veed ikke, hvem De mener, Thiesen; Politiet troer at have fundet et nyt Spor i den gamle Sag, der bragte Dem i Marfirke-Stevvel. I den Anledning har De at møde for Forhørsprotocollen, og jeg er beordret til at tringe Dem, hvis De aflaaer at følge mig med det Gode.“

„Min egen Svoger ...?“ — mumlede Røveren halvsagte og foer med Haanden over Panden — „Skulde han vove at trodse mig? ... „Nei,“ — tilføjede han høit — „Evang er unødvendig, Holst; jeg følger Dem godvilligt. Jeg kunde ikke sætte mig til Modværge, selv om jeg vilde; thi min Arm“ — vedblev han, og pegede paa det Sted i den høire Skulder, hvor Holm's Kniv var trængt ind — „er i den Tilstand, at jeg maa behjælpe mig med Keiten — selv for at

kunne bringe Glasset til Munden og ønske os Begge en lyffelig Reise.“

Med disse Ord heldte han Resten af Bollens Indhold i sit Glas og tømte det ilfsomt, idet han tilfæstede sin unge Kammerat et megetsigende Blik.

„Er De beredt?“ — spurgte Sandemanden — „Bognen holder forspændt nede ved Veien.“

„Jo før jo heller,“ — svarede Thiesen og knappede sin Vams — „Det er jo paa denne Tid, Folk pleie at tage fra Rilden.“

„Get Ord endnu,“ — vedblev Holst og vendte sig til den unge Mand, der blev siddende paa Bænken som en rolig, uinteresseret Tilskuer — „Vær paa din Post, Valentin! Mygtet om Jeres Historier paa Haffeled begynder at vinde Sandsynlighed. For din egen Skyld — vær forberedt, naar jeg kommer! Det kunde hende, jeg afslagde Jer en Bisit, førend I mindst ventede det.“

„Tak for din Advarsel,“ — mumlede den Tiltalte, da de Tre havde forladt Teltet med deres Fange — „Du skal sande, jeg forstaaer at benytte den — og det førend du mindst venter det. Godnat, Kammerater! — Holger gif lidt for tidligt ... nu maa Marna vente, til jeg har udrettet mit Grinde paa Thingstad.“

Han reiste sig og slentrede skjodesløst og slættende ad af Teltet.

Holm havde hørt hvert Ord, der blev talt og

Hvilstet, og seet Alt, hvad der foregik indenfor det grove Seildug. Han havde stillet sig bag om Teltet, der paa denne Side stod i næsten umiddelbar Berørelse med Udkanten af Skoven, og befandt sig under hele Optrinnet saa nær Thiesen, at han flere Gange maatte holde sig tilbage, for at give hans Gebærder frit Spillerum. Da Valentin forlod Teltet, sneg han sig frem af sit Skjul med lydløs Skridt og fulgte ham langsomt og i lang Afstand ned ad Bassen.

Valentin fortsatte sin Gang med den samme ligegyldige, sorgløse Mine, indtil han var kommen forbi Holdepladsen og nærmede sig Langmyrs-Mosserne. Men neppe havde han passeret Hjørnet om Jomfruhvæn, førend han forstærkede sine Skridt, der lidt efter lidt gik over til Løben. Da han havde naaet Toppen af Bassen og saaledes, som han troede, unddraget sig Alles Blikke, anstrængte han sine yderste Kræfter og sloi nu gennem de lange Alleer, uden at see tilbage eller venstre. Holm, hvis Syn gennemtrængte Rummet som en Falks, fulgte ham uden Anstrængelse med lette, elastiske Skridt.

Det var en deilig Sommernat; Maanen skinnede i sin fulde Glans; de brede Alleer gennemskare Skovens Mulm som lysende Strider. Lusheden afbrødes kun af de Jendes rappe Tied og

høst og her af en elskovssyg Nattergal eller oprækket Ræv.

Saaledes gik det i uafbrudt Jil lige til Indgangen af Skoven. Valentin standsede et Dieblit indenfor Ledet, dels for at drage Aande, dels for at lytte. Han kastede sig ned paa Veien og blev liggende ubevægelig i en heel Minut. Det forekom Holm, der nu blev staaende, dulgt af Grantræernes stærke Slagfhygge, som om han hørte den fjerne Lyd af en raslende Vogn; men fra hvad Kant denne Lyd kom, var det ham umuligt at bestemme.

Den lyttende Røver reiste sig og satte nu, uden at betænke sig, tværs over Hvælvingen. Det varede nogen Tid, inden Holm var istand til at opdage ham, da han traadte ud af Skovens jævne, snævre Canal og pludselig saae sig omgivet af det aabne, taffede Lynghav. Hans speidende Blik foer fra det ene mørke Punkt til det andet, indtil det endelig standsede ved en næsten usynlig, men bevægelig Gjenstand, der arbejdede sig op af en af de mange Kløfter, der gennemspalte den ufrugtbare Steppe i alle Retninger. I et Nu var han over den brede Grøft.

Jo nærmere han kom Gjenstanden for sin Forsøgelse, desto sikrere blev han i sin Sag. Det varede ikke længe, førend han blev nødt til at sagné sine Skridt, for ikke at røbe sin Nærhed.

Med Dlet ufravendt fæstet paa den Intet ahnende Røver — forsaavidt de mellemliggende Klipper og Dale ikke gjorde dette umuligt — fulgte han sin *malgré-soi* Veiviser, indtil Denne endelig nærmede sig Maalet for sin anstrengende Nattemarsch, en lille, yderst forfalden Gaard paa Grændsen af Heilhygen og det frugtbarere Lavland.

Tre stærke Slag og en hoi, langtrukken Piben skaffede Valentin fra Haffeled Afgang gjennem de møre, utjærede Brødestumper, der daanede Porten. Inden han gik ind, kastede han et langt, forfæende Blik omkring sig. Der var Intet at opdage. Gaarden stod paa en fri, aaben Plads, omgivet af fine egne Jorder, der tildeels bestode af golde, sandede Havremarker. Holm havde fæstet sig ned bag et Par frodige Tidsler, i hvis Skygge han med bankende Hjerter oppebode Udsalget af Natens Begivenheder.

Aldrig havde nogen Time forekommet ham saa lang som de saa Minutter, han tilbragte paa sit fugtige, sandede Leie; flere Gange sølte han sig fristet til at snige sig ind ad den aabenstaaende Port og belure de to Stumand i deres egen Hule; men Overbevissningen om, at Nytten af dette Boveskuffe ikke kunde opveie den personlige Fare, hvori det vilde styrte ham, bragte ham til at opgive denne Tanke og forholde sig rolig.

Endelig var Planen lagt; to Mænd forlode

Gaarden og toge Retningen ned imod den tynde Række Piletræer, der strækker sig langs med den forbihyndende Na. Denne Retning bragte dem i Luzzersens Nærhed, og Holm maatte flere Gange forandre sin Stilling, for at beholde det beskyttende Ukrudt mellem sig og de To. Det lod til, at de vare indviklede i en ivrig Samtale; men Lyden af deres tunge Skridt gjorde det umuligt for Svmanden at skjæle Ordene, førend de kom ham „tværs paa Siden.“

„Som jeg siger dig,“ — udbrød den Ene — „Der var tre Sæder i Bognen; vi blive To imod Fire.“

„Du regner da ikke Drengen paa Forsædet med?“ — brummede den Anden, en hoi, bredskuldret Karl, i en dyb, spottende Tone — „Er du saa bange for Holst, at du kommer Kongen i Forskjøbet og gjør hans Yngel til Sandemænd, inden de faae Knurhaar om Gabet?“

„Bange?“ — gjentog Valentin med Harmen — „Det vil vise sig inat, tænker jeg. Min Mund dækker aldrig op med Meer end min Haand kan vedkiende sig — for jeg veed, der er Intet der gaar lettere gjennem Halsen, end store Ord og fedt Fless.“

Ordene hendøde lidt efter lidt, altsom Afstanden tiltog mellem de Talende og deres Tilhører; men at Samtalen derfor ingenlunde gik istaa, saaes

af den lidenskabelige Heflighed, hvormed den høie Røver svingede sit tunge Baaben. I sin Form havde det Noget tilfælles med et Gevær uden Laas; men Holm kom, efter at have betragtet det nøiere, hvergang Stumanden løstede det fra Skulderen og bragte dets mørke Omrids i skarp Modsatning til det blaae Rum, paa den Formodning, at det var en almindelig, koldedannet Knippel. Valentin fra Haffeled var tilsyneladende ubevæbnet.

Den korteste Bei mellem Almindingen og Rønne fører forbi Bjerregaarden gennem den skumle, uregelmæssige, denne Gaard tilhørende Skov, der tildeels bestaer af ældgamle Hasseltræer og — ligesom de fleste andre private Skove paa Den — af vilde Tjørnebuske, Elaeantorn, Hyben og Skovavild. Gaarden selv ligger paa en Klippe østen for Skoven.

Ved Foden af denne Klippe standsede de to Stumænd. Holm nærmede sig dem nu med lydløse Skridt paa den bløde, fugtige Engjord og stillede sig i en ti à tolv Skridts Afstand fra dem under et mægtigt Afstræ, hvorfra han kunde see og høre Alt, hvad der foregik. Havde han ikke holdt Die med dem lige fra Thingstad, vilde han maaskee have truffet sig tilbage i den Tro, at han var kommen paa Vildspor; thi da Begge kastede sig paa en mosgroet Kampesteen ved Siden af Beien med Ansigterne vendte imod Holm, belyste Maanen to fulsorte Regerphysiognomier. Deres Stemmer og

Indholdet af deres Samtale overbeviste ham snart om, at han handlede rigtigst i at blive staaende, hvor han stod.

„Jeg bliver paa denne Side,“ — sagde Valentin fra Haffeled i en dæmpet Tone — „Fra denne Steen kan jeg oversee hele Beien lige op til Pynten af Bakken og varsko, naar du skal holde dig parat til at blæse væk.“

„Paa hvem?“

„Paa Hestene,“ — svarede den unge Røver efter et Dieblits Betænkning. — „Først og fremmest gjelder det om at faae Bognen standset.“

„Det vil Holst aldrig forvinde,“ — meente den Anden — „Han er mere „om“ over sine Dg end over sig selv.“

„Lad ham vise den Omhed i en anden Verden,“ — mumlede Valentin — „Jeg skal sørge for, at hverken du eller jeg faaer den at see i denne. Det er mere for hans Skyld, jeg sidder her i dette Dieblit, end for Thiesen's.“

„Tys!“ — hvisttede Holger og reiste sig — „Der kommer en af Rildesvognene.“

„Saa skynd dig over! Vent paa Tegnet og skyd ikke, førend den kommer midt imellem os — men læg dig paa Knæ, forat Skuddet kan gaae frit af mig og Stenen! — I det Dieblit Hestene styrte, fare vi Begge frem, førend Nogen faaer Tid

til at besinde sig, og lad saa Omstændighederne bestemme Resten!"

Med disse Ord lagde han sig ned bag Klippen, saaledes at kun den øverste Deel af Hovedet ragede over denne, og trykkede sin gamle bulede Hat ned over Panden. Den Anden listede sig forsigtigt over Veien og forsvandt blandt de nærmeste Buske.

I mindre end tre Minutter rullede tre Vogne over den sfebnesvangre Plet, uden at det aftalte Tegn blev givet. Holm blev staaende ubevægelig; thi den muntre Latter og de larmende Sange vidnede om en ganske anden Stemning hos de Røvende, end den, hvori en farlig Fange pleier at bringes til sit Bestemmelsessted. Men da Lyden af rullende Hjul anmeldte den fjerde Vogn, forlod den unge Somand sit Skjul og bevægede sig hen imod Veien som en sværende Skygge.

Fra Krattet tilhøre lod pludselig en dæmpet, men udholdende Viben. En sagte Ræsen i Buskene tilvenstre viste, at den havde naaet de Drekhinder, den var bestemt for. Vognen rullede langsomt ned ad den stejle Klippevei; de ædle Dyr syntes med Forsæt at forhale dens Fart, som om de ahnede, hvad der ventede dem; thi Tømmerne hængte ganske slappe, og de hyppige, opmuntrende Tilraab af den unge Rudsf røbede, at denne Lang-

somhed ingenlunde skyldtes hans Erfaring eller nuværende Stemning.

Endelig saaes Vognen ved Toden af Bassen, hvorfra den i raskere Fart rullede ind i Snævringen mellem Trærne. Pludselig steilede begge Hestene, som opstrækkede af en klapprende Lyd fra Krattet, der dog neppe kunde skjelnes af et almindeligt Dre under Hjulskinnernes Larm paa den stenede Bei; men i næste Dieblis styrte den ene til Jorden med knust Hoved. Vognen standfede.

Den unge Røver greb i sin Barm og stræbte at reise sig af sin knælende Stilling; men i samme Nu lagde Holm's Fingre sig knugende om hans Hals. Uden at give en Lyd fra sig, sank han om i Græsset. Holm satte sit Knæ paa hans Bryst, og den lange, tværggede Kniv lignede atter i hans Haand.

"Bil du frelse dit usle Liv," — hviskede han — "saa lig taus og stille, som om du allerede var et Ligt! Den sagedste Bevægelse vil berøve Løddelen han retmæssige Bytte."

Imidlertid havde den anden Stimand vlist sig et Dieblis paa den aabne Bei; men hvad enten han nu opfangede et Ølmt af hvad der foregik paa den modsatte Side, eller han frygtede for, at hans Kammerat havde svigtet ham og lusket sig derfra ... han gjorde atter høire om og ilede tilbage ind i Krattet.

Selvstøt i Østersøen.

„Ned fra Sædet, Christian!“ — raabte Sandemanden — „Og følg mig! — Det gjælder Holger „Abet om“ og hans Bindbøsse. „Jeg skulde tage meget feil, hvis Djævlene paa Haffeled ikke hente deres sorte Underjordsansigter fra Skofteensfoden paa Thingstad.“

Han sprang ned fra Vognen, rev en Pistol op af Brystflommen og foer ind i Skoven, fulgt af sin Søn.

De to Politibetjente, der begge sad i Bagsædet, sikrede sig deres berusede Fange ved at gribe ham i Bamskraven og trække ham baglands tilbage over Ryggen af det mellemste Sæde. Han gjorde ingen Modstand — enten fordi han var overbevist om det Unyttige i at prøve en Kamp med to haandfaste, bevæbnede Mænd, eller fordi hans Tilstand gjorde ham det umuligt. En dyb Stønnen var alt det Tegn, han gav paa Liv og Bevidsthed.

Lidt efter lidt samlede der sig en Mængde Menneſter om det forulykkede Kjeretoi. Synet af den dræbte Hest og det dampende Blod, der oversvømmede Veien og opfyldte de hvide, tørre Gjulspor, vakte de Forstkommendes Opmarksomhed. Man spurgte, fortalte, korsede sig, bandede og var bange for at vove sig videre frem paa den ellers saa sikre Vej, hvorfra man nu troede at see lurende Stilmænd bag hver en

Buſt. De efterfølgende Vogne maatte gjere Hold af Mangel paa Plads; Efterretningen om det frække Overfald udbredte sig ogsaa til dem; Enhver vilde selv overbevise sig om at et saadant virkelig havde fundet Sted, og Trængselen om den fangne Røver blev større og større.

Midt i denne Tummel kom Sandemanden og hans Søn tilbage. Denne, en raff, lefodet Knøs, havde først faaet Die paa Flygtningen i Udkanten af Skoven; han havde indhentet ham i en af Bjerregaardens Rugagre og indladt sig i Haandgemæng med ham; men Kampen var for ulige; et Elag af Røverens tunge Baaben havde knust hans Svøbesskaf, truffet ham i Hovedet og sat ham ud af Stand til at fortsætte Jagten. Dette Dphold havde imidlertid givet Faderen Tid til at nærme sig, og Holger „Abet om“ saae sig nu nedtaget til at kaste sine Træſtoe, for at lette sin Flugt. Det lykkedes ham virkelig at undkomme, men hans Træſtoe faldt i Forfølgernes Vold, for senere at optræde mod ham som et fældende Vidne.

Medens Mængden stoffede sig om Sandemanden, benyttede Holm denne Leilighed til at rege sig ud af den tungue Stilling, hvori han beſandt sig.

„Under to Betingelser vil du slippe for at gjøre din Kammerat Folgeſkab til Rønne inat,“

— hvistede han til den ængstede Røver, der frummede sig under hans Knæ.

„Nævn dem,“ — stönnebe denne.

„Lad dette være dit sidste Anslag mod den Mand's Liv, der advarede dig i Almindingen som en ærlig Mand.“

„Der er Nok foruden mig, der vil ham tillys,“ — mumlede Valentin mellem Tænderne — „men herefter skal han være sikkrere paa Haffeled end paa sin egen Gaard. Hvad forlanger De mere?“

„Du lader dig ikke see i Rønne, saalænge Thiesen er under Tiltale!“

„Kommer jeg der, skeer det ialtsald mod min Villie. Saalænge jeg eier en Hest, skal jeg afrette den til at vende Mølen en anden Vej.“

„Nu, saa gaa, og lad os have seet hinanden for første og sidste Gang,“ — sagde Holm og reiste sig — „Skoven er ubevogtet paa denne Kant; det vil være dig let at liste dig ubemærket herfra.“

Valentin sprang op og stirrede paa Holm med en mistroisk Mine.

„Jeg forstaaer Dem ikke,“ — mumlede han i en Tone, der røbede baade Tvivl og Overraskelse — „Hvorfor greb De mig?“

„Ingen Spørgsmaal! — Ingen Tak! Jeg

hverken fortjener eller forlanger den ... Vi kjende ikke hinanden ... Farvel!“

Han vendte ham Ryggen og nærmede sig Veien. Men inden han sluttede sig til den larvende Skare, kastede han endnu et Blik tilbage til det Sted, hvor han havde efterladt sin ufri-villige Kammerat. Denne stod endnu paa Pletten som lammet af Forundring over den uventede Udelmodighed af den unge Somand. Holm tilkastede ham et utaalmodigt Blik; Røveren lagde Haanden paa sit Bryst, vingede Hatten et Par Gange over Hovedet og var i næste Dieblit forsvundet mellem Træerne.

Den dræbte Hest blev nu slæbt tilside og en anden anskaffet fra en af de nærmeste Gaarde. Holst gav Tegnet til Opbrud, og Toget bevægede sig, ledsaget af en talrig Escorte, ind i ad Skoven til.

Ellevte Capitel.

Flugten.

Jeg tilbragte en søvnløs Nat. Den gribende Scene i Pavillonon paa Christianshøi sysselsatte

min Phantasi saa levende, at jeg hilsede det første Dagstær som en frelsende Ven. At springe op, kaste mig i Klæderne og ile ud i den friske Morgenluft, var et Dieblis's Bærk.

Gaderne vare mig for trange; jeg ilede ud igjennem Byens nordlige Dvarteer, forlod Landeveien, og befandt mig, efterat have bestøget en halv Snees smaae Sandklitter, ved Bredten af det herlige, forfriskende Hav. En let Søbrise krusede den mørke Flade, hvorpaa en Mængde Bildænder, Waager og Edderfugle gængede sig i broget Brimmel. Deres ydmygende Nærhed syntes at røbe Mangel paa Agtelse for min Færlighed som Jæger; men jeg var ikke stemt til at rette deres Begreber i det Capitel. Større Indtryk syntes min Nærvarrelse at gjøre paa en Flok Sæl-hunde, der havde ombyttet deres fugtige Leie i Dybet med et tørt og opbloiet paa Gaddingeklapperne udenfor „Nebba“; under en dump, arrig Knurren lode de sig glide ned ad Stenene, den ene efter den anden, idet jeg soer dem forbi, og plumpede i Søen.

Jeg kastede mig ned i Sandet paa den flade, langstrakte Odde mellem „Nebba“ og „Sorthat“, der har seet saa mangen en djærv Semand stige ned i sin vaade Grav uden Liigsang og Kloffe-klang. Synet af det mægtige, vankelmødige Element, der, ligesom i et barnligt Lune, morede sig

med at skabe smaae Sandrevler paa den hyide Strandbred, for atter at tilintetgjøre dem i næste Dieblis, dulmede mit oprørte Sind og levede lidt efter lidt mine Tanter hen paa Holm og hans Skjebne. Hvad han havde betroet mig om sit tidligere Liv, randt mig nu i Hu; jeg havde ikke havt Tid eller Leilighed til at tænke over det før, eller, ifølge min egoistiske Vane, at anstille nogen Sammenligning mellem de forskellige Lodder, han og jeg havde trukket i Tilfældighedens Lotteri. Det gjorde jeg nu; men jeg fortroed det; thi jeg maatte med Nismod erkende, at min jævnaldrende Ven havde erhvervet sig en overlegen Energi i Charakter, som Hverdagslivets Glendrian aldrig giver, og som ene stempler til Mand.

Hvortil længe jeg laa fordybet i disse ydmygende Betragtninger, veed jeg ikke; men den pludselige Rodmen, hvormed Havet som en kydst Brud hilsede sin straalende Brudgom, vakte mig af min Drøm. Jeg havde netop tænkt mig den fjorten-aarige Dreng, hvorledes han, drevet af sin evenyrkelige Aand, frivilligt forlod sit Hjem og med det den eneste ham bekendte Verden, for at opsoge sin Lykkestjerne i en anden. Jeg ønskede mig ti Aar tilbage for at følge hans Exempel. De udvortes Betingelser vare der. Jeg befandt mig, som han, paa en af Bornholm's flade, sandede Udpynter; Søen slumrede, og midt i det glødende Gulb,

Morgensolen udbredte over dens Glade, svarede et Skib med hvide, skulmende Seil. En sølsom Anelse gennemførte min Sjæl. Jeg sprang op og stirrede ud over Dybet. Fartøiet nærmede sig Landet for Vinden; Seilduget sank lidt efter lidt fra Master og Stænger; jeg troede at bemærke en zitterende Bevægelse i den høje Reising, og i næste Dieblit svarede det herlige Skib langsomt op for sit Anker. To Master kom tilsyn; den indvillgede Taffelage udfoldede sig og saaes tydeligere i sine enkelte Dele ... det lange sorte Skrog naaede sin fulde Længde og laa tværs for Bynten ... jeg kunde ikke tvivle ... det var Skonnerten — den samme, der optog den svømmende Dreng — Amerikanderen fra Kjøbenhavn's Rhed.

En halv Time efter bankede jeg paa Porte til Holm's Logi. Husets Piger vare allerede oppe og beskæftigede med deres Dont i Bryggeriet. En af dem lukkede mig op og førte mig, paa mit Forlangende, ind gennem Gæstestuen til den unge Sømands Kammer.

„Jeg tvivlede næsten om at træffe ham hjemme,“ — sagde jeg.

„Det er heller ikke meer end en god Time siden han kom,“ — svarede Pigen.

„Tilfods?“

„Jeg saae ingen Hest ... jeg vilde ønske, jeg havde —“

„Hvorfor?“

„Fordi det er mig, der skal blanke hans Skotvi ... og det gaaer med Støvet bertillands som med Gigten: „det bider let paa, men er seent at faae aa“.“

Holm havde kastet sig halv paaklædt paa Sengen og var netop indslumret, da jeg traadte ind. Han saae udmattet og forvæget ud, og jeg vilde under andre Omstændigheder have betænkt mig paa at vække ham; men den Nødhed, jeg havde at bringe ham, bragte mig til at glemme ethvert andet Hensyn.

„Blast your soul!“ — udbød han og førte op som rent af et electrisk Slag, da jeg lagde min Haand paa hans Skulder — „What's the matter?“

„Vand mig ikke!“ — sagde jeg og kastede mig paa en Stol i Nærheden af Sengen — „Jeg kommer med gode Tidender.“

Berøissheden vandt lidt efter lidt Overhaand i hans Sjæl. Han saae forundret paa mig.

„Hvorledes?“ — sagde han — „det er Dem?“ — Hvad har bragt Dem paa Benene saa tidlig?“

„Længsel efter at vide, hvad det var for en Brevs, der stak Dem i Aftes i Pavillon.“

„Den Indledning behøves ikke, Wulff,“ — sagde Holm med pludseligt Alvor — „Deres Sonde smerter ikke. Jeg har erfaret Brandt's Død; men

mine Følelser ere ikke forskellige fra Deres — ikke forskellige fra det almindelige Indtryk, det maa gjøre paa enhver tænksomme Sjæl at see den Stamme ligge spaltet og visnet idag, der stod grønne og frodig igaar. Brandt er ikke at beklage; tværtimod — Held ham, at hans Død rettede sig efter hans Natur! Poies kunde han ikke, og det er dog bedre — tilføiede Holm i en lettere Tone — „at Benet ryger af for en attenpundig Kugle end at det synker for Doctorsens søve Sang i Lazarethet.“

„Det glæder mig,“ — svarede jeg — „at denne Efterretning har fundet Dem saa filosofisk. Tilbeels var det rigtignok min Mening at sondere Dem; men nu, da jeg har opnaaet denne Hensigt, er De maaskee saa god at tage mit Spørgsmaal i bogstavelig Forstand og fortælle mig denne Nats Fata.“

„Tilslaaet, hvis De til Gjengjæld vil ringe paa Kloffen og bestille os en kraftig Kop Kaffe. I min Kiste henne i Krogen vil De finde Cigarer og Pyret.“

Dette var snart arrangeret, og jeg modtog nu, medens Holm gjorde sit Toilette, en udsørgelig Beretning om Alt, hvad der havde tildraget sig siden det Dieblis, vi skiltes ad paa Christianshøj. Læseren kjender det allerede, og jeg vil derfor ikke opholde mig længere derved, men kun tilføie, at Holm, istedetfor at gaae lige hjem, da han kom

til Byen, havde banket Arrestforvareren ud af Dynerne, hængt sin gylde Krog ud og uden Bamselighed faaet ham til at bide paa den løkkende Radding.

„Jeg agtede at give ham adskillige Vink med Hensyn til hans Opsørsel mod Thiesen,“ — sluttede Holm sin Fortælling — „men Dennes Ankomst afbrød os. Bramsen maatte ud, for at anvise sin Gæst Logi i det indre Locale, og jeg blev nødt til at opsætte mine Instruxer. Imidlertid trostier jeg mig ved, at den gamle Nar har Forstand nok til indsee, at han gjør bedre i at holde reen Mund, end rejssere at vække Skurkens Misstanke ved at handle efter sit eget umodne Skjen. Førrend iasten kan der Intet foretages — thi mine Handlinger ere desværre blevne af en lysfky Natur — og førrend jeg seer Skonnerten ride for sit Anker i Kjendingsafstand fra en af Høiderne ved Kysten, tør jeg ikke vove Angrebet paa Thiesen's Samvittighed. Han maa ikke have Tid til Betænkning.“

„Saa vov det strax ... Deres Glesede staaer i dette Dieblis paa Skonnertens Dæk og hjælper Deres Capitain at peile Sandhufferne norden Byen.“

„Er det Spøg eller Alvor?“

„Mit ramme Alvor — idet jeg nemlig antager, at hendes Længsel efter Dem har bevæget

hende til at staae lidt tidligere op end sædvanlig. En halv Time førend jeg vækkede Dem saae jeg „the Dart“ staae ind imod Land og kaste sit Anker.“

„Er De vis paa, at De ikke tog feil af Skibet?“ — spurgte Holm med større Rolighed end jeg havde formodet — „Jeg har mine Grunde til at tvivle om Deres Dine Sikkerhed. Deels er det neppe øvet nok til med Bestemthed at kunne skjelne mellem flere eensbyggede Fartøier, og deels vilde dette Skridt af Capitain Wilkins ikke rime sig med de Raad, jeg gav ham i mit Brev. — Og dog“ — tilsviiede han, som for sig selv, efter at have kastet et Blik gjennem Vinduet — „Hvad kunde bevæge et fremmed Fartøi til at ankre i denne lette Nordvestbrise paa en Plads som den ...?“

„Lad Deres egne Dine overbevise Dem og domme os imellem ... det er det bedste Raad, jeg kan give Dem.“

„Før saar jeg heller ingen No. Har De Noget at forfemme med at gjøre mig Selskab?“

„Nei ... Madam Halberg holder af sin Seng om Morgenens, og at Manden deler hendes Smag, vil idetmindste hverken De eller jeg undres over. Vi kunne mageligt være hjemme igjen til Theevandstrid.“

Holm fuldbendte sin Paasklædning, og vi havde snart baade Gæstgivergaarden og Byen i Ryggen.

Vi kom netop tidsnok for at see the Dart age sine Baade op og gaae under Seil.

Det var luset op med Paalandsvind, og de arbeidende Esfolks „Hoy! — Once more! — There he goes!“ lød klart og tydeligt over Bølgerne. Baadene bleve bragte paa deres Sted; Spillet kom i Gang; den eensformige Trampen paa Dækket tog sin Begyndelse, og under Yankee Goodle's opmuntrende Toner rev den skarpe Ankersig sig løs fra Havbunden og svævede snart over en Dybde af elleve Favne Vand. De stolteste Sømand paa Jorden have hjemme paa hin Side en spanske Sø; i det Halve af den Tid, vore lumpe europæiske Skjønheder vilde have anvendt til deres Toilette, havde den transatlantiske Havmønstert skiftet sin fulde Balstads, kastet sig i Nordvestens Arme og skjult sig „i vilden Dands over Bove“ bag den fremspringende Havnehus i Sydvest.

„Jeg veed ikke,“ — sagde Holm med tindrende Dine, da Skonnerten var forsvundet, — hvad det er for en Følelse, der gennemstrømmer og hæver mit hele Væsen, naar jeg seer et Syn som det, vi nys vare Vidne til. — Men jeg taler for øve Dren ... De forstaaer mig ikke — eller, lettere sagt, De tør ikke forstaae mig.“

„Jeg fritager Dem for al Ansvarlighed ... følgerne komme over mig selv, hvis der indeholdes noget Skjebnesvangert i Deres Ord!“

„Nei — jeg vil tie ... Jeg var taabelig nok til at ville anstille en Sammenligning mellem det Land, jeg er født i, og det, jeg har valgt mig ... Slige Materier drøftes bedst, naar man har passeret Kanalen. I det aabne Verdenshav er der ingen Skjær eller Banker at frygte for; man aander frit, hvor Selvstændighed udvider Brystet og hver Mand er sin egen Løds. Her kan Mennesket aldrig føle sin egen Værdighed.“

„Jeg forstaaer Dem ... men jeg vilde helst troe, at Deres Udtryk ere lidt for stærke ... Man lever godt i det lille Danmark ...“

„Man lever godt?“ — gjentog Helm med ubeskrivelig Foragt — „Og dog har jeg hørt en dansk Mand bande Skjebnen, fordi den ikke havde kastet ham hen i en naadig Frues Skjød i en Bølgneserhunds Skiffelse. Men vi komme for dybt ind i den Materie ... Saae De det Rys, Skonnerten gav Binden, da den flarede Revet derude?“

„Jeg baade saae og bemærkede det. Men hvad har kunnet bevæge Capitain Willins til at forlade sin Ankerplads?“

„Han vil være her igjen inden Aften. Han har benyttet Dagvagten til at undersøge Bugten herinde og veed nu, hvor han kan lande med Sikkerhed.“

„Haaer De, at Alt vil blive afgjort inat?“

„Ja.“

„Tør jeg være Vidne til Deres Samtale med Thiesen?“

„De vil ikke misunde mine Bevæggrunde, naar jeg foretrækker at være alene. Men hvis De ønsker det og Alt løber heldigt af, skal De blive Vidne til hans Modtagelse i Skonnerten.“

„Det har jeg ogsaa gjort Regning paa, thiend jeg neppe tør fordrø det som Len for hvad jeg selv har virket i denne Sag.“

„Omstændighederne have hidtil tilladt mig at undvære Deres Bistand ... og saaledes er det ogsaa bedst. I hvad der staaer tilbage at udføre, kan Ingen hjælpe mig; jeg maa stole paa mig selv og i bogstavelig Forstand tage Alt paa min egen Samvittighed.“

„Hvorledes kommer jeg ombord?“

„Baa den vil lande etsteds her i Nærheden. Vær her mellem Kloffen elleve og tolv ... jeg skal forberede Følkene paa Deres Ankomst. Man vil spørge om Deres Navn, og Svaret vil skaffe Dem en Plads paa Agtertøsten.“

En lang Dralen ved Frokost- og Middagsbordet og to Timers Sovn efter det sidste hjælp flækkeligt til at forforte en af de længste Dage i mit Liv. Havde disse Midler ikke staaet til min

Kaadighed, troer jeg næsten, den havde været endnu.

Da vi havde druffet Caffe, foreslog Halberg en Phombre. Jeg samtykkede gjerne, og uagtet hans Kone kørte sig over Verdens Ugudelighed, blev der ufortøvet sendt Bud efter tredje og fjerde Mand.

Begge lovede at komme, og Begge kom ... to reputerte Borgermænd af den farve, gammel dags Verden; Begge fordums Sønner og for Tiden Giere af visse Partier i diverse Børs- og Høibrosarerere. Efter en interessant Samtale, der udelukkende dreiede sig om gamle Minder fra „Krigens Tid“ — Bornholms gyldne Era, da Røsgert vandt Dens Kjærlighed som Landsdommer, Rothe dens Hoiagtelse som Gouverneur, Viborg dens Had som Byfoged, og Johan Vilhelm Armand dens Bifaldslatter som Gevaldiger ved den i Anledning af Haasle's Bombardement i Hast oprettede Reserve — blev Spillebordet trukket frem. Stole og Ppyttebaffer arrangeredes; Jettons udelees med upartist Ligelighed, Trakter aftoges og Eksperteærmer opsmagedes. Der „lagdes paa“, at der ikke maatte tourneres paa „Casco“; Nolo banlystes aldeles. Spillet tog sin Begyndelse, og jeg mærkede snart, at jeg var faldet i Kløverne paa indvovede Veteraner. De Andres Maadehold skjærpede min Hidsighed; Beet dyngede sig paa

Beet, Codille paa Codille; mit Held stod i omvendt Forhold til mine Bestræbelser for at tiltvinge mig samme. Hvormegit jeg egentlig tabte, har jeg aldrig erfaret; thi netop som Halberg med et Mephistophelessmiil greb Blyanten for at aftegne min treogtyvende Beet, slog Kloffen i Forværelset elleve. Jeg kastede min Pung paa Bordet og reiste mig.

„Bliv siddende!“ — sagde Halberg — „Du er den Sidste, der bør gjøre Tegn til Opbrud.“

„Undskyld mig — jeg kan ikke spille længer. Tag Jer betalt, og lad mig faae Resten af Pengene tilbage imorgen!“

„Vil De ud — paa denne Tid?“ — spurgte Madam Halberg studsende.

„Jeg har lovet det.“

„Maaskee et Stævnemøde? — Nu, det maa man sige ... De forstaaer at benytte Tiden. De har knapt været her i tre Dage ... og allerede Connerioner af den Natur!“

Jeg besvarede hendes muntre Latter saa godt jeg kunde, mere for at bestyrke hendes Tro, end fordi jeg sølte mig muntert stemt — greb min Hat og forlod det venlige, glæstrie Huus. Jeg har aldrig seet det siden.

Paa den saakaldte Bybro stodte jeg sammen med Holm, der kom nordfra. Jeg kjendte ham ikke og vilde have ilet ham forbi, uden at see mig Selvtagt i Østersøen.

om efter ham, da hans velbekjendte Stemme fik mig til at stanse.

„Godaften, Wulff! — De behøver ikke at tage saa lange Skridt; thi endnu er det uafgjort, hvorvidt denne Nat vil krone mit Værk.“

„Baaden er dog kommet iland?“

„Den ligger under den lille Huf derhenne,“ — sagde Holm og udstrakte sin Arm i Retningen af „Nebba“ — „En af Folkene holder Udsig fra Bynten.“

„Hvad siger Thiesen?“

„Det kan Ingen længes mere efter at vide end jeg. Farvel! — Bliver Natteluften Dem for kold, saa er min Kabuds til Deres Tjeneste. De vil finde den i Baaden.“

Vi skiltes ad. Holm fortsatte sin Gang til Byen, og jeg styrede opad Høien, der begrænses Naen paa den nordlige Side.

En dunkel Skikkelse reiste sig op af det lave Græs paa Brinken, da jeg nærmede mig det lille, men steile Fjorbjerg, og traadte mig langsomt imøde. Det var en ung Matros. Den frumme Næse, det alvorlige, næsten tungsindige Udtryk i det ovale, ædelformede Ansigt, og det lange kulsorte Haar, der snoede sig lige ned til Skuldrene i to glindsende Sidebukler, betegnede ham som et ægte Stub af virginsk Stamme.

„Deres Navn, Sir?“ — spurgte han, idet han standsede i saa Skridts Afstand fra mig.

„Wulff.“

„Jeg ventede Dem. Dunser De at bestige Gigen, Sir, saa behag at følge mig!“

Vi betraadte en smal Fodsti, der slyngede sig siddværts ned ad den steile Sandbanke, og stode et Dieblisk efter paa den hvide Strandbred. Gigen laa befæstet mellem to Stene ved Hjælp af en i Bunden neddrevet Baadshage. To af Mandskabet spadserede frem og tilbage paa Sandet, indvirkede i en dæmpet Samtale, formodentlig om de Kjære, de havde efterladt paa den anden Side Jordkloden, og om de Glæder, der ventede dem paa Susquehannah's og Delaware's yndige Bredder. To Andre vare beskæftigede paa den anden Side Næsset — som det syntes, med at løsne det løse Sand, der udgjorde Bakkens Grundlag. Jeg kunde følge enhver af deres Bevægelser med Øinene og høre de eensformige, taftmæssige Slag af deres Redskaber; men hvad Hensigten var med dette usædvanlige Arbejde, vovede jeg ikke at ahne.

Uhyggelige Tanter paatrængte sig mig, altsom jeg stirrede paa de natlige Gravere, der tause og med rastløs Iver fortsatte deres hemmelighedsfulde Syssel. Min Veiviser havde forladt mig, da jeg var kommen i Gigen, og atter indtaget sin Plads paa Stranden af Bakkens. Jeg satte mig over i

den anden Side af Baaden, med Ryggen mod Land, og lod Blikket svæve over det ede Hav. Nattens Gudinde thronede i mørk, usforstyrret Størhed paa det falkke Element; kun det svage Skjær af en matbrændende Skibslaterne vidnede om, at selv Naturens vildeste, Harme ikke har formaaet at tilbagefræmme den menneskelige Aand med dens Dyder og Laster, dens Lidenskaber og Forvildelser. — Dette Lys og en dunkel Stribe i Horisonten betegnede Skonnertens Belliggenhed.

Holm ilede lige til Fængslet, hvor han blev modtaget af den ventende Fangevogter. Bramsen bød ham ind i sin Stue og bad ham tage Plads paa Slagbanken, medens han gjorde Lampen tilrette.

„Vi have ordnet og indpakkert de af vore Giendele, der lade sig transportere,“ — sagde den lille Arrestforvarer og pegede paa en Byst, der laa i en Krog paa Gulvet — „Med vort urørlige Gode have vi taget Afsted — stolte af et Savn, der sætter os i Glæse med Dødtidens største Mænd.“

„Var Thiesen i Forhør idag?“

„Ja — vi havde ham jo rigtignok deroppe i Middags,“ — svarede Bramsen med en betegnende

Bevægelse mod Loftet, der udgjorde Retsfalsens Gulv — „men den Blisdom, hvormed Forhøret foregik, vort Smile Pund, har ligesaa lidt gjort os stolte som fede. Vidnerne, uden hvem vi Justet kunde udrette, maae sikkert have faaet Forsald; thi Ingen af dem gav Med.“

„Er De færdig?“

„Løsten er tændt, Høistarede, og Nøglen ligger i vor Bureloomme.“

„Nu, saa lad os ile! Solen maa ikke see os paa Land.“

Bramsen gik foran, og Begge skrede sagte og tause gjennem den korte, men mørke Corridor, der fører til de forskellige Gælder. En lydelig, fleerstemmig Snorken røbede, at Søvns Genius ikke har ladet sig smitte af menneskelige Fordomme, og at den Ulykkelige, hvem Fængselsgittret udelukker fra Omverdenen, dog beholder een Ven tilbage, der ikke undseer sig ved at see ind til ham, om end alle Andre forlade ham ... og det er en Ven, hvis Besøg opvejer Alverdens.

Arrestforvareren og Sømanden stode nu ved Døren til det Buur, hvori Røveren laa lanket, og den Første var netop i Begreb med at anbringe den svære Nøgle i Laasen, da Holm standsede ham, idet han knælede og lagde Dret til Nøglehullet.

„Vi!“ — hvistede han — „Jeg hører Stemmer indenfor.“

„De hører da ialtsald kun een,“ — meente Bramsen — „og det er hans eget Ravnestrig. Han har for Skik at snakke isøvne, siger man — men hvem det er, han egentlig bilder sig ind at — „Stille!“

„Nei — nei!“ — lod en forunderlig skjælvende og angstelig Røst indenfor, som kom den fra et Menneſte, der har hørt sin Dødsdom oplæse og haaber at vække sin Dommers Medlidenhed ved Jamren og Tryglen — „Forlad mig ikke! Lov mig at komme igjen! — Med dig spinder Lyset af min Sjæl ... jeg kan ikke udholde Mørket — det evige Mørke! — Du peger paa din hvide Hals? — O hvilken Hals! — Ja, der sad Snoren ... og den var stærk ... den brister ikke — nei! den tør ikke bryde ... med det Baand lænkede jeg dig til mig for Tid og Evighed ... Intet kan stille os ad — ikke engang vor egen Villie! Du leer?“ ... og Stemmen antog nu et Udtryk af gribende Fortvivlelse — „Du vender mig Ryggen? ... Bliv! — Ha — bliv!“

Et dumpt Fald og Lyden af raslende Jernlænker afbrød pludselig denne sælsomme Monolog, der afløstes af en dyb Stønnen.

„Luf op!“ — hvistede Holm og reiste sig af

sin knælende Stilling — „Vi kunde aldrig komme beleilligere.“

Døren blev aabnet, og det pludselige Skjær af Lygten fuldendte den Virkning, Faldet havde havt paa den drømmende Røver. Sønnen var jaget paa Flugt; men Indtrykket af den forfærdelige Drøm blev tilbage. Med et vildt, halv ransvittigt Blik stirrede han de Indtrædende imøde.

„Hvem er I — og hvem har sendt Jer?“ — spurgte han, idet han samlede efter sin tomme Brix og med Moie reiste sig op fra sit ufrivillige Reie.

„Vi komme for at afvende den Fare, der hæver over Eders Hoved,“ — svarede Holm og traadte nærmere — „I er anklaget for Svørveri, Voldtægt og Mord!“

En synlig Gysen gjenneſoer Fængens stærktbyggede Lemmer.

„Hvorvidt denne Anklage er grundet, maa I selv bedst vide,“ — vedblev Holm — „men hvis Eders Samvittighed ikke friskjender Eder, vil I gjøre vel i at lytte til mit Raad og lægge det paa Hjerte.“

„Hm!“ — mumlede Fængen mellem Tænderne, iden at vende Blikket fra den Talende — „Dette Ansigt ... og denne Udelmodighed — af en Fremmed — af et Menneſte, mod hvem jeg har løftet Haanden med blodgjerrig Hu ...“

„Er den saa vanskelig at forklare?“ — udbrød Holm spottende — „Eders Had maa være ligesaa seigt som Eders Liv, Thiesen!“

„Mit Liv?“ — gjentog Roveren i samme Tone — „Hvad veed du om mit Liv, Dreng?“

„Jeg veed, det vil blive stækket, hvis jeg gaaer denne Gang forgiæves. Troer I, det er for Eders Skyld, jeg har vovet mig indenfor disse Mure? — I har Ret, naar I tvivler om Verdens Godelmodighed. Jeg er ingen Undtagelse, men jeg er for stolt til at gjøre mig bedre end jeg er. Bød man mig i dette Dieblif at smedde Eder til Bæggen som et vildt Rovdyr, vilde jeg maaskee for første Gang i mit Liv lade mig bruge som et Redskab ... men I maa ikke troe, at Eders taabelige og mislykkede Forsøg paa min Pung sidst, vi faaes, har mindste Andeel i denne min Stemning mod Eder. Mod den Fiende, hvis Braad jeg har stumpet, er min Brede spildt.“

„Uden Omsvøb — hvad vil I?“

„Uden Omsvøb — jeg vil frelse Eders Krop fra at dingle i Jern ved Havbredden som en Stræk for Maager og Sælhund. I kjenner jo mit Navn?“

„Knudsen ... var det ikke saa?“

„Jo, desværre ... Kjennte I Nogen af det Navn, inden I bosatte Eder paa Bornholm?“

Thiesen forlod sin Brix og gif et Par Gange

op og ned ad Gulvet uden at svare. To Gange standsede han og betragtede den unge Somand med et uvisst, tvivlende Blik. Endelig syntes han at være bleven enig med sig selv. Med en Hurtighed, der selv bragte Holm til at studsse, skød han den gamle Fangervogter tilside, saaledes at Denne tørnede op imod Bæggen, og stillede sig med Ryggen mod den uillaasjede Dør. En lynsnar Bevægelse skilte Lanken fra Benet, og i samme Dieblif var Haandvristen fri.

„Jeg vil ikke“ — sagde han med en haanlig Latter, idet han kastede det raslende Jern hen for Bransens Fodder — „Jeg vil ikke bringe Deres Inventariumsliste i Norden ved at tage denne Artikel med mig. See nu, min hemmelighedsfulde Ven,“ — vedblev han og vendte sig til Holm — „Nu tale vi sammen, som det sømmer sig Mænd. Tal frit — thi nu er jeg Deres Lige — men ligesaa sikker som jeg er paa at aande frisk Luft under aaben Himmel, inden Dagen gryer, — ligesaa vis er De paa, at Solen vil bestinne et Ligt imorgen, hvis Deres Sjæl ikke inden samme Tid ligger ligesaa aaben for mig, hvad denne Sag angaaer, som en opslagen Bog! Frem med Sproget! — Vilde De fange mig i et hemmeligt Forhør?“

Thiesen strakte sine Hænder frem — bevæ-

nede, til Arrestforvarerens Skrak og Studsen, med to dobbeltløbede, blanke Pistoler.

„Meente jeg Andet end hvad jeg sagde,“ — svarede Holm og kastede sig i en skjodesløs Stilling paa den ledige Brir — „vilde jeg sparke Rygten istykker og prøve en Nævekamp med Dem i Mørket. Forresten veed jeg, hvad jeg vil vide; thi Deres Opsørsel giver mig et tydeligere Svar end selv Deres saureste Ord. De har kjendt min ulykkelige Farbroder — Bent Knudsen fra Alslinge ... og De veed, at han sidder fængslet i Kjøbenhavn som Medskyldig i et Svøveri under Portorico.“

„Videre!“ — udbød Røveren blegnende og lod Hænderne synke.

„En Amerikaner, der for Diebliffet ligger for Anker under Trekroner, har opsnuset og gienkjendt ham. Han nægter Brøden ... og jeg vilde aldrig erkjende ham for min Slægtning, hvis han tilstod den ... men i den senere Tid har det Rygte vundet Tiltro — om det er kommet fra ham selv eller en Anden, maa Gud vide — at Anføreren for Piraterne — Chefen paa „Havneliden“ — allerede i flere Aar har fristet sit Liv paa en Ø i Østersøen.“

„Nu?“ — stammede Thiesen, og Bæggene gjenløde af Pistolernes Fald mod Gulvplanterne — „Er den Krønike snart til Ende?“

„Strax. Imiddags — det er ikke sex Timer siden — steg en Politicommisfair iland paa Bølærket herne ved Havnen. Hans Grinde var at bevirke den omtalte Person's Paagribelse og faae ham konfronteret — saavel med min ulykkelige Onkel som med Anklageren — en vis Captain Willkins fra Charleston.“

Røveren knugede sig med begge Hænder til den massive Dørpost.

„Med samme Skib fulgte et Brev til mig fra En af mine Venner i Kjøbenhavn,“ — vedblev Holm og trak et Papir op af Lommen — „Deri beskrives min Farbroders Vaande ... hans Haab om at undslippe, hvis Commisfairesns Reise mislykkes — hans uundgaelige Skjebne, hvis den forømtalte Person bliver opdaget og gienkjendt. I veed, hvad alle Rigers Love bestemme for Hærværk paa den aabne Sø.“

Med disse Ord rakte han Fangen det foregivne Brev. Thiesen greb det mekanisk.

„Efter sexten lange Mars Forløb!“ — mumlede han og stirrede paa de sorte Bogstaver med et forvildet, meningsløst Blik — „Var det det, hun vilde forberede mig paa i denne rædsomme Nat?“

„Nu har jeg gjort Eder bekendt med den Fare, der truer Eder,“ — tilsvarede Holm — „Vil I følge mit Raad, eller egenindigt styrte Eder i Fordærvelsen?“

„Hvorledes lyder Ederes Raad?

„Flugt.“

„Men hvorfor? — Siden jeg har erfaret Forræderi af mine Nærmeste, anseer jeg mig ikke sit-
ker i nogen Afkrog paa denne L.“

„Her bør I heller ikke blive. Jeg befandt mig tilfældigviis nede ved Havnen, da Jagten ankom, og fik mit Brev udeliveret af Skipperen selv, der kjender mig fra Rneiperne under Borsen. Det var min Pligt at giøre Alt, hvad der stod i min Magt, for at frelse min værdige Slagtning og afvende den Bancere, der truede mit Navn. At leie Lodsbaaden og bemande den med fire kraftige Marer var et Dieblifs Værk. Paa Rheden laa en engelsk Brig, ved hvis Hjælp jeg haabede at naae min Hensigt. Jeg kom ombord, fik Capitainen itale og overtalede ham med nogen Banffelighed til at tilstaae Eder et Fristed paa sit Fartoi, hvorimod jeg forpligtede mig til at giøre Rejsen med som simpel Matros uden Hyre, da han led Mangel paa Folk. Jeg vidste af Rngtet,“ — vedblev Holm og pegede paa den forfærdede Arrestforvarer, der var krobet sammen i en Krog — „at vor Ven her var misfornøiet med sin Stilling og kun ønskede en Leilighed til at slippe herfra paa en stikkelig Maade. Jeg vidste ogsaa, at Ederes Flugt ikke kunde iværksættes uden hans Bistand, og den haabede jeg at fikke mig ved at

lette ham Dpfyldelsen af hans Dnske. Min Engstemand vilde nødigtt dertil; men tillyfte kunde jeg vise ham, hvad jeg just ikke er tilbøielig til at vise Enhver, der ønsker at see det: „hvad Frugtarten paa St. Petersborg har kastet af sig“ — og „Selvet i de russiske Rubler“ har en overbevisende Klang. — Nu veed I Alt; — Baaden venter Jer under „Nebba“, og Briggen letter, naar den kommer tilbage — om med forrettet eller usorrettet Sag, beroer paa Eder. Har Rngtet leiet, saa bliv! hvis ikke, maa mit Forslag tale for sig selv.“

„Hvor kommer Briggen fra?“ — spurgte Nøveren efter et Dieblifs urolige Betænkning, medens Holm iagttog enhver af hans Miner i den høieste Spænding.

„Fra Riga.“

„Dg gaaer til England?”

„Ja; det er en Kulslæber fra Newcastle.“

„Newcastle var engang en af Englands meest besøgte Havne,“ — mumlede Thiesen ... „Er den det endnu?”

„Modens Luner“ — svarede Holm smilende — „trives kun over Jorden; endnu have de ikke smittet Britanniens Kulminer.“

„Hvad er det for Skibe, der besøge den Havn? Er der mange Amerikanere imellem?”

„Jeg har aldrig seet nogen Amerikaner i New-

castle. Bankerne bringe gjerne deres Bomuld og Manufacturvarer til de østlige Havne ... til Bristol og Liverpool ... det sparer dem det farlige Beskæftigelse med Bankerne i Canalen og Hosden."

„Dette Hul" — udbryd Thiesen, idet han tog Pistolerne op fra Gulvet og stak dem ind under sin Bams — „har jeg ialtsald seet for sidste Gang. Under aaben Himmel ruller mit Blod roligere; Fængselsluften presser Brystet sammen og gjør det for snævert til Bærsted for en fuldmoden Plan. — Kom!"

Tolvte Capitel.

Slutning.

En lydelig Rarm paa Strandbredden vækkede mig op af de ubestemte, forvirrede Drømmerier, der i flere Timer havde omgøglet min Sjæl. Den unge Speider, der holdt Udkik fra Pynten, havde sluttet sig til sine Kammerater nedensfor og medbragt en Efterretning, der syntes at anspore dem til livlig Virksomhed. I næste Dieblis vare alle Mand i Vaaden.

„Giv mig Deres Hat, Sir," — sagde en gammel, graahaaret Matros, der tog Plads ved Siden af mig paa Agtertoften — „De Gæster, vi vente, ere neppe værd at pynte sig for."

Jeg rakte ham Hatten, der blev anbragt under en af Tofterne forude.

„Prøv denne Sydvest," — vedblev den Gamle — „og træk denne Blækker over Deres Kjole! — Garderoben er simpel, men den vanzurer Ingen; thi det er ærligt Arvegods efter en brav Kammerat, der faldt paa Commodore Barrington's Fregat i Affairen under Bermuda."

Neppe havde jeg opfyldt hans Begjæring og forladt mit Sæde, for at haandtere en af de forreste Arer, førend tre mørke Skiffelser kom tilsynne paa Sandet.

Det var Holm og hans to ledsagere.

Mit Hjerte bankede lydeligt, da jeg saae den ene af disse, efter et Dieblis Nølen, forlade den sidste Steen og overspringe den smalle Båndstribe mellem Lovens stumpe, usikre Sværd og Havnens skjulte, men dødbringende Stilet. Fangelinen blev kastet løs, og Baaden fjernede sig fra Land.

Thiesen blev staaende i opreist Stilling og stirrede længe paa de Menneffer, i hvis Bold han havde betruet sit elendige Liv. Der laa Intet i disse rolige, alvorlige Ansigter, der kunde bestyrke en vaaguende Mistanke, hvis han nærede nogen.

Jeg aandede friere, da jeg endelig saae ham sætte sig ned paa den Plads, der var levet ham, og tilsyneladende beroliget overgive sig til Tanker, der nødvendigviis maatte fremkaldes i en Stilling som hans.

Ingen talede; Marernes taktmæssige Slag var det Gæste, der afbrød Nattens dybe Ro. Baaden, der førtes af sex Mærer og var yderst let bygget, foer hen over Havsladen som en Pinguin, der jager en Flynffisk. Det lyse Punkt, hvorefter den reitedes, tiltog i Glands og Omfang; Skonnerten laa nu tydelig for os.

Det Forsærblesseskif, der paa eengang opfyldte Lusten, foer mig gjennem Sjælen som et træagget Sværd. Thiesen havde gienkjendt det skjæbnessvangre Skib.

Han var springet op fra sit Sæde og stirrede paa den mørke Gjenstand med et Blik, som om Dønnene skulde springe ud af deres Huler. Men det varede kun et Dieblik. Der maatte kæmpes for Livet — selv om Kampen var forsvundet og haabløs.

Med Tankens Hurtighed styrkede han over Holm, der sad ligeoverfor ham paa den nærmeste Tofte. Jeg hørte et Stød, saae en mørk, langagtig Gjenstand have sig i Lusten og følte de tynde Bræder zittre under mig. Thiesen var truffet i Hovedet af en Kugle og laa afvæbnet paa Bunden af Baaden, krympende sig under fire kraftige Hæn-

der; — men Holm laa ved Siden af ham, bleg og bevidstløs. Blodet strømmede ham ud af Brystet; Røverens Kugle havde ikke forseilet sit ædle Maal.

Jeg veed neppe, hvorledes jeg kom ombord, eller hvad der foregik paa Dækket i den første Forvirring. Jeg mindes et mørkt, ædelstformet Ansigt med Træk, som Sorgen syntes at have udmeislet af Bronze; en elskværdig, qvindelig Oval, hvorfra Fortvivlelsen havde banlyst Ungdommens og Sundhedens Purpur, og en Mængde vilde Physiognomier, der Alle glødede af Had og Vished om Hævn. Da jeg gienvandt min Bevidsthed, fandt jeg mig siddende paa en af Bænkene ved Siden af Kabhytten, hvorfra jamrende Toner trængte til mit Øre. Paa Dækket laa, omringet af Skibets Mandskab, Røveren knælende og med bagbundne Hænder. Foran ham stod en stor, fortmalet Kiste og bag denne støttede Skonnertens Fører sig til den heldende Mast.

Capitain Wilkins boiede sig, efter længe at have betragtet sit Offer med sunklende Blifke, ned over den sorte Kiste og aabnede dens tunge Laag. Derpaa gav han sine Folk et Vink; to af dem nærmede sig med en Laterne og lagde Haand paa den skjælvende Forbryder. Han vægrede sig, men den frygtelige Overbeviisning, at hans endelige Maal var afsluttet, havde berøvet ham hans Kræfter. Selvtægt i Østersøen.

ter og gjort ham svag som et Barn. Han blev slæbt hen til Kisten og fikket saaledes, at Ansigtet vendte nedad mod Bunden.

„Gjenfjender du, hvad du seer?“ — spurgte Capitain Wilkins i en Tone, der syntes at komme fra Graven.

En uimodstaellig Higen efter at see den Gjenstand, hvorefter Spørgsmaalet dreiede sig, drev mig fra Bænken og hen til den taufte Gruppe. Min Nysgjerrighed blev tilfredsstillet, men paa en Maade, der gjorde mig uvis, om det var en forfærdelig Drøm, der i dette Øieblik drev sit Spil med min Indbildningskraft, eller om Livet skrækkede mig med en af sine græseligste Virkeligheder. En Hob hvide Been og et Dødningshoved skinnede mig imøde fra Kisten.

Røveren svarede ikke. Hans Tænder klapprede som i Feberfrost; med en frampagtig Anstrængelse rev han sig løs fra de Matroser, der holdt ham, og indtog atter sin knælende Stilling.

„Naade!“ — stønnede han — „Forbarmelse!“

„Du svarer ikke?“ — vedblev Capitain Wilkins — „Træder frem, J, som fortroste Eder til at vidne mod denne Mand, og lad Eders Udsagn retfærdiggjøre min Dom!“

Fire à fem af de ældste blandt Mandskabet traadte frem af den tætsluttede Kreds.

„Jeg staaer nu,“ — vedblev Capitain Wil-

kins i en Tone, der flere Gange zittrede af indre Bevægelse — „ved det Maal, jeg for fexten Aar siden gjorde til mit Livs Opgave ... det Maal, hvorefter hele min Sjæls hemmelige Virksomhed har dreiet sig i en halv Mennefsalder. Er der Noget blandt Eder, der tvivler om, at det giftige Kryb, hvem J her see vride sig i Støvet som et feigt, asmagtigt Bytte for sit blødende Offers Havn, allerede eengang har besudlet disse Planker med sit dræbende Sprog? Tør jeg handle i den Overbeviisning, at jeg viser Mennefsheeden en Velgjerning ved at tilfredsstille min Sjæls brændende Tørst, og at den Dom, jeg sælger, rammer Synden i dens fuleste Repræsentant? — Tal, og lad Eders Ord danne en uigjennemtrængelig Skjoldborg om min Sindssø: Hvem er dette Mennefs?“

„Capitain Franke,“ lød det faste, eensstemmige Svar.

„For fexten Aar siden min Chef og Befalingsmand paa Havneliden,“ — lød en enkelt Stemme.

Thiesen dreiede Hovedet om imod den Kant, hvorfra disse Ord lode sig høre, og et dæmonisk Had tindrede ud af hans vilde Blik.

„Sætter Eder i mit Sted,“ vedblev Capitain Wilkins — „Hvorledes vilde Eders Kjendelse lyde?“

„Døden.“

„Være end Døden, hvis noget Være gaves,” — svarede den samme Stemme, der havde talt før.

„Naade! Forbarmelse!” — skreg Røveren og slæbte sig paa Knæene hen imod sin Dommer — „Overgiv mig til mit Lands Love!”

„Vi vente dit Forsvar.”

„Jeg kan ikke forsvare mig ... jeg har Intet at sige ... lad mig døe — men giv mig blot Tid til Rod og Bedring i et Fængsel — det være saa skummelt det være vil! ... Sæt mig iland — og nægt mig ikke den korte Frist, der tilstaaes enhver dødsdømt Forbryder!”

„Din Bøn er tilstaaet,” — sagde Capitain Wilkins i en betydningsfuld Tone, idet han bøjede sig ned over Kisten og optog Lævningserne af sin myrdede Kone — „Mine Folk ville opfylde dit Forlangende lige til det sidste Bogstav! — Dit gamle Regnskab er afsluttet ... belav dig paa et nyt — og Gud være din Sjæl naadig!”

Med disse Ord forlod han Kredsen og nærmede sig Kabytten. Han standsede et Dieblisk ved Nedgangen, som om han endnu havde Noget at tilføje, men vendte sig pludselig om, gav sine Folk et Vink og forsvandt.

At skildre Enkeltighederne af det Optrin, der paafulgte, er en Opgave, Læseren vil fritage mig for at løse, uagtet de staae indtætsede i min Hu-

kommelse med Træk, som hverken Tid eller Evighed formaaer at udslutte. Jeg opsendte en brændende Takkebøn til Gud, fordi han i sin Naade havde nægtet mig min unge Vens stærke, driftige Charakter og saaledes forskaaet mig for at tage virksom Deel i de Begivenheder, der havde bragt den Ulykkelige i hans Dødsfiendes Vold.

Da det svære Laag faldt til, laa der et menne-
skeligt Væsen under det. Nøglen blev dreiet om og kastet overbord, en Taille anbragt i Vanterne og den sorte Kiste firet ned i Baaden.

Ligtoget forsvandt i Natten ...

I tre Uger svævede Holm mellem Liv og Død. Jeg var en Fange ombord — jeg havde jo seet Graven, inden den modtog sit levende Bytte, og man vilde sætte mine menneskelige Følelser ud af Stand til at handle. Denne paatvungne Uvirk-
somhed benyttede jeg til at lette den unge Pige hendes Vens Pleie, og vi havde endelig den Glæde at see vore Bestræbelser kronet med Held.

De to Dage, Skonnerten laa paa Kjøben-
havns Rhed, afsenyttes til at indhente en bygg-
tig Læges Betænkning og forsyne vort Skibsapo-
thek med de nødvendige Medicamenter. Holm
vilde ikke høre tale om et længere Ophold. „Dan-

mark skal aldrig eie mine Been," — hvistede han — „Skal jeg dø, maa det skee i et frit Land eller paa mit selvvalgte Element — paa det aabne Hav."

I Begyndelsen af den fjerde Uge løb Skonnerten for Medbør og vestlig Strøm ud i det atlantiske Hav. Den gamle Verden laa bag os; den nye aabnede os sin Favn. Holm sad paa Agterdækket med Hovedet lænet op til Emmeline's Skulder og saae hende smilende ind i de store brune Øine, der lyste af uendelig Kærlighed. Han havde vundet hende med sit Livs Fare, og hun var nu vis paa, at han vilde leve for at nyde sin Ven. Et mørkt Smil oplivede den gamle Korsdragers Træk, der stod paa den anden Side som et taus, men deeltagende Vidne til sin Datters Lykke; selv Mandskabet sølte sig grebet af det yndige Syn; der verledest hemmelige Bink, Følgerne samlede sig paa Dækket, og mod den skyfri Himmel ringede et kraftigt Hurra for den saure Emmeline og hendes kære Brudgom.

E n d e.
